Aventura Lady-ei GLANE

Otto Pietsch

Otto Pietsch
Aventura Lady-ei Glane

Editura ALDO 2011

Otto PIETSCH
Aventura Lady-ei Glane

Editor ALDO PRESS,
Bucureşti

OP 76, CP 161, Bucureşti, 062590

Tel. /Fax 4341750;
Email *aldopressrdsmail.ro www.aldopress.ro*

Către ora zece şi jumătate, lady Elenor Glane îşi concedie camerista care-o ajutase la dezbrăcarea toaletei de dineu şi la scoaterea pieptenilor galbeni de carapace din păru-i blond şi rămase singură în camera de toaletă de la etajul de sus al locuinţei ei frumoase din Gloucester Terrace.

Într-o robe de chambre albă, bogat împodobită cu dantelă, stătea în faţa măsuţei de toaletă, peste a cărei oglindă se întindea un braţ de bronz cu trei becuri electrice, strălucitoare, şi era ocupată cu aranjarea coafurii pentru toaleta de noapte.

Lady Elenor Glane se găsea într-o admirabilă stare sufletească, bine lămurită, datorită impresiei plăcute pricinuită de întrevederea cu logodnicul ei, lordul Linston.

Luase dineul cu dânsul, ascultând tot timpul conversaţia lui corectă, pe alocuri puţin duioasă, de faţă fiind şi amabila ei doamnă de companie, miss Belmore, care de cînd lady Elenor Glane rămăsese orfană, la vârsta de nouă ani, era mereu în preajma ei.

La ora 8 lordul Linston sărută mâna logodnicei sale şi îşi luă rămas bun.

Lady Elenor Glane se sculă, dându-şi pe ceafă bogatul ei păr despletit.

Stinse lampa electrică de pe măsuţa de toaletă şi intră prin uşa întredeschisă în dormitorul ei spaţios, frumos iluminat de cele cinci becuri ale policandrului de cristal, ce îşi profilau luminile pe aşternutul alb al patului din mijlocul odăii.

Aprinse lampa de pe măsuţa de noapte de lângă pat şi stinse

cele cinci becuri ale policandrului. Prin abajurul roşu, lumina crepusculară a lămpii prindea să-şi aştearnă umbrele prin încăpere.

Lady Elenor Glane se îndreptă prin uşa largă de cristal spre peretele cu ferestre, ce era paralel cu lăţimea patului ei. Dădu la o parte perdelele grele de mătase galbenă şi ieşi pe balcon. Pe cer nu strălucea luna, dar era peste tot feeric înstelat. Arborii seculari ai parcului se desenau din întuneric, profilându-se în chip nedesluşit în cete negre şi impecabile. Printre ramuri se vedeau luminate cele patru ferestre de la casa portarului.

Ah, da, Clarke sărbătorea botezul celui de-al patrulea său copil.

Rămase câteva clipe locului, respirând parfumul azaleelor şi al rododendronilor, care ca din învelişuri nevăzute de tămâie se înălţau din straturi până la dânsa.

Reintră apoi în cameră, întoarse de două ori cheia în broască şi trase la loc perdelele.

Când se rezemă alene pe pernele de mătase, garnisite cu dantele, ale patului, privirea i se opri pe o mică pendulă din porţelan de Sèvres, de culoare albastră închisă, – ce se afla pe placa de marmură portocalie a măsuţei, – un dar din partea logodnicului ei.

Asta-i porni gândurile iarăşi la lordul Linston.

Se gândi la nunta care urma să aibă loc cam peste două luni şi jumătate. Va locui în încăperi asemănătoare ca şi până acum, numai că nu vor mai fi în Gloucester Terrace ci în Landsdowne Crescent, iar vara pe moşia Lordului Linston, lângă Tamisa.

Principala deosebire va fi că miss Belmore nu va mai fi de faţă, cînd va lua cu lordul Linston lunch-ul (prânzul) sau dineul

şi o va distra în felul lui corect şi blajin.

Lady Elenor Glane stinse lampa de pe măsuţa de noapte.

Îşi trase plapuma până peste braţe. Răceala stofei moale de damasc îi dădu o senzaţie plăcută.

„*Mâine, înaintea micului dejun, va trebui să mă duc la Clarke să mă interesez de copilul botezat*”, fu gândul ei de tranziţie dintre trezie şi vis…

Lady Elenor Glane se ridică brusc de pe perne. Ce înseamnă asta? Auzise desluşit zgomotul pricinuit de căderea unui obiect de metal pe parchetul odăii.

Dibui după lampa de noapte şi o aprinse.

Văzu numaidecât la razele de lumină ce licăreau de sub umbrela de mătase, pe podea şi partea extremă a portierei ce ducea la uşa balconului, cheia uşii căzută aproape de portieră.

În acelaşi moment, o altă cheie de afară fu de două ori întoarsă în broască.

Lady Elenor Glane fu cuprinsă de o frică de moarte.

Uşa fu deschisă şi dată de perete.

De dedesubtul canapelei se ivi un picior într-o gheată neagră de lac, cu nasturi negri şi rotunzi, sub un pantalon de culoare închisă.

Înainte ca lady Elenor Glane să se fi putut dezmetici, uşa fu dată la o parte şi un bărbat se afla în camera ei de culcare.

— Mi-e foarte neplăcut că sunt nevoit să vă deranjez la o oră atât de nepotrivită. Însă natura afacerii mele nu-mi îngăduie zăbavă. Îmi permiteţi deci să vă rog să binevoiţi a-mi remite cheia de la caseta dumneavoastră de bijuterii.

Dânsul rosti aceste cuvinte cu un ton temperat şi politicos, aşa cum se vorbeşte de obicei la o primă vizită, cu glas liniştit şi

oarecum chiar simpatic.

În timpul cât spusese cele câteva cuvinte, veni câţiva paşi mai aproape.

Lumina lămpii căzu acum pe pantalonul său de culoare cenuşie închisă, de o croială ireproşabilă şi de aşa fel, că ducea până la despărţitura dinainte (din faţă), unde se termina rândul de nasturi al vestei de culoare deschisă.

Pulpana cutawayului îi stătea strâns lipită de şold.

De la cravata lui îndemânatic înnodată se reflecta lumina mată a unui ac de briliant.

Din fizionomia sa nu se puteau deduce multe, totuşi se vedea că avea bărbia lată, o mustaţă ce părea să fie neagră, scurt tăiată. Nu avea nici un inel pe deget.

Deoarece lady Elenor Glane făcuse o figură grozav de înspăimântată, străinul zise:

— Sunt foarte mâhnit, mylady, că v-am speriat. Vă rog să nu vedeţi în mine un ucigaş ordinar. Am doar o profesiune, care în acest moment mi-e mai penibilă decât dumneavoastră! Vă rog aşadar să-mi predaţi mai repede cheile şi vă promit că nu vă mai reţin nici o clipă.

Spaima lady-ei Elenor Glane se risipi ca prin minune.

Mai întâi de toate, acest domn, cu o ţinută atât de corectă şi vocea simpatică, nu era un individ din Houndsdisch şi, în orice caz, era un englez.

Constatările acestea erau de ajuns s-o liniştească şi simţi chiar o atracţie stranie şi inexplicabilă către această aventură.

— Sunt curioasă mai cu seamă să aflu cum aţi putut intra, zise dânsa.

— Desigur că nu prin dosul grădinii, ci pe poarta ei, cum se

cuvine.

— Se vede că aveţi o cheie falsă!

— Nu! N-am aşa ceva. Însuşi îngrijitorul casei m-a lăsat să intru.

— Aşa va să zică, e complicele dumitale?

— Nicidecum! A făcut-o fără să-şi dea seama. Mă simt dator să-l apăr de această bănuială. Clarke botezase azi un copil. La opt şi jumătate sunai a poarta grădinii. Clarke îmi deschise. Mă prezentai ca membru al unei societăţi cu misiuni externe. Unde sunt botezuri, suntem în funcţiune. De la părinţii mai cu dare de mână ai fiecărui copil botezat în Anglia, obţinem zece şilingi pentru îmbrăcarea copiilor sălbatici botezaţi. E drept că ora nu e tocmai bine aleasă, totuşi noi strângem oricând se întrunesc musafirii unei astfel de serbări. Oamenii sunt atunci mai generoşi. Îi arătai o listă cu asemenea donatori. Plăcuse mult acestui om cumsecade faptul că socotisem familia Clarke printre cele mai cu stare. Mă conduse înăuntru. Domnul Clarke dонă apoi, nici mai mult nici mai puţin decât o liră. Scoase din buzunar moneda de aur. M-a impresionat frumos gestul acesta de sacrificiu voluntar. E un semn îmbucurător pentru ideea colonială şi dovedeşte, o dată mai mult, simţământul evlavios al poporului nostru. Apoi mă retrăsei. La ieşire, Clarke îmi atrase atenţia să trag bine poarta după mine. Făcui, natural, aceasta într-un mod destul de zgomotos, însă pe dinăuntru. De atunci am stat în micul pavilion de mesteceni de lângă grădină, aşteptând să se stingă lumina în dormitorul dumneavoastră.

— Bine, însă de la ora zece, câinele e lăsat liber, zise lady Elenor Glane.

— Astăzi însă nu, căci Clarke are musafiri. Aceştia ar putea

să plece din moment în moment. Aşa că sunt foarte grăbit. În orice caz, cred că v-aţi convins, *mylady*, că Clarke nu e câtuşi de puţin vinovat. Deci, vă rog, să terminăm.

Lady Elenor Glane deschise sertarul măsuţei de noapte şi scoase de acolo o legătură cu chei mici, înşirate pe un inel de nichel.

Scoase afară o cheie şi i-o dădu.

În timpul acesta venise foarte aproape de pat.

— Asta, zise dânsa, e de la dulapul de lemn de abanos încrustat cu sidef, din camera de alături.

— Mulţumesc, zise străinul. Îmi veţi permite, vă rog, câteva mici măsuri de precauţie.

Zicând acestea, scoase din buzunarul drept al pantalonilor mai multe obiecte de fantezie înşirate pe un lănţişor subţire de aur; scoase cuţitaşul din lanţ şi tăie firul electric, de la capătul patului, ce ducea de la becul fixat în lemn de mahon până la butonul de fildeş.

Apoi se îndreptă spre uşa care se afla paralel cu balconul şi care ducea desigur spre coridor, întoarse cheia încă o dată în broască, apăsă clanţa şi scoase cheia.

Ochii Lady-ei Glane începură să se deprindă cu semiîntunericul odăii.

Putu deci să vadă acum, oarecum desluşit, cum intrusul se ducea de la uşa coridorului, pe lângă picioarele patului ei, spre uşa încăperii de alături, cu paşi înceţi, măsuraţi, dar care în nici un caz nu dădeau impresia furişării.

Avea statura mijlocie, zveltă, părea să aibă cam treizeci de ani, avea bărbia lată, cu maxilarele proeminente, părul castaniu, pieptănat cu cărarea într-o parte. Pălăria trebuia s-o fi lăsat pe

balcon, sau îi căzuse în timpul căţărării.

Ocoli deschizătura întunecată a uşii deschise spre camera de alături, ce era faţă în faţă cu camera de toaletă. Ea îl văzu cum bâjbâia de-a lungul pervazului uşii, căutând, desigur, contactul electric.

În camera de alături se făcu lumină.

Dânsul dispăru din pragul uşii.

Lady Elenor Glane auzi cum apăsa uşor clanţele uşilor. Apoi se apropie de dulapul de mahon, ce stătea pe picioare înalte lângă perete, în linia ei de vedere, îl deschise, scoase afară casetele, pe care le deschise cu o cheie mai mică din legătura de chei şi cotrobăi prin bijuterii.

Asta să fi ţinut cam cinci minute. Apoi puse la loc casetele şi închise dulapul.

Inima lady-ei Elenor Glane prinse să bată mai tare.

Totuşi nu-i era frică.

Era un sentiment pe care nu şi-l putea lămuri în clipa aceea.

Intrusul se întorcea acum din camera de alături cu paşi liniştiţi şi siguri.

Lăsă să alunece în buzunare obiectele luate din casete. În mână nu ţinea nimic. În pragul uşii rămase un moment locului şi stinse lumina, apoi intră fără să se grăbească. Inima ei atinse apogeul bătăilor. De ce însă?

În jurul ochilor, care erau cam adânciţi, dânsul avea un zâmbet îndatoritor.

— Vă mulţumesc, *mylady*, pentru tactul şi felul binevoitor cu care mi-aţi înlesnit operaţiunea, zise dânsul prietenos, cu o uşoară intonaţie de batjocură în glas, care totuşi n-o ofensa, ci numai o zăpăcea.

În timp ce dânsul vorbea, cu privirea îndreptată spre dânsa, puse legătura cu chei, becul, firul de contact şi cheia de la coridor pe măsuţa de noapte.

— Sunteţi nespus de frumoasă, lady Elenor Glane, spuse el după o mică pauză, cu glasul insinuant şi patetic.

Lady Elenor Glane simţi cum obrajii i se înroşesc.

— Ar fi o insultă pentru dumneavoastră, dacă un bărbat, în asemenea împrejurări şi o astfel de oră, n-ar ţine seamă de o aşa frumuseţe.

Accentuă asupra fiecărui cuvânt, după importanţă, conştient şi mişcător.

Apoi întinse mâna spre dânsa.

Lady Elenor Glane văzu două mâini lungi şi albe, cu degete strălucitoare, bine îngrijite; îi prinse cămaşa de la gât şi o trase în jos cu o smucitură puternică, peste umeri până mai jos de şolduri, în acelaşi timp cu plapuma.

Lady Elenor Glane închise ochii cînd dânsul întinse mâinile spre dânsa şi după ce braţele îi fură dezvelite cu de-a sila îşi acoperi faţa cu mâinile. Gândul de a chema ajutor sau de a se apăra nici nu-i trecu prin minte.

Îşi ţinea mâinile strâns lipite de obraz, îngăimând un singur cuvânt: „*Îngrozitor*”…

Lady Elenor Glane se trezi ca în urma unui vis.

Plapuma îi era trasă până peste gât. Străinul stătea în faţa ei cu maxilarele ieşite ceva în afară, puţin înroşite.

— Lordul Linston e cel mai fericit om din regat, zise dânsul.

Îşi scoase apoi ceasornicul din buzunar, un ceasornic mare de aur, cu monograma de email, în culori.

— Deşi aş fi dorit să ţină o veşnicie această oră, sunt nevoit

totuşi să-i întrerup farmecul, zise dânsul. E ora unu fără douăzeci de minute. Peste zece minute vor pleca musafirii lui Clarke. Ultimele trenuri subterane (metrouri) pleacă la 12 şi 58 şi la 1 şi 4 minute. Oamenii, în asemenea împrejurări, lungesc petrecerile până în ultimele clipe. Cum ei vor fi plecaţi, va fi şi câinele eliberat. Trebuie deci să mă grăbesc, să fiu înaintea lor pe stradă.

Dânsul rostise aceste cuvinte pe un ton grăbit şi pozitiv.

Continua acum încet şi accentuat, deşi nu fără oarece mlădieri sentimentale în glas:

— Amintirea dumneavoastră, lady Elenor Glane, va avea darul să mă facă fericit în orice împrejurare a vieţii.

Îşi pipăi cu mâna dreaptă buzunarul de la piept, voind, natural, să se convingă dacă bijuteriile sunt la locul lor.

— Noapte bună, *mylady*! şopti dânsul.

Făcu apoi mai mică lumina lămpii de pe măsuţa de noapte.

Lady Elenor Glane auzi cum dânsul deschise uşor uşa balconului, închizând-o apoi la loc. Cuprinsă de un neînţeles sentiment de curiozitate, trase cu urechea, oarecum îngrijorată de gândul că s-ar putea totuşi ca invitaţii lui Clarke să termine petrecerea mai devreme. Şi deoarece după câtva timp auzi deschizându-se uşa de la casa portarului, zgomot înăbuşit de paşi pe drumul cu pietriş şi freamătul unor glasuri pe şoptite, inima începu să-i bată cu violenţă. Nu auzi însă altceva nimic mai deosebit. Auzi scârţâitul cheii ce se întorcea în broasca de la poarta grădinii şi paşii lui Clarke, care se întorcea singur pe aleea cu pietriş.

Ea băgă de-abia acum de seamă că era cu totul goală sub plapumă.

Nu îndrăzni să facă lumină.

Cu mâinile tremurătoare îşi căută cămaşa, trăgându-şi-o în întuneric pe corp.

Începu apoi să se gândească la peripeţiile întâmplării, cu întorsătura stranie de la sfârşit. Şi deodată îşi aminti de o întâmplare de acum trei ani, cînd împreună cu mai multe tinere doamne, au fost conduse de profesorul lor de Istoria Artelor, pentru o întregire mai explicită a prelegerilor sale, într-o galerie, şi puse între altele în faţa unui tablou de Rembrandt: *„Danaë şi ploaia de aur”*. Profesorul explică subiectul: un zeu s-a pogorât acolo sub forma unei ploi de aur asupra „Danaei”. Nu mai putea să-şi aducă aminte dacă acel zeu făcea parte din divinitatea greacă sau romană. Lady Elenor Glane avea, desigur, ca şi tovarăşele ei de aceeaşi vârstă, de pe atunci, o idee cu totul vagă despre însemnătatea de fapt a acestei întâmplări mistice. Acum văzu deodată, limpede, ceea ce putea doar să-şi imagineze despre aceasta.

Lady Elenor Glane adormi într-un somn adânc şi înviorător, cu un surâs pe buze. Dimineaţa, cînd se trezi, primul ei gând fu că s-a petrecut ceva neobişnuit. Privirea ei căzu pe cheie şi pe para electrică de contact şi îi reveniră în minte toate peripeţiile din ajun. Ceasornicul de Sèvres arăta ora nouă. Lady Elenor Glane se ridică din pat şi trase perdeaua de la fereastra balconului. Scoase apoi din necesarul ei, orânduit pe măsuţa de frezat din camera de alături, un cuţitaş fin şi căută, cu băgare de seamă, să scoată afară firele şnurului electric ce mai atârnau în para de contact. Când isprăvi această operaţie, trase la loc storul de la uşa balconului şi deschise încet uşa ce dădea în coridor. Apoi trecu în camera de alături, sună de acolo camerista şi se

strecură repede înapoi în pat.

Camerista intră.

— Bună dimineaţa, *mylady*!

— Bună dimineaţa, Mary. N-ai bătut azi la ora opt în uşă?

— Desigur, *mylady*, răspunse camerista din dreptul ferestrei balconului, unde era ocupată cu tragerea înapoi a storului, – de două ori, chiar. Mylady însă nu a răspuns. De aceea am crezut că ar fi mai bine să nu o deranjez pe *mylady*.

— Foarte bine ai făcut. Am dormit la început nespus de rău.

— V-au deranjat poate musafirii lui Clarke?

— Nu. N-am putut adormi.

— Cred că s-o fi răcit baia, zise Mary, terminând cu trasul storului.

— Atunci, pregăteşte-mi o altă baie.

— Bine, *mylady*. Mary voi să plece.

— Ascultă, Mary!

— Ce porunceşte *mylady*?

— Vezi acolo, contactul despărţit de şnur. În timp ce spuse aceste cuvinte, puse para în mâinile Maryei.

— Ce neplăcut pentru *mylady*! Va să zică, *mylady* a trebuit să coboare ca să mă sune.

— Nu-i nimic.

— După prânz va fi chemat instalatorul.

Mary ieşi.

Lady Elenor Glane se îmbrăcă apoi într-o haină uşoară de dimineaţă, albă şi parfumată, şi înainte de a se aşeza la măsuţa de ceai, împreună cu miss Belmore, deschise dulapul cu bijuterii. Constată că străinul îşi însuşise trei obiecte: un colier cu un rând de briliante mari, un colier cu un rând de perle şi o

bijuterie cu diamante pentru gât, o minunată piatră de format oval, a kohinorului, netedă şi de dimensiuni cam mari, de culoare albastră de safir, asemănătoare cu Hope din Amsterdam, împodobită cu un cerc de briliante mai mici, lucrate în platină şi atârnate de un lănţişor din acelaşi metal. Primele două erau obiecte din moştenirea mamei sale. Nu preţuia perlele şi deci nu le purtase încă. Colierul de briliante îl purta foarte rar, numai în ocazii cu totul excepţionale. Pierderea acestui obiect putea fi ascunsă mult timp. Cu totul de altă natură era însă pierderea diamantului de culoarea safirului. Era un dar din partea lordului Linston, pe care îl purta încontinuu la serate. Lipsa acestei bijuterii de la gât va atrage repede atenţia lordului Linston.

În ziua aceea şi în zilele următoare, lady Elenor Glane păru ceva mai schimbată celor ce o cunoşteau bine. Se întâmpla adesea ca dânsa să nu mai urmărească şirul cuvintelor lordului Linston, spuse pe un ton atât de blajin. Altminteri, dânsa continua să-şi ducă aceeaşi viaţă obişnuită. Vizită, cu lordul Linston şi cu miss Belmore, opera italiană din Covent Garden, se arătă adesea şi la Horsestrow la Olympia şi se plimbă călare, regulat, timp de o oră, înaintea prânzului, cu lordul Linston în Rotten Row.

În a douăsprezecea zi de la hoţie (jaf), se hotărî să aibă o discuţie cu lordul Linston.

Dânsa îl conduse în camera ei de culcare de lângă dormitor.

Lady Elenor Glane îi descrise logodnicului ei cele întâmplate în acea noapte, cu două săptămâni în urmă, pe un ton cerut de împrejurare, cu glas domol, ici-colo puţin şovăielnic, dar totuşi în chip cu totul liniştit.

— Fiindcă mi s-a întâmplat această nenorocire, scumpe

Arthur, cred că e datoria mea să te rog să-ţi retragi cuvântul. Fii convins că din toate peripeţiile acestei nenorocite întâmplări, aceasta îmi provoacă mâhnirea cea mai mare, îşi încheie lady Elenor Glane explicaţia.

Îşi scoase din deget inelul lordului Linston, împingându-l spre dânsul pe placa de marmură neagră a mesei încrustată cu mozaic roman.

Lordul Linston rămase locului, cufundat în gânduri.

Dânsa, în tot timpul convorbirii, îşi ţinuse privirea asupra părului său lins şi blond, cu cărarea într-o parte, pe fruntea-i uşor încreţită şi pe vârful nasului.

El îşi ridică acum privirea ochilor albaştri spre dânsa. O roşeaţă uşoară îi coloră chipul.

— E foarte regretabil, Elenor, că ai atât de puţină încredere în mine. Dacă ai avut intenţia să scapi de mine, nu era câtuşi de puţin necesară această oarecum bine născocită şi cam fantastică povestire, pentru a prezenta mâna dumitale ca nedemnă de mâna lordului Linston.

Lady Elenor Glane se ridică cu un gest violent de pe scaun. Lordul Linston de asemenea.

— Am observat, bineînţeles cu părere de rău, continuă lordul Linston, că de la un timp încoace n-ai mai purtat diamantul albastru. Dacă doreşti să-l păstrezi, nu ar fi fost nevoie de povestirea pierderii lui. Deşi e o bijuterie de familie, ţi-l cedez totuşi cu plăcere.

— Drept cine mă luaţi, *mylord*?

Lady Elenor Glane se înroşi violent.

— Nici nu-mi trece măcar prin minte să vă insult. Fiecare om are dreptul la caracterul său. Cunosc o doamnă din cea mai bună

societate engleză, care pentru o piatră rară s-a dat unui bărbat. S-ar putea să fiu, poate, nedrept cu dumneavoastră; poate că într-adevăr nu mai posedaţi piatra, ci aţi predat-o deja lordului Elgyn!

— Lordului Elgyn?

— Da, lordului Elgyn; acestui maniac ciudat şi colecţionar de felurite lucruri, între care şi pietre preţioase. Desigur îl preferaţi. Căutaţi conversaţia lui. Rămâneţi câteodată timp de un sfert de oră de vorbă cu dânsul.

— E adevărat, apreciez convorbirile cu lordul Elgyn, pentru că sunt foarte originale, datorită negrăitei lui obiectivităţi. Dar mai departe nu merge interesul meu pentru dânsul. Dacă v-aţi închipuit aşa ceva şi din această cauză aţi suferit, atunci îmi pare rău din toată inima.

— Dacă povestirea dumneavoastră e într-adevăr ceva mai mult decât o poveste, zise lordul Lynston, şi nu urmăreşte scopul ca renunţarea să fie mai uşoară, de ce mi-aţi spus lucrul acesta de-abia acum şi nu imediat în ziua următoare după acea întâmplare?

Întrebarea aceasta nimeri, fireşte, problematicul acestei chestiuni în miezul ei. Lady Elenor Glane rămase froasată şi zăpăcită.

— N-am vrut să vă provoc mâhniri de prisos.

— N-aţi vrut să-mi provocaţi mâhniri de prisos! Dar cînd eu consider această afacere ca o invenţie menită tocmai ca să-mi atenueze mâhnirea, vă consideraţi grav insultată. Da, aşa e. Nu mă mai iubiţi. Şi aceasta nu doriţi să mi-o spuneţi în cuvinte prea aride. De aceea aţi născocit această poveste, ca astfel, prin prisma circumstanţelor ei să mi se pară pierderea dumneavoastră

drept un câştig. O fi creştinesc asta din partea dumneavoastră, nu zic nu; eu prefer totuşi să fiu tratat ca un bărbat, nu ca un papă-lapte.

— Nu vă mai ascult, *mylord* – strigă lady Elenor Glane, cu priviri mânioase.

Lordul Linston se înclină adânc, luă inelul de pe masă şi se îndreptă spre uşă, fără să mai spună o vorbă.

Lady Elenor Glane rămase încă câteva clipe în picioare, apoi căzu pe un scaun şi-şi acoperi faţa cu mâinile. Nesiguranţa situaţiei ei, întrevederea avută, în care lordul Linston, de regulă atât de corect şi blând chiar, şi-a evidenţiat o nouă latură a caracterului său, toată această promiscuitate de sentimente, năvăliră dintr-o dată în sufletul ei. Nu se mai putu abţine şi izbucni într-un plâns spasmodic, întretăiat de suspine.

*

* *

În faţa unui magazin de bijuterii din Rue de la Paix se opri un automobil elegant. Din el coborâră lordul Linston şi o doamnă. Rămaseră un moment în faţa vitrinei, apoi intrară înăuntru.

În magazin nu mai era nici un cumpărător. Doi domni se aflau în dosul tejghelei şi-i întrebară pe vizitatori ce doresc.

— Un pandativ pentru gât! ceru lordul Linston.

Bijutierii scoaseră din sertarul tejghelei mai multe etuiuri şi le arătară conţinutul lor, briliante şi pietre preţioase colorate, cu lănţişoare subţiri de aur sau de platină în cele mai fine montări.

Doamna, foarte frumoasă, din demimondul Parisului, era cam pretenţioasă. Se aflau de o jumătate de oră în magazin, fără să se fi putut hotărî la ceva. Preferinţa-i oscila în cele din urmă între un minunat rubin, lucrat à jur şi o floare plană stilizată din

briliante cu un diamant mare la mijloc. Unul dintre bijutieri dădea, stând înclinat, informaţii despre obiecte.

— Aş mai avea ceva foarte rar şi superb, zise celălalt bijutier către lordul Linston, deschizând în acelaşi timp un sertar. Scoase de acolo un etui din piele albă, îl desfăcu şi… în faţa lordului Linston se afla diamantul albastru, cu coroana de briliante atârnată de lănţişorul de platină, pe care i-l dăruise lady-ei Elenor Glane.

Lordul Linston luă repede caseta şi o împinse cât putu mai departe de femeia care-l însoţea şi care era cu totul preocupată cu alegerea. Examină diamantul cu mare luare-aminte.

— Mi se pare că am mai văzut această bijuterie la gâtul unei doamne din Londra, zise dânsul, privind scrutător în ochii bijutierului.

— E posibil. Obiectul a fost proprietatea lordului Linston.

Lordului Linston i se păru că visează.

— De unde ştii dumneata toate astea? întrebă dânsul.

— Lordul în persoană a fost aici.

Lordul Linston îşi putu cu greu ascunde uimirea.

— Cât costă această bijuterie? întrebă dânsul.

Bijutierul ceru o sumă enormă.

— O cumpăr, zise lordul Linston. Închise cu zgomot etuiul, făcându-l să alunece repede în buzunar.

Înainte ca bijutierul, oarecum mirat de această grabă şi de această generozitate excesivă, să fi avut timp să împacheteze cutiuţa, lordul Linston se apropie de însoţitoarea lui.

— Aţi ales?

— Găsesc floarea încântătoare.

— Atunci s-o luăm.

Lordul Linston se îndepărtă cu o discretă precauţie, cu unul din bijutieri, în vederea plăţii. Achită ambele obiecte.

O oră mai târziu, pe la douăsprezece, la amiază, lordul Linston intră în biroul renumitului detectiv particular din Paris, la care se anunţase înainte, telefonic. Domnul Renault – acesta era numele detectivului – îl întâmpină la uşă.

O chelie şi un pince-nez de aur erau părţile exterioare mai marcante ale acestui om atât de temut şi căutat.

Se aşezară în două fotolii comode, faţă în faţă.

Lordul Linston îi povesti în puţine cuvinte peripeţiile acestui furt, cum spărgătorul pătrunsese în dormitorul logodnicei sale, lady Elenor Glane, cum dânsa se trezise, cum spărgătorul îi ceruse cheia de la dulapul cu bijuterii şi cum dispăruse apoi în grabă prin balcon.

Aici lordul Linston roşi uşor.

Continuă apoi să-i povestească detectivului cum astăzi găsise, accidental, într-un magazin de bijuterii din Rue de la Paix, unele indicii care ar fi oarecum de folos pentru a da de urma hoţului.

Domnul Renault observă:

— De ce lady Elenor Glane n-a sunat după servitori, imediat după dispariţia spărgătorului?

— Fiindcă era cu totul paralizată de frică şi cînd şi-a revenit era de acum prea târziu, răspunse lordul Linston, cu oarecare jenă.

— Aţi dori ca spărgătorul să fie prins?

— Evident! Această dorinţă m-a şi condus la dumneata.

— Aţi putea să-mi daţi semnalmentele lui? Lady Elenor Glane l-a văzut, doară.

— Atunci am crezut că o urmărire n-ar avea nici o şansă şi

din acest motiv nu m-am interesat. De altfel, am părăsit Londra imediat după aceea.

Domnul Renault nu-şi trădă prin nimic surprinderea, deşi trebuie că-i părea cam ciudat acest răspuns.

— Sunteţi de părere că urmărirea lui ar avea şanse de reuşită? întrebă dânsul.

— Desigur! Suntem doar pe urma lui, replică lordul Linston. Şi apoi, după modul de operare, îmi pare cam novice în meserie, deoarece fiind întrebat de unde provine bijuteria, şi-a recunoscut pe faţă fapta.

— N-aş putea să cred că avem de-a face cu un novice, zise domnul Renault.

— S-ar putea mai curând deduce din declaraţia sa că s-a simţit în deplină siguranţă. Şi cred că a avut dreptate.

Domnul Renault îl privi prin ochelari pe lordul Linston, într-un mod ce trăda oarecare nervozitate.

— E numai o întâmplare ce v-a adus în acel magazin şi v-a determinat să-l urmăriţi pe acel răufăcător. Eu, însă, sunt convins că dânsul a avut şi alte motive. Poate şi-a zis că ar fi oarecum bătător la ochi, ca cineva să intre într-un magazin cu bijuterii şi să ofere un obiect atât de preţios. Dacă se legitimează însă, şi încă lord – căci şi cea mai distinsă persoană poate ajunge odată în situaţia de-a fi silită să-şi vândă o parte din bijuteriile sale – dispare bănuiala bijutierilor, care în general sunt cunoscători experimentaţi ai oamenilor. Poate, ca om prevăzător, s-a şi gândit că bănuiala ar putea să cadă pe dânsul, şi că justiţia ar putea să-l prindă. Atunci ar putea să-i deruteze pe judecători, părându-li-se neverosimil ca dânsul să fie făptaşul. Doar nu se va trăda aşa prosteşte. Eu am impresia că avem de-a

face cu un om dibaci, care-şi cunoaşte meseria.

— Toate argumentele lui ar cădea în clipa cînd lady Elenor Glane ar declara că-l recunoaşte în dânsul pe făptaş, zise lordul Linston cam dispreţuitor.

— Vom ajunge poate şi acolo, zise domnul Renault, uitându-se în acelaşi timp la lordul Linston, cu ochii lui mari, puţin holbaţi, iarăşi într-un fel cu totul nervos.

*

* *

La ora trei după amiază, lordul Linston, în tovărăşia domnului Renault, apăru în magazinul de bijuterii din Rue de la Paix. Atât detectivul, cât şi lordul Linston se legitimară faţă de ambii bijutieri.

— V-aţi lăsat păcăliţi de un escroc, zise lordul Linston, puţin cam aspru, către bijutierii ce au rămas perplecşi.

Domnul Renault, care era în posesia fotografiilor tuturor acelora care au avut de-a face ca escroci cu poliţia, şi mai cu seamă a acelora care operau în lumea aşa numită fashionable, adusese cu dânsul câteva duzini de asemenea fotografii.

Detectivul, care ştia că aceşti bijutieri sunt în legătură continuă cu înalta aristocraţie franceză şi engleză şi sunt, în general, abili cunoscători ai oamenilor, era nedumerit că l-au putut lua pe vânzătorul bijuteriei drept un lord veritabil.

La a doua fotografie arătată, ambii bijutieri exclamară deodată:

— Ăsta-i.

Gardener, fiul unui portar din Birmingham, pedepsit cu doi ani de închisoare pentru hoţie prin efracţie, supranumit în cercurile pungaşilor „Bill cel delicat”, explică detectivul.

Lordul Linston privi capul interesant al acestuia, cu un simţământ straniu.

— Când vi s-a adus bijuteria? se adresă domnul Renault bijutierilor.

Unul din ei răsfoi într-un registru:

— Mâine vor fi trei săptămâni.

— A doua zi după jaf. Ăsta nu e un începător, zise domnul Renault, adresându-i-se lordului Linston.

— Nu vi s-a oferit şi altceva? întrebă mai departe detectivul.

Bijutierii răspunseră că nu.

— Nici măcar nişte briliante sau perle izolate?

— Nu, nimic.

Domnul Renault ar fi fost foarte mirat dacă Gardener ar fi făcut această greşeală de începător, oferind mai multe obiecte ale unui jaf în acelaşi loc. Întrebase numai pentru mai multă siguranţă.

— S-ar putea să fiţi citaţi ca martori la Londra, le zise domnul Renault celor doi bijutieri. Încercaţi deci să vă amintiţi toate amănuntele acelei tranzacţii.

Şi cu aceste cuvinte, lordul Linston şi domnul Renault părăsiră magazinul.

În dimineaţa următoare – a zecea după ultima ei întrevedere cu lordul Linston – lady Elenor Glane primi următoarea scrisoare:

Scumpă Elenor,

Cu nemărginită căinţă, redepun la picioarele dumitale inima mea. Ia-o şi n-o îndepărta. Ţi-am făcut mult rău şi am fost nedrept. Îngăduie-mi ispăşirea şi permite-mi să resimt şi eu, în aceeaşi măsură, ceea ce dumneata numeşti nenorocirea

dumitale şi s-o acopăr cu numele meu!

Arthur

*

* *

Cu ajutorul detectivilor londonezi, nu fu tocmai greu să se găsească domiciliul lui William Gardener. Dânsul fu imediat chemat la judecătorul de instrucţie, sub bănuiala de a fi dat o nouă spargere urmată de jaf şi fu reţinut în arest preventiv.

Arestatul tăgăduia că ar fi săvârşit dânsul fapta ce i se imputa. El susţinea că ar fi obţinut bijuteria prin cumpărare.

Corpus delicti a fost pus la dispoziţia instrucţiei de către lordul Linston şi se găsea pe masa judecătorului de instrucţie.

Întrebat fiind, de către judecătorul de instrucţie, de la cine a procurat bijuteria, acuzatul răspunse printr-o altă întrebare, şi anume dacă era obligat să dea vreo informaţie.

Judecătorul de instrucţie trebui să răspundă negativ la întrebare.

— Atunci îmi veţi permite să nu răspund la întrebare, zise Gardener. Nu găsesc demn de un gentleman ca într-o asemenea împrejurare să împingă şi pe altcineva în prăpastie.

— Dumneata ai dreptul să ascunzi informaţia. Motivele dumitale nu ne interesează, zise judecătorul, care din cuvintele lui Gardener simţise probabil o înţepătură la adresa sa.

— Nu mă voi înjosi niciodată ca să vă ofer, fără să fiu forţat, serviciile unui câine poliţist, zise Gardener cu o serioasă indignare morală.

Pentru această observaţie îşi atrase o mustrare vehementă.

În ceea ce priveşte alibiul său din noaptea spargerii, Gardener nu-şi dădu nici cea mai mică osteneală să-l stabilească.

— Sunt un iubitor al naturii şi-mi place să visez, zise dânsul. În noaptea aceea superbă de mai am stat visător pe o bancă într-o grădină publică, de la ora nouă până la unu.

Judecătorul de instrucţie puse apoi întrebarea relativ la vânzarea bijuteriei patronilor magazinului din Rue de la Paix.

— Dumneata personal ai dus şi vândut bijuteria acelor domni? întrebă judecătorul.

— Desigur, replică Gardener.

— Şi li te-ai prezentat lor drept lordul Linston, zise judecătorul de instrucţie.

— Asta n-am făcut-o.

— Cu toate astea, domnii aceştia afirmă amândoi acelaşi lucru.

— Atunci mint amândoi.

— Cum se face, atunci, că a fost pomenit numele lordului Linston în această vânzare?

— Persoana de la care am cumpărat bijuteria m-a încredinţat că era proprietatea lordului Linston. Eu n-am avut nici un motiv să ascund acest lucru bijutierilor, dimpotrivă. Această menţionare satisfăcea interesele mele cele mai îndreptăţite, înlesnindu-mi obţinerea, în acest fel, a unui preţ cu mult mai mare.

La aceste cuvinte, domnul Renault, care se afla printre auditori, îl privi pe lordul Linston, cu ochii lui rotunzi, prin ochelarii auriţi, cu un aer de aprobare, aproape triumfător.

Cu aceasta, instrucţia fu întreruptă şi bijutierii din Rue de la Paix rugaţi telegrafic, dacă se putea amândoi, însă în orice caz unul dintre dânşii, să vină la Londra pentru o confruntare a martorilor.

Unul din bijutieri sosi a doua zi în Londra şi fu audiat mai întâi singur, apoi înfruntat cu acuzatul.

— Acesta este unul dintre acei cărora le-ai vândut bijuteria? îl întrebă judecătorul de instrucţie pe acuzat.

— Da, zise Gardener.

— Martorul susţine că te-ai prezentat, dumnealui şi tovarăşului său, drept lordul Linston, zise judecătorul de instrucţie.

— Atunci susţine un neadevăr, răspunse Gardener cu o perfectă linişte.

— Vă rog, binevoiţi a-i repeta acuzatului declaraţiile dumneavoastră privitoare la acest punct, se adresă judecătorul de instrucţie bijutierului.

— Aţi intrat în magazinul meu într-o îmbrăcăminte foarte aleasă, începu bijutierul, puţin cam şovăitor şi silindu-se să se uite drept în ochii lui Gardener.

Acesta îl fixă însă în acelaşi fel, dar ceva mai rece şi cu un pronunţat aer de ironie.

— E drept, mă îmbrac întotdeauna foarte ales, zise dânsul înainte ca celălalt să poată continua.

— Apoi aţi zis, continuă bijutierul, am venit să vă ofer ceva spre cumpărare. Zicând acestea, aţi arătat bijuteria. E un obiect ce aparţine familiei mele, aţi zis, lady Linston a purtat-o.

— Opreşte-te, ordonă judecătorul de instrucţie. Ce ai de zis la toate acestea? îl întrebă dânsul pe acuzat.

— Că martorul a rostit greşit un cuvânt, zise acesta fără cea mai mică tulburare. Totul exact până la acest cuvânt. N-am spus că aparţine familiei mele, ci am spus: aparţine familiei. E o nuanţă. Martorul susţine că am vorbit despre familia mea, ori

aceasta este o inexactitate.

— Crezi că este posibil ca dumneata să te fi înşelat în redarea întocmai a cuvintelor şi ca acuzatul s-ar fi exprimat aşa cum susţine dânsul? se adresă judecătorul de instrucţie acuzatului.

După o mică pauză, în care timp faţa-i căpătă o expresie încurcată, ca şi acum opt zile în magazinul său, cînd lordul Linston şi domnul Renault i-au anunţat, pe el şi pe tovarăşul său, că erau victimele unei mistificări, martorul zise:

— Cred că ar fi posibil!

Nici o trăsătură de pe chipul lui Gardener nu trăda că declaraţia aceasta îi stârnea interesul în chip deosebit.

— Chiar dacă martorul admite că te-ai fi exprimat aşa precum susţii, se adresă judecătorul acuzatului, aceasta nu schimbă cu nimic chestiunea. Chiar dacă nu ai afirmat că aparţii familiei lordului Linston, formularea era astfel făcută, încât oricine să înţeleagă asta. Dumneata ai avut intenţia de a-i face, pe martor şi pe tovarăşul său, să aibă impresia că au de a face cu lordul Linston. Această intenţie este însă un act de înşelătorie.

În timp ce judecătorul pronunţase aceste cuvinte, perplexitatea de pe faţa bijutierului dispăruse, iar perspicacitatea lui de cunoscător de oameni îi reveni.

Bijutierul îi aruncă o privire de mulţumire judecătorului.

— Tăgăduiesc aceasta cu toată energia, zise acuzatul, însă de astă dată cu o cinică batjocură. Dacă aş fi intrat în haina unui vagabond în acest magazin elegant din Rue de la Paix şi aş fi pronunţat cuvintele: această bijuterie e proprietatea familiei, lady Linston a purtat-o, – m-ar fi luat cu siguranţă drept un pungaş ordinar şi aş fi fost predat celui dintâi poliţist. Nu cuvintele mele au sugerat martorului părerea că eu aş fi lordul

Linston, ci, fireşte, ţinuta mea corectă, după cum a şi declarat, de altfel. Nici chiar domnul judecător n-ar trebui să califice drept înşelătorie faptul de a te îmbrăca mai cumsecade.

Judecătorul de instrucţie fierbea de mânie. Replica era logică. Domnul Renault zâmbi şi lordul Linston avu noroc că nu văzu acest zâmbet – l-ar fi enervat, desigur.

— Însă ai acceptat să fii numit *mylord*. Deci înşelătoria există, zise judecătorul cu glas ceva mai ridicat.

— Mi s-a zis lord Linston, e adevărat, replică acuzatul cu acelaşi sânge rece. Nu aveam nici un motiv să refuz titlul acesta de *mylord*, şi cred că n-am făcut nicidecum vreo faptă ilegală prin asta. Ţin mult la bunele maniere şi m-am bucurat deci să aud, de la oameni ce sunt zilnic în contact cu înalta aristocraţie, o asemenea adresare şi să fiu astfel şi eu socotit printre acei ce fac parte din ilustra clasă a gentlemenilor.

Domnul Renault se amuză de minune şi l-ar fi aplaudat la scenă deschisă pe acest actor excelent.

Judecătorul îşi stăpâni surescitarea, punându-şi toată nădejdea în martora principală, lady Elenor Glane, care trebuia să decidă dacă identitatea acuzatului este una şi aceeaşi cu aceea a spărgătorului.

În tribuna spectatorilor – în Anglia, se ştie, cercetările instrucţiei pot fi făcute publice – erau, în afară de lordul Linston, domnul Renault şi şeful unui birou de detectivi londonezi, care a lucrat alături de domnul Renault la găsirea lui Gardener, încă vreo câţiva curioşi.

O spargere cu hoţie ca aceasta, a cărei latură interesantă nu e cunoscută, nu avea nimic senzaţional şi deci nici ziarele nu s-au prea ocupat de ea. În afară de cei trei martori mai sus pomeniţi,

în aceste tribune erau spectatori de o reputaţie îndoielnică, ce veneau aici să studieze în practică toate tertipurile pungaşilor şi, mai cu seamă, să se perfecţioneze în arta dovedirii alibiurilor. Gura poporului îi numeşte studenţi în criminologie. Cei câţiva care se aflau acolo erau deci interesaţi de această afacere şi vedeau de pe acum în Gardener un fel de erou.

— Doresc ca lady Elenor Glane să fie invitată în sală, zise judecătorul de instrucţie.

Lordul Linston se ridică repede de pe locul său şi se îndreptă grăbit după servitor, spre uşa ce ducea în camera în care luase loc martora înainte de a fi ascultată. Bijutierul se retrase într-o atitudine cam perplexă înspre tribună.

Desigur, judecătorul de instrucţie nu s-ar fi opus ca lady Elenor Glane să asculte întreaga instrucţie din sală, ori dovada în privinţa identităţii acuzatului să fi fost pusă în prima linie, care, oricum, ar fi fost mult mai logică şi ar fi economisit multe întrebări. Lordul Linston, însă, nu dorise nici una nici cealaltă. Prima, pentru ca logodnica lui să nu se obişnuiască cu privirea acestui om şi astfel să fie sugestionată (influenţată) şi al doilea, pentru că îi era penibil să-l ştie pe acest om într-o apropiere oricât de relativă faţă de logodnica sa.

De aceea nu dorea confruntarea aventurierului cu lady Elenor Glane chiar de la începutul procesului. Dânsul spera că formalitatea aceasta nu va mai fi necesară, că vor fi suficiente celelalte dovezi, pentru ca Gardener să-şi recunoască vina. El îi explică logodnicei sale de ce ceruse ca acest om să fie urmărit.

În felul său de a fi, corect şi puţin blajin, lordul Linston îi explicase că orice hotărâre luată de dânsul nu era decât în interesul amândurora; căci el o iubea şi nu ar fi trebuit s-o

condamne pentru o nenorocire la care nu avea nici o vină. Ceea ce el nu ar putea să suporte ar fi gândul că acest om ar putea fi mai târziu acolo unde s-ar afla şi dânsul, ca privirea batjocoritoare a acestui om să-l urmărească poate, cînd el ar păşi cu lady Elenor Glane într-o lojă la vreun teatru, sau că l-ar putea întâlni călare în mulţimea din Rotten Row. Pretutindeni va avea impresia că acest om este în apropierea sa şi că nu-l lasă să se bucure de viaţă. De aceea, pentru liniştea sa, a avut absolută şi grabnică nevoie ca acest om, cu ajutorul instanţei judecătoreşti, să fie izolat cel puţin pentru câţiva ani. Mai târziu, acest individ periculos ar putea fi permanent observat cu ajutorul unui detectiv şi astfel înlăturată orice întâlnire neplăcută.

Încă cu câteva zile înainte, lordul Linston obţinuse, de la judecătorul de instrucţie, promisiunea că acesta nu va face uz de mărturia ei, decât numai în caz de nevoie. El însuşi nutrea speranţa că William Gardener, în faţa depoziţiei bijutierului, va mărturisi fapta comisă. Pentru aceste motive, lordul Linston nu rămăsese în antecameră cu logodnica sa, ci stătuse în sala judecătorului de instrucţie, pentru a putea urmări toate fazele instrucţiei.

Acum grăbi pasul, împreună cu servitorul, în camera martorilor şi în două cuvinte îi comunică logodnicei sale că instrucţia are de-a face cu un pungaş rafinat. Dânsul regretă acest fapt şi îi ceru iertare că va trebui să fie în neplăcuta situaţie de a se expune privirilor acestui om. Totuşi nu era vorba decât de a curma o dată pentru totdeauna orice neplăcere în viitor.

Lady Elenor Glane pricepu, după explicaţiile logodnicului ei, că dovedirea vinovăţiei lui Gardener ar fi absolut necesară liniştii lui şi a ei şi găsi dorinţa sa foarte întemeiată.

Cu toate acestea, Elenor Glane se gândea, cu o enervare continuă, la întâlnirea ei cu Gardener şi de-abia se putu ţine pe picioare. La gândul că-l va vedea peste câteva minute, sub ochii judecătorului şi ai celor din sală, o cuprinse o puternică enervare şi începu să tremure.

Lordul Linston îi strânse braţul, în timp ce o conducea spre uşă.

— Reculege-te, Elenor, zise dânsul. Pricep revolta dumitale faţă de această confruntare. Totuşi nimeni din sală nu bănuieşte ceva, iar acest minut de ruşine şi indignare ne asigură o viaţă liniştită.

Ajunseră în sală, în faţa mesei judecătorului de instrucţie. Lordul Linston lăsă braţul logodnicei sale şi se retrase puţin înapoi. Ea se afla în faţa lui William Gardener, despărţită de dânsul numai de vreo şase paşi.

Apariţia frumoasei şi elegantei doamne stârni murmure în băncile spectatorilor. Toţi aşteptară cu interes şi curiozitate sfârşitul instrucţiei.

Atât timp cât lady Elenor Glane simţise braţul logodnicului ei, fusese oarecum liniştită. Dar acum totul în ea începu să şovăie. Argumentele lordului Linston căzură. În faţa ei se afla chipul bărbatului ale cărui trăsături şi statură îi apăruseră în fiece moment din săptămânile din urmă. Era îmbrăcat întocmai ca în acea noapte, într-un cutaway ireproşabil, ce-i venea de minune, cravata de culoare închisă cu un ac de briliant, vesta portocalie, cu tăietura prelungită până la ultimii nasturi, pantalonii vărgaţi de culoare închisă, ghete de lac, mâinile lungi şi perfect îngrijite; totul ca atunci. Îi fu de-ajuns o secundă ca să observe, şi destul de minuţios de altfel, întregul lui exterior,

până la culoarea nasturilor de la vestă. Peste gulerul înalt, de o albeaţă strălucitoare, cu colţurile îndoite, se reliefa o bărbie energică, buze pline, mustaţa scurtă şi neagră, vârful nasului subţire şi ochii cenuşii, puţin adânciţi în orbite, cu privirea liniştită, dar puternic concentrată, în care juca o strălucire abia perceptibilă. O privea. De-odată, în lady Elenor Glane se născu întrebarea: Ce mi-a făcut acest om? Mi-a luat câteva pietre preţioase? Pentru asta ar trebui mai mult să-l compătimesc, decât să-l acuz. Eu am multe, el niciuna.

Pentru asta – căci de ea depindea – să-l vâre, din aerul curat şi liber, în găurile mucegăite şi mefidice, aşa cum i-au fost descrise închisorile Angliei?

Altceva ce-i făcuse acest om?

Oh, doamne, desigur că pentru cele săvârşite odată, orice răzvrătire ar fi acum de prisos. Acum, cînd dânsul se afla în faţa ei, întocmai ca atunci, la acest gând inima începu să-i bată cu putere. Şi apoi asta ce ar fi interesat justiţia?

Acest vârtej nebun de gânduri şi simţăminte nu dură mai mult de câteva secunde. Acum răsună la urechea ei, ca dintr-o depărtare mare, întrebarea judecătorului de instrucţie:

— Lady Elenor Glane, recunoaşteţi în acest om, ce stă în faţa dumneavoastră, pe acel bărbat care în noaptea de 19 mai a intrat în locuinţa dumneavoastră, furându-vă o parte din bijuterii?

Dar lordul Linston? El dorea condamnarea acestui om. Şi pentru ce? Ah, da, ca să nu le mai stea în cale. Pentru salvarea lui, dânsul îi va da această asigurare şi era convinsă că se va ţine de cuvânt. Dar asta era o infidelitate faţă de lordul Linston, acest om într-adevăr atât de bun. Devreme ce e dorinţa lui, trebuie s-o îndeplineşti. Devotament pentru devotament. Îşi ţinea privirile

aţintite în ochii lui Gardener, iar buzele ei, strâns lipite, nu erau în stare să pronunţe cuvântul „da”.

Deodată, ca o străfulgerare, un gând îi străbătu prin minte: omul acesta, care stătea în faţa ei, era tatăl copilului ce-l simţea în ea. În acest punct e şi lordul Linston, de altfel omul cel mai cu tact, fără prevedere ca orice bărbat; ea simţea însă mai mult decât îndrăznea să-şi mărturisească. Nu trebuie ca lady Elenor Glane să-l lase să zacă în închisoare pe omul care i-a fost odată atât de aproape, chiar fără ca ea să vrea. În forul ei interior era însă şi oarecum nelămurită în privinţa adevăratului tată al copilului. În acest caz un glas interior îi şoptea: „Te derutezi (zăpăceşti). Acest om te stăpâneşte. Pur şi simplu nu eşti în stare să te lepezi de dânsul.” Ea reuşi totuşi să se smulgă din acest vârtej de gânduri. Se trezi în ea mândria ei de aristocrată engleză, despre a cărei valoare avea o concepţie cu totul deosebită de aceea a naţiunilor continentale şi o interpreta într-un chip cu totul britanic: ceea ce e legat cu corpul şi inima, prin sânge şi destin, trebuia să stimeze mai mult decât legile statului şi ale dreptăţii, mai mult decât devotamentul. Numai în felul acesta putea rămâne curată în interiorul ei, inabordabilă şi la înălţimea ce-i incumbă rangul ei aristocratic. Aproape se mai agita încă gândul că şi fără această jertfă, dorinţa lordului Linston ar putea să se realizeze, înlăturându-l pe acest om din calea ei. Atunci ea rosti, cu glasul liniştit şi foarte clar:

— Acest domn nu e omul care a pătruns în noaptea aceea în casa mea.

Nici o schimbare nu surveni pe chipul lui Gardener. Doar lady-ei Glane i se păru că pupilele i s-ar fi mărit puţin.

După întrebarea judecătorului de instrucţie, o tăcere

mormântală se aşternu în sală.

Pauza între întrebare şi răspuns li se păru tuturor nesfârşit de lungă, cu toate că nu ţinu decât o clipă. Acum încordarea dispăru şi şoaptele şi murmurele începură să se audă.

— Vreţi desigur să spuneţi că nu puteţi afirma cu siguranţă dacă acest om este identic cu celălalt. Poate să fie şi poate să nu fie, zise judecătorul de instrucţie.

Lady Elenor Glane îşi retrase privirile din ale lui Gardener, îndreptându-le asupra judecătorului de instrucţie. Apoi şi le îndreptă din nou spre Gardener, care stătea nemişcat ca o statuie, şi cu glasul şi mai încet şi mai potolit zise:

— Pot să afirm cu siguranţă că acest domn nu e deloc identic cu bărbatul acela!

Cu aceasta cazul era rezolvat. Şi deoarece bănuielile fiind dovedite ca nefondate şi percheziţia făcută la domiciliu nedând de asemenea nici un rezultat, acuzatul fu pus în libertate.

*

* *

În dimineaţa zilei următoare, lady Elenor Glane găsi în corespondenţa ei o scrisoare cu următorul conţinut:

Mylady!

Discreţia şi curajul ladyei Elenor Glane au avut darul să mă facă cel mai devotat şi supus servitor al ei. Sunt cum nu se poate mai nerăbdător să sărut mâna dumneavoastră cu admiraţie şi recunoştinţă. Vă rog din suflet să nu-mi refuzaţi această favoare. Vă aştept, aşadar, mâine, în ziua primirii acestei scrisori, la ora douăsprezece, în Regents Park, Northgate.

Al dumneavoastră prea-supus şi plecat

Gardener

Această scrisoare n-a primit-o printr-un comisionar, ci direct prin poştă.

Lady Elenor Glane citi scrisoarea în salonul ei particular, la aceeaşi masă la care a avut loc pe vremuri convorbirea cu lordul Linston. Cerea mai totdeauna să i se aducă aici corespondenţa şi o citea de obicei înaintea ceaiului. Privi încă mult timp, după ce isprăvise cititul scrisorii până la ultima literă, trăsăturile mari şi desluşite ale scrisului ce acoperea hârtia în rânduri regulate şi sigure.

Părea că se bucură de primirea acestei scrisori. Avea de gând să-l roage pe Gardener să evite cu desăvârşire să se mai ivească în drumul ei şi al lordului Linston.

În urma rezultatului nefavorabil al instrucţiei, lordul Linston era cu totul deprimat… Îi incumba ei datoria să aibă grijă de liniştea lui.

Chiar fără această scrisoare, lady Elenor Glane tot ar fi încercat să afle adresa lui Gardener, pentru a-l ruga personal sau prin scris să-i satisfacă cererea. Ar fi fost, fireşte, mai greu, ar fi necesitat un timp mai îndelungat, ar fi fost chiar oarecum penibil şi, în aceste împrejurări deci, mai anevoie de executat; căci i se păru imposibil să nu-i aducă la cunoştinţă mai întâi logodnicului ei ceea ce avea de gând să facă pentru chezăşia liniştii lui. Dar în felul acesta îşi atinse acest scop fără prea multă oboseală. În mintea lady-ei Elenor Glane era destul de clar faptul că în lumea ei nu se obişnuieşte ca o tânără doamnă, fără ştirea logodnicului ei şi fără să fie acompaniată de o doamnă cumsecade, să aibă o întâlnire cu un bărbat.

Era însă simţul datoriei, care-i poruncea să treacă peste acest considerent.

După ce lady Elenor Glane puse oarece ordine în iureşul de gânduri ce-i veneau de-a valma, aprinse o lumânare, merse spre cămin şi aruncă scrisoarea şi plicul în foc. Aşteptă până ce flăcările mistuiră hârtia şi, cu o bucată lungă de marmură de la cămin, risipi urmele negre de scrum ale scrisorii arse, ce luaseră forma unui bătrân.

Apoi se ridică, pradă unui complex de sentimente asemănătoare acelora ale unui copil care vede cu ochii minţii darurile de Crăciun, şi se duse să ia ceaiul cu Miss Belmore.

Cinci minute după unsprezece şi jumătate, lady Elenor Glane ieşi pe poarta grădinii sale.

Era îmbrăcată într-unul din acele costume taior, cu formele corpului femeilor cochete, şi care-i stătea cât se poate de bine. Rochia era de culoare mov pal. Purta mănuşi glacé de nuanţă mai deschisă şi, fiindcă era vreme frumoasă, o umbreluţă de culoarea îmbrăcămintei, cu un mâner frumos de email. Pe cap avea o pălărie cu un penaj din frumoase pene albe-portocalii, din coada păsării-paradisului, cu o bordură rotundă, nu prea mare, care se potrivea de minune cu părul ei blond şi cu tenul fraged şi sănătos. Lady Elenor era, aşa cum păşea agale, în perfecta ei ţinută de tânără aristocrată engleză, un model de desăvârşită eleganţă şi distincţie.

Merse vreo cinci minute pe trotuarul curat, strălucitor, scăldat în razele soarelui, până ajunse la o florărie. Apăru iarăşi peste câteva clipe pe stradă, cu un buchet la piept, continuându-şi drumul până la Bishopsroad, unde era o staţie de taximetre.

Era douăsprezece fără un sfert. Se urcă într-un automobil roşu şi dădu şoferului adresa: Regents Park, Northgate.

Lady Elenor Glane coborî din automobil şi abia făcu câţiva

paşi prin parc şi Gardener şi apăru din dreptul unei alei lăturalnice.

Fu cuprinsă de o nelinişte adâncă şi un complex de sentimente îi strângea inima, cum rar i se întâmplase.

Acum va merge singură alături de Gardener, fără să fie sprijinită şi mascată de lumea între care se afla şi lordul Linston. Îşi aminti o întâmplare asemănătoare. De aceea poate îi bătea inima atât de tare şi simţi sângele urcându-i-se în obraji în momentul cînd Gardener se află în faţa ei, salutând-o cu politeţe, cu o uşoară fluturare a pălăriei lui moi, de vară.

Purta un costum elegant: un sacou maron, pantalonii largi nu prea bine călcaţi, sacoul lung şi de croială largă, model Edward al VII-lea, cum se purta în vara aceea. În picioare avea ghete de lac, cu şireturi, purta mănuşi cenuşii glacé şi la ochiul stâng avea monoclu fără ramă şi fără şnur.

Trăsăturile sale nu arătau că ar fi stingherit de această întâlnire care o impresiona atât pe lady Elenor Glane.

— Vă sunt recunoscător din tot sufletul – zise Gardener în timp ce păşea prin iarba mătăsoasă, – că m-aţi salvat, deşi ştiu bine c-a trebuit s-o faceţi şi n-aţi fi putut proceda altfel.

Lady Elenor Glane rămase cu totul zăpăcită.

— De ce? Cum ai ajuns la concluzia asta?

Nu îşi îndreptă privirea spre Gardener, dar observă că-i cerceta profilul.

— Pentru că lady Elenor Glane e prea mărinimoasă ca să fi putut lua parte la aţâţarea contra unui neputincios. Aţi privit cu neplăcere cum toţi împresurau cerbul. Şi cînd au cutezat să vă ceară să asmuţiţi câinele, v-aţi indignat şi aţi deschis larg poarta animalului nenorocit.

Pronunţase aceste cuvinte cu glasul ridicat şi chiar puţin patetic.

Lady Elenor Glane respiră adânc. Aşa înţelesese el. Totuşi încă nu-l privi şi astfel nu observă cum Gardener urmărea cu atenţie schimbările trăsăturilor feţei ei.

— Dar de ce cauţi să ajungi, în general, în asemenea situaţii? zise dânsa, pe un uşor ton de imputare şi cu sentimentul unei recunoştinţe instinctive pentru că Gardener nu ghicise ultimele ei motive. Unui bărbat ca dumneata nu trebuie să-i fie greu ca pe o cale – voia să zică: mai cinstită, o cuprinse însă spaima şi zise – pe o altă cale să câştige pentru acoperirea nevoilor vieţii.

— În nici un caz nu consider ocupaţia mea mai înjositoare ca altele, zise Gardener. Cu acest judecător de instrucţie, de exemplu, nu aş schimba cu nici un preţ. Care e scopul existenţei lui? Oameni care nu i-au făcut nici cel mai mic rău sunt înfricoşaţi, sunt împinşi spre prăpastie de dânsul. În fiecare om care are de-a face cu el vede un criminal. Dacă se poartă altfel, atunci îşi atrage ruşinea şi alte neplăceri. Cu cât va împovăra mai mult umerii celor pe care îi instruieşte, cu atât mai mare va fi triumful său. El trebuie deci să dorească ca rasa omenească să fie cât se poate mai mizerabilă, fireşte după cum înţelege dânsul; căci asta cer interesele sale. Pentru această ascunsă, şireată şi brutală vânătoare de oameni, unde puterea atârnă numai într-o parte, nu pot să-i arăt respect, cînd ea e făcută ca un sport oarecare. Dar acest domn se lasă plătit pentru asta. Cu atât mai înjositor.

Lady Elenor Glane nu se gândise încă niciodată la cariera unui judecător de instrucţie. Ceea ce domnul Gardener povestea acum îi apăru cu totul limpede. Se gândi însă că asta nu trebuie

să fie singura faţetă a acestei profesiuni şi căută o obiecţie.

— Profesia de judecător e, cu toate astea, o profesie foarte morală; căci ea este printre noi pentru ocrotirea societăţii, zise ea.

— Pentru ocrotirea societăţii, repetă Gardener cu un oarecare sarcasm. Ce este societatea şi ce trebuie să fie ocrotit? Omul primitiv trăia după capul său şi lua de la celălalt atâta avere sau viaţă cât îi cereau interesele sale. Mai târziu s-a observat că dacă toţi ar fi activi la un loc, sub forma satului sau societăţii, omul ar putea fi condus mai uşor.

Şi astfel luă societatea fiinţă. Cu asta, însă, exploatarea unuia de către celălalt nu se curmă. Ea deveni numai, din anumite puncte de vedere, legală. Se transformă în sistem şi mai cu seamă după interesele şi dorinţele celui mai inteligent şi celui mai puternic. Şi pentru ca aceştia să fie ocrotiţi, cum spuneţi dumneavoastră, au fost descoperiţi judecătorii de instrucţie, poliţia şi soldaţii.

Priveşte odată, ceva mai aproape, morala acestei societăţi! În această societate a fost posibil ca, din cauza capriciilor unor curtezane, să se ducă războaie înverşunate, în care mii de tineri cumsecade a trebuit să-şi dea viaţa.

Cele mai nobile şi bogate vlăstare ale Angliei, ai căror membri au putut gusta cele mai înalte distincţii ale naţiunii şi care niciodată n-au ieşit din echilibrul lor distins, datorează această situaţie privilegiată scrupulozităţii străbunilor lor, care ca piraţi în stil mare au cutreierat mările şi au jefuit popoare străine, paşnice şi absolut neputincioase să se apere, de toate comorile ţării lor.

Un general englez care a cucerit o nouă ţară şi care se îngraşă

cu sângele locuitorilor săi va fi privit ca un erou şi va primi distincţii, pentru că fapta sa umple buzunarele lorzilor noştri. Un nenorocit care fură unui cetăţean acul de la cravată, pe străzile Londrei, va fi aruncat într-o închisoare întunecoasă, pentru că aceiaşi care iau parte la masacrele omeneşti din colţurile îndepărtate ale pământului, se simt atinşi din cauza unui asemenea fapt petrecut sub ferestrele lor.

Aşa arată de aproape această preamărită, prea cinstită societate. Alături mai stau câţiva outsider-i care încă vor, ca în timpurile de odinioară, să ducă o viaţă izolată, pe socoteala proprie.

Suntem numiţi elemente antisociale, anarhişti, şi în mod logic au perfectă dreptate. Noi ne excludem din societate, nu numai pentru că noi pătrundem şi dispreţuim sistemul lor, ci mai mult încă, pentru că găsim mai interesant, mai tulburător şi mai demn de viaţă să ne apărăm contra ei interesele noastre, decât să ne supunem. Desigur că suntem socotiţi de dânşii ca vătămători şi energic combătuţi. Asta-i tocmai ceea ce ne face mai interesanţi. Vătămarea noastră, cercetată la lumină, nu e prea considerabilă.

Ce facem noi? Luăm înapoi de la oameni foarte bogaţi o mică parte din avuţia lor, pe care ei sau strămoşii lor şi-au însuşit-o mai mult prin mijloace imorale şi violente. Efortul nostru merge şi mai departe şi tocmai de aceea scopurile noastre nu se realizează întotdeauna. Şi ca să obţinem aceste rezultate, care se pot numi sărăcăcioase faţă de jafurile legalizate ale societăţii faţă de membrii ei asupriţi, trebuie foarte multă energie, sânge rece şi aptitudini pentru combinaţii.

— Vedeţi, prea scumpă lady, asta-i ceea ce dă farmec profesiei mele, aşa că n-aş schimba-o cu plăcere cu o alta.

Cariera mea e o carieră curată; căci noi nu ne ascundem sub aşa-numita ordine legală, sub umbrela căreia masele nebănuitoare sunt păcălite şi prădate, ci luptăm cu pieptul deschis. Pe de altă parte, această profesie este una din puţinele demne de un bărbat, în timpurile prezente.

— Noi suntem singuri contra altora, chiar şi contra claselor asuprite care, într-o ciudată autosugestie, deşi noi ducem lupta contra asupritorilor lor, ne duşmănesc şi fac chiar servicii de copoi celorlalţi. Asta-i din cauză că omul asuprit e oricând subordonat şi din punct de vedere spiritual. Pentru asta însă oamenii fără prejudecăţi nu ar trebui să ne refuze stima şi recunoştinţa ce ni se cuvin.

În timp ce vorbea, Gardener o conduse pe lady Elenor Glane printr-o alee strâmtă, între arbori, spre o bancă singuratică şi o pofti, printr-o mişcare a mâinii, să ia loc.

Lady Elenor Glane îl ascultă cu atenţie. Mai întâi regăsi cu plăcere vocea sa simpatică şi răsunătoare. Apoi i se părură cu totul noi şi cât se poate de interesante consideraţiile făcute de Gardener despre profesia de spărgător. Începu să simtă simpatie şi respect pentru această ocupaţie grea şi curajoasă. Lorzii, care îi păruseră până atunci o desăvârşită culme a omenirii, nu-i mai impuneau acum, după ce fuseseră într-o oarecare măsură demascaţi de domnul Gardener. Povestirea lui Gardener o înlănţuia. Sfiala îi dispăru cu totul. Şi ar fi ascultat cu plăcere oricâte amănunte din viaţa lui, desigur foarte interesantă.

Deodată, un gând de un contrast grotesc cu conştiinţa ei îi străfulgeră mintea şi nu ezită să-l dezvăluie imediat.

— Cum se face, zise lady Elenor Glane, ca dumneata, fiu al unui portar din Birmingham, să ai astfel de aspiraţii uimitoare şi

deosebite de ale celorlalţi?

— Părerea dumneavoastră nu e tocmai precisă, zise Gardener şi o privi în faţă cu o vădită expresie de surprindere şi indignare. Sunt fiul soţiei unui portar. Tatăl meu a fost un lord!

Lady Elenor Glane îl privi cam nedumerită. Evident, ea nu putea să priceapă cum un lord se poate opri la soţia unui portar.

— Mama era, la vârsta de douăzeci de ani, o fată minunat de frumoasă, explică domnul Gardener. Era în serviciul unei onorabile familii engleze. Lordul, şeful familiei, poseda şi posedă încă şi astăzi un castel în Lancashire, unde se petrecea în timpul vânătoarei. Ea era acolo fată în casă şi i se încredinţase îngrijirea camerelor oaspeţilor.

Odată, stăpânul casei a invitat, pentru o vânătoare de trei zile, mai mulţi lorzi. La un asemenea prilej se adună cu toţii la un loc, se discută, se fumează şi se beau băuturi tari. Unuia dintre aceşti oaspeţi, care probabil băuse peste măsură, îi plăcu drăgălaşa îngrijitoare şi nu întârzie, fără să o fi întrebat mai întâi, să împrumute sentimentelor sale o expresie mai energică. Fata, ruşinată, nu îndrăzni să-i povestească stăpânului cele întâmplate.

Când mai târziu se decise, în sfârşit, s-o facă, i-a fost imposibil să ştie care a fost, dintre acei domni. Bineînţeles că nu-i cunoştea numele. Descrierea ei nu spuse nimic; căci se ştie că dintr-o jumătate de duzină de gentlemeni englezi, cinci seamănă aşa de mult, ca două ouă între ele. Tocmai asta-i mândria lor. Şi chiar dacă la recherche de la paternité ar fi fost încununată de succes, stăpânul castelului n-ar fi încălcat niciodată aşa de brutal dreptul la ospitalitate, pentru a-l pune la curent cu acest lucru pe amicul său de vânătoare. Avea un

prieten în Birmingham, un foarte bogat fabricant, care pe vremuri fusese Sir, totuşi se putea bucura încă de atenţia de a fi invitat la vânătorile organizate de lord. Acesta-i făcu pe plac, punând fata la adăpost. El o cunună pe mama mea cu portarul său. Vedeţi, prea scumpă lady, aşa e viaţa. Sunt fiul unui lord, aşa cum sunt şi cei care se lasă admiraţi pe cai frumoşi în Hyde Park, ca şi lordul Linston, poate chiar fratele lordului Linston; căci tatăl său se numără printre cei mai intimi prieteni ai acelui lord şi nu lipsea niciodată de la partidele lui de vânătoare. Alţi moştenitori fericiţi au primit, fără trudă, în locul meu, milioanele lordului.

— Eu trebuie să mă expun celor mai periculoase situaţii, pentru ca în mâna mea să ajungă o infimă parte a bunătăţilor ce mi se cuvin de drept şi de care desigur aş fi beneficiat dacă necunoscutul şi ilustrul meu tată ar fi cunoscut existenţa mea. Apelez la spiritul dumneavoastră de dreptate, *mylady*. Veţi admite că soarta a fost prea nedreaptă cu mine.

De-ar fi fost de faţă chiar domnul Renault, care oricum e cunoscător în materie, cu greu ar fi putut spune dacă această povestire convingătoare e adevărată sau numai o invenţie inteligentă. De altfel, Gardener avea alura unui gentleman englez din cercurile înalte şi, cu siguranţă, cu greu s-ar fi putut crede că nu ai de-a face cu nişte calităţi fireşti, moştenite. Domnul Renault era născut şi crescut ca francez şi nu putea şti cât de mult se poate copia acest tip de gentleman de către aceia care au oarecare talente şi o precaută reţinere. Lady Elenor Glane, care din copilărie fusese crescută în legile dreptăţii şi ale obişnuitului fairness – atâta timp cât nu era vorba de interese personale, căci asta ţinea de domeniul respectului de sine –

împărtăşi cu durere felul nemilos cu care soarta îl tratase pe Gardener.

— Oh, sufletul dumitale trebuie să fi fost foarte amărât, domnule Gardener, zise ea.

Dânsul îşi întoarse repede capul şi căută să prindă o muscă ce zburase peste capul său.

— Când întâlneşti ici şi colo un om care te înţelege, nu trebuie să te descurajezi, zise el şi se întoarse iarăşi spre lady Elenor Glane.

— Ţi-aş ceda de bună voie ceva din bijuteriile mele, zise dânsa şovăind puţin şi înroşindu-se până la urechi.

— Aveţi o inimă aleasă, *mylady*, zise Gardener şi zâmbi cu durere.

Pomenirea bijuteriilor duse gândurile lady-ei Elenor Glane la un punct în afacerea hoţiei, ce-i rămăsese până acum neclar.

— Lordul Linston mi-a povestit, zise ea, că dumneata le-ai spus bijutierilor cărora le-ai vândut diamantul albastru că acesta a făcut parte din patrimoniul familiei Linston. De unde puteai şti aşa ceva?

— Nu era greu, prea scumpă lady, replică Gardener surâzător. Cam după patru săptămâni după ce lordul Linston a avut norocul să se logodească cu dumneavoastră, a răsărit această bijuterie la gâtul vostru. Era de înţeles că nu putea fi decât un dar din partea lordului Linston. Bijuteria e lucrată ca medalion cu mult gust, dar astăzi nu mai e la modă; din contră, acum treizeci sau patruzeci de ani era foarte modernă. Cu siguranţă că înainte atârna de un lanţ de aur, nu de unul de platină, ca astăzi. Deci trebuia ca această bijuterie, darul lordului Linston către logodnica sa, să fi aparţinut moştenitorilor lady-ei Linston.

— Ce corect judeci în toate, zise lady Elenor Glane cu o admiraţie vizibilă.

— Pentru profesia mea nu e ceva necesar, zise Gardener.

Urmă o pauză de câteva secunde.

— Am o rugăminte pe care trebuie să mi-o satisfaceţi, zise Gardener.

— Şi eu am una pentru dumneata, zise lady Elenor Glane, care-şi aminti de dorinţa care o condusese aici.

— Vă rog, vorbiţi!

— Aş dori să te rog să nu ţi se mai încrucişeze drumurile cu al meu şi al lordului Linston, zise lady Elenor Glane încet şi foarte serios, privind în jos la cercurile pe care le desena în nisip cu vârful umbrelei sale de soare.

— E o dorinţă crudă. Totuşi mă voi conforma ei, zise Gardener. Înainte de toate veţi satisface rugămintea mea. V-aţi oferit mai înainte să-mi cedaţi o parte din bijuteriile dumneavoastră – la aceasta lady Elenor Glane îşi ridică faţa şi-l privi pe Gardener – nu voi face uz de oferta dumneavoastră. Ar însemna să abuzez de generozitatea dumneavoastră; se va observa lipsa pietrei şi dumneavoastră vă veţi simţi într-o situaţie delicată. Veţi putea însă să mă ajutaţi în alt mod. Plănuiesc să fac astăzi după amiază o vizită la reşedinţa familiei lordului Linston de lângă Tamisa şi să iau cu mine, de acolo, câteva din bijuteriile sale. Mă veţi conduce în casa sa.

Pe lady Elenor Glane o cuprinse o frică de moarte.

— Pentru numele lui Dumnezeu! E ceva imposibil! Cum puteţi cere aşa ceva?

— Mie mi se cere să renunţ la situaţie şi la norocul vieţii, zise Gardener cu amărăciune; lordului i se cere doar să renunţe la

câteva pietre preţioase.

Lady Elenor Glane îşi aminti toate cele povestite de Gardener. Bogăţiile lordului Linston au fost probabil adunate de strămoşii lui, ca şi toţi ceilalţi, ca piraţi în stil mare şi prin mijloace imorale şi violente. Şi-apoi era just: chiar dacă ar lipsi unele din ele, nenorocirea n-ar fi aşa de mare.

Soarta lui Gardener, din contră, era îngrozitoare. Şi dacă într-adevăr dânsul era fratele vitreg dezmoştenit al lordului Linston? Poate că era. Îngrozitor era numai faptul că ea trebuia să-l ajute pe Gardener.

— Dacă lordul Linston ne va surprinde? bâlbâi dânsa.

— Lordului Linston nu ne va surprinde. Astăzi e aniversarea intrării solemne a lordului Roberts în Pretoria. Clubul lordului Linston, din care face parte şi lordul Roberts, dă la ora cinci un dineu de gală, la care va apărea şi prinţul de Walles. Lordul Linston nu va lipsi de la această solemnitate. Nu va putea deci să ne surprindă la acea oră în castelul său de lângă Tamisa.

— Cu neputinţă! Cu neputinţă! strigă lady Elenor Glane. Privi zăpăcită înaintea-i şi-şi frământă mâinile înmănuşate.

— Nimic nu-i cu neputinţă, cînd doreşti cu tărie, bineînţeles după ce te-ai gândit bine, înainte, la toate amănuntele şi la cele mai neânsemnate lucruri, zise Gardener pe un ton silit. Trebuie, sub un pretext demn de crezut, să pătrundem în casă pe faţă, nu pe ascuns. Am aflat că peste patru săptămâni e aniversarea naşterii lordului Linston. Nu ştiţi ceva ce ne-ar putea furniza un pretext bun? Poate puteţi să-i pregătiţi un dar? O mobilă, un pendant la una care se află în camera sa? M-aţi putea introduce sub pretextul că eu aş fi un funcţionar al firmei Warig şi Gillow şi aş avea de făcut o schiţă, fără să deşteptaţi cea mai mică

bănuială îngrijitorului reşedinţei. Ce spuneţi, lady?

— O mobilă nu, zise lady Elenor Glane, puţin mai stăpână pe sine. Lordul Linston însă doreşte de mult să i se picteze un tablou în ulei, al lady-ei Linston, după o fotografie din ultimii ei ani, care se găseşte în camera sa. Tatălui său i-a fost făcut portretul în ultimul an al vieţii sale. Dânsul ar dori să aibă portretul mamei sale din aceeaşi perioadă, ca un pendant.

— Minunat, zise Gardener. Atunci ascultaţi, vă rog! La ora cinci vă veţi urca în automobilul dumneavoastră, în automobilul propriu, nu într-unul angajat. Apoi veţi porunci să fiţi dusă în Oxfordstreet 14 – Gardener scoase din vestă un carnet şi scrise în el repede adresa. Pe peretele de lângă poarta acestei case se află o firmă mare din sticlă neagră, pe care e scris cu litere aurii: Richard Harridge, pictor portretist. Acolo opriţi automobilul. După un minut voi ieşi din gangul casei şi voi lua loc lângă dumneavoastră în automobil. După aceea veţi da şoferului adresa reşedinţei familiei lordului Linston. În trei sferturi de oră ne va duce acolo. Îngrijitorul reşedinţei lordului Linston vă cunoaşte?

— Mă cunoaşte bine.

— Mă veţi recomanda lui ca pictor portretist care ar dori să facă o schiţă după tabloul bătrânului lord şi câteva fotografii după fotografia lady-ei Linston, pentru a realiza portretul ei la aceleaşi dimensiuni şi folosind aceeaşi tehnică. Astea toate pentru o surpriză pe care i-o faceţi lordului Linston, cu ocazia zilei sale onomastice. Dânsul ne va conduce în camera lordului şi ne va lăsa singuri. Dacă voi avea la dispoziţie aproximativ o oră, bineînţeles atât cât să nu trezesc vreo bănuială, voi putea deschide casa de bani unde, desigur, sunt ascunse şi bijuteriile,

astfel încât să nu se vadă nimic în exterior. Lordul Linston nu va da pe acolo înainte de luna august. De-abia atunci va constata spargerea şi-l va bănui poate pe îngrijitorul său. Poate că acesta îşi va pierde slujba. Ceea ce nu va admite inima caritabilă a lady-ei Elenor Glane. Dânsa îl va despăgubi, cu precauţie, şi va căuta să rămână anonimă.

Far vorbise liniştit şi încet, privind ţintă în ochii *lady*-*ei* Elenor Glane. Rupse foaia cu adresa din carnetul său şi i-o întinse. Dânsa o primi şovăind şi cu mâna tremurând; totuşi o primi.

— Desigur, tabloul nu va fi furnizat, continuă Gardener pe acelaşi ton. Dumneavoastră va trebui ca mai târziu să-i spuneţi, ocazional, îngrijitorului că pictorul s-a îmbolnăvit şi a murit. Dacă dânsul va povesti vreodată lordului Linston ceva despre tablou, va trebui să-i spuneţi şi acestuia acelaşi lucru. Nimănui nu-i va trece prin minte că această vizită are ceva, cât de puţin, în comun cu dispariţia bijuteriilor. Mai întâi, va trece un timp destul de lung între această descoperire şi vizita noastră; şi-apoi, nimănui nu-i va putea veni ideea că lady Elenor Glane ar putea fi implicată în această chestiune.

— Şi totuşi voi fi implicată, zise dânsa, încă rezervată şi puţin tulburată.

— Pentru că lady Elenor Glane nu e una din acei de rând, zise Gardener. Priviţi lucrurile în forma lor adevărată! Nu faceţi nimic rău, dimpotrivă, ceva bun, cât se poate de bun şi asta din două puncte de vedere. Vă redaţi dumneavoastră şi lordului Linston liniştea – căci promit să nu mă mai încrucişez cu drumurile dumneavoastră. Şi faceţi o faptă de perfectă dreptate faţă de un om care a fost tratat crud de soartă. Păgubit nu va fi

nimeni, căci îi aduceţi lordului Linston, pe lângă persoana dumneavoastră încântătoare, şi o mare avere; pe îngrijitor veţi şti, fără trudă, să-l despăgubiţi.

Aceste cuvinte ale lui Gardener aveau scopul să o liniştească pe lady Elenor Glane. Dânsa trebuia să recunoască faptul că liniştirea lordului Linston era mai preţioasă decât câteva mii de lire şi că ea nu trebuia să dea înapoi cînd putea s-o cumpere cu un preţ atât de neînsemnat.

Un ceasornic bătu în apropiere, cu lovituri metalice, ora unu. Lady Elenor Glane se ridică speriată de pe bancă. Era ora prânzului!

Gardener se ridică şi dânsul.

— Aveţi deci grijă ca la ora cinci să nu vă reţină nimeni! Aveţi de îndeplinit o dublă misiune. Gândiţi-vă la aceasta în fiecare secundă.

Gardener pronunţase ultimele cuvinte încet şi apăsat!

Îi întinse mâna şi o privi fix în ochi. Dânsa îl privi tulburată. Luă în mănuşa lui de culoare închisă mănuşa ei de culoare mov şi o duse respectuos la buze. Apoi flutură pălăria.

Ea dispăru într-acolo de unde venise, se îndreptă spre aleea principală şi în câteva secunde fu la intrarea nordică a parcului. Din fericire, îi ieşi în cale un automobil de piaţă, neocupat. Făcu semn şoferului, îi dădu adresa şi îi ceru să se grăbească.

În pragul antreului ei îi ieşi înainte lordul Linston. O uimi oarecum privirea sa neaşteptată.

— Te-am căutat la telefon la ora douăsprezece, ca să mă interesez de starea sănătăţii dumitale, zise lordul Linston. Am aflat că ai ieşit, singură. Sper că îmi dai voie să-ţi ţin companie.

O privi cu o oarecare îngrijorare vizibilă.

— Dar desigur, scumpe Arthur. Între noi nu trebuie să fie nici o formalitate, zise lady Elenor Glane puţin tulburată. Găsesc chiar foarte drăguţ din partea dumitale că ai venit acum, deoarece nu vei putea fi seara la cină.

— Nu, astăzi trebuie să rămân la club, zise lordul Linston – şi îngrijorarea din privirea cu care o urmărea, din profil, pe lady Elenor Glane pe cînd se îndreptau spre sufragerie, crescu mai mult. Dăm o serbare în cinstea lordului Roberts. Ai citit, probabil, în ziare?

Dânsa se îngălbeni.

— Da, întocmai, am citit într-un ziar.

După prânz, lady Elenor Glane împreună cu lordul Linston şi Miss Belmore se aflau pe terasa grădinii şi discutau despre diverse routs ale acestui season, lady-ei Glane i se păru ceva aproape de necrezut cînd gândurile o duseră la cele întâmplate în dimineaţa acelei zile; cînd se gândi că peste trei ore va fi pe drumul ce duce spre Linstonseat spre a-şi da concursul ca lordul Linston, acest om ce stătea în faţa ei într-o atitudine aşa de corectă şi de amabilă, să fie jefuit.

La ora trei, lordul Linston se despărţi de logodnica sa.

După plecare lui, lady Elenor, sub motivul că ar avea de scris mai multe scrisori, se retrase în salonul ei particular de la etajul superior. În faţa ochilor îi apărea privirea lui Gardener, aţintită asupra ei, şi în urechi îi răsunau cuvintele sale. Cu cât arătătorul de aur al pendulei ce se afla pe marmura galbenă, strălucitoare a sobei înainta, cu atât devenea mai nerăbdătoare. La patru şi jumătate dădu ordin ca şoferul să pregătească automobilul pentru ora cinci. Îşi aminti din nou tot ce îi spusese Gardener şi ajunse iarăşi la concluzia că nu trebuia să-i jertfească liniştea

lordului Linston, pentru a-i salva câteva bijuterii.

Cu cinci minute înainte de ora cinci auzi automobilul trăgând la scara principală. Coborî imediat. Servitorul, în livreaua de culoarea nisipului, cu nasturi poleiţi şi pantaloni de aceeaşi culoare, la care se prindeau nişte ciorapi albi, ţinea deschisă portiera limuzinei. Lady Elenor Glane dădu şoferului adresa: Oxfordstreet 14.

Automobilul opri. Şoferul se întoarse pe jumătate, puţin mirat că dânsa nu cobora. Inima lady-ei bătu iarăşi violent. Văzu firma neagră cu inscripţia aurită: Richard Harridge, pictor portretist. Gardener ieşi pe poarta casei, în aceeaşi îmbrăcăminte în care fusese şi dimineaţa, ţinând în mâna dreaptă un aparat fotografic de o mărime considerabilă şi o mapă.

Gardener luă loc lângă dânsa în automobil. Lady Elenor Glane deschise fereastra rotundă, cu rama de alamă, şi ordonă şoferului: „Linstonseat!"

Totul se desfăşură întocmai cum spusese domnul Gardener. Când opriră la ora şase fără un sfert în faţa intrării principale, îngrijitorul, care văzuse şi recunoscuse automobilul încă de pe cînd era pe şoseaua ce ducea spre reşedinţă, deschise poarta principală cu toată graba, astfel încât automobilul să poată ocoli partea grădinii unde erau flori şi-n mijlocul căreia se afla un ulm uriaş, ca să poată astfel ajunge direct la intrare. Când îngrijitorul se grăbi s-o ajute la coborâre, păru oarecum mirat că în tovărăşia lady-ei Glane nu era lordul Linston, i un domn străin.

Lady Elenor Glane îi spuse că domnul e un pictor portretist şi că doreşte să fotografieze toate detaliile ultimei fotografii a lady-ei Linston şi, pe lângă asta, să facă şi o schiţă după tabloul bătrânului lord, ca astfel să stabilească tehnica şi dimensiunile

pentru executarea unui tablou al lady-ei Linston. Îi va trebui probabil o oră pentru toate astea. Lady Elenor Glane adăugă că e vorba de o surpriză pentru lordul Linston. Şi într-adevăr, era o surpriză pentru dânsul.

Era în anotimpul zilelor lungi. Soarele domnea şi strălucea pe cer. Nimic nu stârnea vreo bănuială dorind să fotografieze la această oră, chiar în cameră. În orice caz, omul de încredere însărcinat cu paza castelului şi proprietăţilor din Linstonseat nu bănui ceva.

Se grăbi să aducă cheile din locuinţa sa de peste drum. Se întoarse cu toată graba şi puţin gâfâind, deschise portalul şi-i lăsă să treacă pe lady Elenor Glane şi pe însoţitorul ei. Apoi îi conduse în camerele lordului Linston, de la primul etaj. Deschise uşa şi se grăbi să ridice storurile.

— Mai doreşte ceva *mylady*? întrebă apoi, retrăgându-se către uşă.

Lady Elenor Glane se uită întrebătoare la însoţitorul ei.

— Mulţumesc, zise acesta. Am tot ce-mi trebuie. Şi scoase la iveală aparatul său de fotografiat.

Îngrijitorul se înclină şi ieşi.

Gardener se îndreptă cu paşi mari spre una din cele patru ferestre la care atârnau storuri transparente. Ferestrele dădeau spre parc. Aruncă apoi priviri cercetătoare în cameră. Uşa prin care intraseră, o uşă mare de brad, cu două canaturi, se afla exact în faţa ferestrelor. Ambii pereţi ai uşii erau acoperiţi cu dulapuri înalte şi aurite, cu cărţi. Sub sticla lor se puteau vedea cărţile frumos legate, aşezate în lungi rânduri. Pe peretele îngust din dreapta, cînd stăteai cu faţa îndreptată spre fereastră, se aflau două uşi tot din brad. Gardener se îndreptă spre una din aceste

uşi şi apăsă pe mânerul negru de abanos. Uşa nu cedă.

— Unde duce această uşă? o întrebă el pe lady Glane care, din cauza acestei situaţii extraordinar de bizare, era cu totul zăpăcită.

— În camera de toaletă a lordului Linston, răspunse ea.

— Şi cealaltă?

Gardener păşise spre cea de a doua uşă şi apăsă pe mâner. Şi aceasta era închisă.

— În camera sa de baie, cred, zise dânsa.

Lady Elenor Glane nu venea pentru prima oară de cînd era logodită cu lordul Linston în acest castel. Mama ei şi lady Linston erau prietene din copilărie şi cînd mama lady-ei Elenor Glane a murit, lady Linston a preluat iubirea şi îngrijirea copilului, căci tatăl ei murise pe cînd dânsa era copil. Mica Elenor petrecuse multe luni de zile aici, împreună cu miss Belmore, şi încă de pe atunci lady Linston nutrea dorinţa ca acest copil drăgălaş şi vesel să se mărite, odată, cu fiul ei cel mai mare, care era atât de gânditor şi serios.

— Spre camera de baie şi spre cea de toaletă duc şi alte uşi? întrebă Gardener.

— Asta nu ştiu exact, zise lady Elenor Glane.

Gardener îşi îndreptă privirea spre celălalt perete îngust. Acesta nu avea nici o uşă. Se aflau aici doar câteva mobile: o masă rotundă, grea, de brad, cu două scaune de piele şi într-un colţ un dulăpior din abanos, pentru ţigări. Mobila din întreaga cameră era din lemn de stejar, de culoare închisă.

Între cele două ferestre mijlocii se afla casa de bani, iar în dreapta ei, un masiv birou de stejar.

Lui Gardener îi trebuiră numai trei minute pentru a se orienta.

Îngrijitorul trebuia să fi fost deja de mult în locuinţa sa de peste drum.

Gardener îşi desfăcu aparatul de fotografiat – nu greşise cînd îi spusese îngrijitorului că are tot ce-i trebuie – şi scoase din el aproape trei duzini de diferite instrumente, ciocane mai mari şi mai mici, dalte ascuţite şi tocite şi alte instrumente asemănătoare, toate frumos nichelate şi aranjate într-o ordine exemplară. De dânsul şi-l privea cu inima zvâcnind: situaţia era atât de bizară! Dacă îngrijitorul s-ar întoarce acum cu vreo întrebare? Îngheţă la acest gând. Între timp, Gardener scoase un fel de foale cu care suflă într-un balon ce se afla în mijlocul casetei. Apoi, cu ajutorul unei flăcări albăstrii, făcu în scurt timp mai multe găuri rotunde în placa de oţel.

— Găurile vor fi astupate cu ceară neagră mai târziu, zise el liniştit şi apăsat către lady Elenor Glane, aşa nu se va observa nimic din afară!

Şi continuă cu ciocănitul şi sfredelitul. Deodată – lady Elenor Glane era într-adevăr uimită – uşa masivă de oţel se răsuci şi interiorul casei de bani rămase deschis în faţa lor, cu casetele şi hârtiile ce se găseau în ea.

Gardener scoase ceasornicul.

— Şase şi jumătate, zise dânsul.

Mai întâi apucă hârtiile şi le cercetă în grabă. Păreau că nu au nici o valoare pentru dânsul. Le puse pe toate la loc.

Deschiderea casetelor nu era grea. Era ca şi cînd ai sparge nuci. O pocnitură şi fură deschise. Numai că sunau metalic.

Gardener scoase casetele şi le puse pe birou. Erau patru. Le deschise întâi pe toate, înainte de a cerceta conţinutul lor. Ce-i plăcu întinse pe postavul albastru închis de pe birou. Lady

Elenor Glane se afla în apropierea lui. Gardener prefera pietrele mari. În orice caz, găsi un sortiment bogat.

— Bună seara, zise deodată o voce în spatele lor.

Se întoarseră. Lordul Linston se afla rezemat în apropierea mesei cu cele două fotolii de piele. Evident că pătrunsese printr-o uşă ascunsă în tapetul peretelui şi de a cărei existenţă lady Elenor Glane nu ştia nimic.

O cuprinse o spaimă de moarte şi o jenă nemaipomenită. Picioarele i se făcură grele ca nişte bolovani.

— Te rog, Elenor, să ai bunătatea să te retragi puţin, zise lordul Linston pe tonul cel mai drăgăstos, poate vrei să te aşezi pe scaunul acesta.

Lady Elenor Glane nu mai ştia cum se aşezase pe scaun. Se afla acolo şi privea încremenită în faţa sa.

Lordul Linston înaintă cu câţiva paşi spre Gardener. Acesta îşi băgă mâna în buzunarul hainei.

— Lasă pistolul unde este! zise foarte liniştit lordul Linston.

Merse spre birou. Gardener se dădu un pas înapoi.

— Să vedem acum, zise lordul Linston, care din bijuteriile mele au prezentat un interes mai mare pentru dumneata. Astea de aici, de pe masă. Ai vrut să le iei? întrebă el.

Gardener nu răspunse. Îl privi pe lordul Linston cu buzele strâns lipite şi cu privirea duşmănoasă.

— Am să-ţi fac o propunere, continuă lordul Linston. N-ai avut, desigur, intenţia să păstrezi aceste bijuterii, sau să le dăruieşti cuiva. Ai vrut, cred, să le vinzi… Ei bine, ţi le voi cumpăra eu.

Gardener nu răspunse, ci zâmbi numai, puţin batjocoritor.

— Eşti mulţumit dacă îţi voi oferi pentru ele – lordul Linston

făcu o grămăjoară din bijuteriile de pe birou – trei mii de lire? întrebă dânsul.

— Doriţi, desigur, să daţi o mică reprezentaţie teatrală în faţa lady-ei Glane, zise Gardener, de astă dată cu batjocură. E clar că eu cu aceste trei mii de lire nu voi ajunge nici măcar până la poarta castelului dumneavoastră.

— În faţa lady-ei Glane îţi dau cuvântul meu de pair al Angliei, zise lordul Linston, că vei putea părăsi fără absolut nici o piedică nu numai castelul meu, ci şi Anglia. Asta-i condiţia mea: să părăseşti Anglia şi asta până în patruzeci şi opt de ore începând de acum. Dacă până poimâine seară la ora şapte nu vei fi părăsit pământul Angliei, fără ca să te reîntorci vreodată, vei fi arestat. Acelaşi lucru dacă-ţi vei încălca cuvântul şi vei încerca mai târziu să revii. Ne-am înţeles?

Lady Elenor Glane se reculese curând, datorită bunăvoinţei ce o arăta lordul Linston, şi în scaunul ei, stăpânită de ruşine, de-abia urmărea cele ce se desfăşurau în faţa ei. Ea se aştepta ca lordul Linston să-şi ia înapoi bijuteriile şi să-i arate uşa lui Gardener. Când lucrurile au luat o întorsătură atât de surprinzătoare, ca lordul Linston să-i ofere pietrele sale preţioase lui Gardener, pentru ca apoi să le răscumpere cu trei mii de lire, dânsa începu să asculte cu atenţie şi să urmărească cu inima zvâcnind desfăşurarea acestui dialog original şi rar. Şi cînd lordul Linston îşi dezvălui pretenţia ca domnul Gardener să părăsească pentru totdeauna Anglia, enervarea ei ajunse la culme. Lady Elenor Glane simţi acum că va fi martora unei scene grandioase. Domnul Gardener îi va dezvălui acum lordului Linston secretul că şi el e un fiu al unui pair al Angliei şi totuşi un proscris, că i s-a luat orice drept la nume, poziţie şi

avere şi că acum i se ia şi patria. Şi atunci într-adevăr se va vedea dacă lordul Linston este mărinimos, dacă-l va lăsa oare în patrie şi dacă la acele trei mii de lire va mai adăuga, din milă, şi altele; şi nu va mai fi deranjat de celălalt, un gentleman ca oricare altul, care-i va da pentru asta o promisiune formală. Poate – asta-i apăru cu totul vag în minte – se va naşte chiar ceva ca o prietenie între aceşti doi gentlemeni, care s-ar putea înţelege aşa de bine.

Gardener îl lăsă pe lordul Linston să aştepte mult. El privi cînd la dânsul, cînd la lady Elenor Glane, care acum stătea în picioare în faţa scaunului, îndreptându-şi privirea încordată spre ambii bărbaţi.

— Accepţi propunerea mea? întrebă iarăşi lordul Linston.

Gardener desfăcu buzele şi răspunse:

— Da.

Lordul Linston trase portofelul din buzunarul vestei şi scoase din el treizeci de bancnote albe, emise de Bank of England, de câte o sută de lire, şi le numără în tăcere, înşirându-le în rânduri de câte zece.

Între timp, Gardener îşi scoase şi el portofelul şi introduse hârtiile în el. Apoi se uită după instrumentele sale, care îl ajutaseră în cariera sa şi care se aflau o parte pe birou, o parte pe casa de bani. Le introduse în casetă, fiecare la locul său şi închise caseta care căpătă iarăşi înfăţişarea unui aparat de fotografiat.

Pe cînd Gardener păşea spre uşă, ţinând în mână aparatul şi mapa ce-l legitimau ca pictor portretist, aruncă o privire spre lady Elenor Glane. Ea însă nu-l văzu. Şedea în scaunul ei, aplecată, cu ambele mâini lipite de faţă.

Când uşa se-nchise uşor, lady Elenor Glane oftă adânc. Lordul Linston păşi spre dânsa. O luă de braţe şi o ridică. Ea îşi aruncă braţele în jurul gâtului său, îşi rezemă capul de umărul lui şi izbucni într-un plâns violent şi spasmodic, pe care nu-l puteau linişti nici cuvintele afectuoase ale lordului Linston.

Primele cuvinte pe care le putu scoate după vreo zece minute au fost:

— Să plecăm departe, să plecăm departe de aici!

— Desigur, prea scumpa mea Elenor, zise lordul Linston ţinându-i capul lipit de pieptul său, să grăbim cununia noastră.

— Aş dori chiar mâine, strigă lady Elenor Glane, în timp ce-şi îndepărtă faţa inundată de lacrimi de umărul său, pentru a căuta o batistă în rochie.

— Putem merge oricând la ofiţerul stării civile, chiar mâine. M-ai face cel mai fericit dacă ai dori asta.

— Da, Arthur, s-o facem. Salvează-mă de acest om îngrozitor! Du-mă departe, unde nimic nu-mi va mai aminti de dânsul!

— Încotro vei dori, preascumpă Elenor. Te văd că eşti bolnavă, dar vei învăţa din nou să râzi. Ai fost sub influenţa acestui aventurier periculos. De aceea te compătimesc şi ţi-aş fi făcut o nedreptate dacă ţi-aş fi reproşat ceva.

— Eşti cel mai nobil dintre oameni, Arthur, zise lady Elenor Glane aruncându-şi din nou braţele în jurul gâtului său şi sărutându-l cu buzele-i încă ude de lacrimi.

Lordul Linston era fericit.

Lady Elenor Glane se lăsă fără puteri într-unul din cele două fotolii, ducând batista, din cînd în cînd, la ochi. Lordul Linston luă loc în celălalt fotoliu.

— Cum ai putut să-mi vii aici, în ajutor? întrebă ea.

— Să-ţi povestesc totul deschis, zise lordul Linston. Când te-am căutat astăzi la ora douăsprezece la telefon şi am aflat că ai ieşit singură din casă, am fost foarte speriat. Eram convins că Gardener, după ce a fost pus în libertate, va încerca să se apropie de dumneata. Că are o putere hipnotică asupra dumitale, a dovedit-o ieri. Şi fiindcă ieşisei singură din casă, de astă dată mai devreme decât obişnuieşti, am fost convins că el a pândit şi a prins această ocazie. M-am grăbit atunci să vin la dumneata. Teama mea s-a adeverit cînd te-am văzut întorcându-te prea târziu la prânz, privindu-mă tulburată. M-am convins şi mai mult cînd m-ai anunţat că nu mă vei aştepta la cină pentru că trebuia să rămân la club. De unde ai ştiut asta? Nu ţi-o comunicasem. Că te-am ajutat, spunându-ţi că scria în ziare, a fost numai pentru că mă durea tulburarea dumitale. M-am decis, atunci, să nu te pierd din ochi tot restul zilei. Te rog stăruitor să mă crezi, scumpă Elenor, că nici cea mai mică umbră de bănuială n-a trecut prin mintea mea. Am avut numai sentimentul că o putere obscură te subjugă şi că nu mai eşti responsabilă de faptele dumitale. La ora trei m-am despărţit de dumneata. Am folosit telefonul îngrijitorului casei dumitale ca să comunic la club că m-am îmbolnăvit şi că nu voi putea lua parte la masa dată în cinstea lordului Roberts. În acelaşi timp, am comandat un automobil de piaţă în apropierea casei dumitale. Stătea în el şi observam poarta grădinii. La ora cinci, aceasta s-a deschis şi a ieşit un automobil. Ai pornit în cealaltă direcţie, altfel poate m-ai fi văzut, în trecere. Am dat ordin şoferului meu să te urmărească la o distanţă mică. Ai oprit în faţa unei case din Oxfordstreet. Când l-am văzut pe Gardener ieşind din această

casă, am înţeles, cu durere, că nu mă înşelasem. Automobilul dumitale a străbătut Londra şi s-a îndreptat spre Maindenhead. Că nu făceai o plimbare cu acest domn, era cât se poate de clar. Linstonseat se află în aceeaşi direcţie. Era deci sigur că dânsul te folosea la vreun plan împotriva mea. Era vorba acum să ajung la o decizie. Am spus şoferului să întoarcă şi să mă ducă la cel mai apropiat post de poliţie. Voiam să-l surprind pe Gardener (în flagranti) în flagrant şi să las poliţia să-l aresteze. Pe drum însă mi-am schimbat planul. Am renunţat la această arestare. Înainte de toate, pentru că nu doream să le ofer poliţiştilor un spectacol, să te găsească în casa mea alături de un spărgător şi să te pună, fireşte, într-o situaţie imposibilă. Şi în afară de asta, pedepsirea lui Gardener de-abia dacă s-ar fi întins pe câţiva ani. Puteam, deci, s-o scot mai bine la capăt pe altă cale.

Voiam de altfel să-l surprind în flagrant nu numai să renunţ la pedepsirea sa, ci chiar să-l fac un oarecare sacrificiu, pentru a-l putea prin asta îndepărta din Anglia. Dacă nu ar fi vrut sau şi-ar încălca cuvântul, pot dispune oricând să fie arestat, căci îl voi urmări în continuu. Şi aşa, în loc să mă duc la poliţie, m-am îndreptat spre bancherul meu, căci nu aveam, desigur, la mine o sumă aşa de mare, cum aveam nevoie; apoi m-am dus la un birou de detectivi şi am luat cu mine pe unul din funcţionarii săi.

El e acum pe urma lui Gardener şi-l urmăreşte pas cu pas, fără a fi observat, până cînd va părăsi Anglia. Am urcat aici pe o scară pe care nu o ştii nici dumneata şi am intrat în încăpere printr-o uşă care are un resort secret, situată pe acest perete. Şi încă la momentul oportun. Dumitale însă, care ştii acum ce s-a întâmplat, nu ţi se va mai părea aşa de extraordinar. După toate astea, îmi pare bine că lucrurile au luat această întorsătură. E

mai bine decât dacă ieri s-ar fi dovedit vinovăţia lui. Ar fi fost aruncat în închisoare pentru trei sau patru ani, după care probabil ar fi acţionat iarăşi împotriva noastră. Aşa, cel puţin, sper că am scăpat de dânsul pentru totdeauna; într-adevăr nu-mi pare rău deloc de banii daţi.

— Îţi mulţumesc, Arthur, zise lady Elenor Glane. Văd că într-adevăr mă iubeşti mult.

Ea îi întinse mâna, pe care lordul Linston o duse cu afecţiune la buze.

Vorbiră apoi de activităţile din ziua următoare: o conversaţie care îi era foarte plăcută lordului Linston. Vocea sa accentua fiecare cuvânt, pronunţat cu o uşoară nuanţă de drăgălăşenie. Dorinţa lady-ei Elenor Glane era să fixeze cununia lor după terminarea sezonului. Dânsa voia ca în timpul acestui sezon să profite pentru ultima oară de independenţa unei doamne engleze. Lordul Linston însă dorea să grăbească evenimentul, pentru că o iubea mult pe lady Elenor Glane şi aştepta cu nerăbdare ora cînd o va putea conduce ca soţie în locuinţa lui. După întâmplarea atât de neplăcută de acum patru săptămâni, dorinţa sa crescuse şi mai mult; totuşi întâmplarea era prea neplăcută ca dânsul să-şi fi putut permite să vorbească deschis cu logodnica sa. Era peste măsură de fericit că totul se desfăşurase în felul acesta.

Stabiliră programul dimineţii următoare, cînd dânsul va veni s-o ia pentru a se duce apoi împreună la ofiţerul stării civile. După amiază, la ora trei, va avea loc cununia religioasă, celebrată în catedrală de către arhiepiscopul Londrei. Dânsul îl va vizita pe acest înalt prelat chiar în cursul dimineţii. Totul se va face în cea mai completă linişte. Lordul Linston îi va ruga pe

doi dintre prietenii săi, cunoscuţi şi simpatizaţi şi de lady Elenor Glane, să fie martori. Dânsa nu avea printre rudele ei îndepărtate pe nimeni care să-i fie mai aproape sufleteşte.

Lordul Linston plănuise ca după cununie să o ducă pe tânăra sa soţie la Linstonseat, unde amândoi să rămână în tot cursul lunilor august şi septembrie. Şi în aceste ultime zile, lordul Linston se gândea într-una la zilele fericite pe care urma să le petreacă în încăperile castelului său cu scumpa lui logodnică. Dar cînd îi comunică planurile sale, lady Elenor Glane nu întârzie să zică: „Imposibil aici. Nici un minut n-aş putea fi liniştită aici. Du-mă departe de aceste împrejurimi, cu totul departe de Anglia, printre oameni veseli, unde nimic nu-mi poate aminti de acest om!” Lordul Linston trebui să admită că aceste sentimente erau lesne de înţeles şi avea motive să se bucure pentru aceasta. Desigur că Anglia ar fi în această privinţă cel mai sigur loc de petrecere pentru dânşii. Totuşi se gândi că Gardener se află sub supraveghere continuă. Asta-l linişti cu totul.

Era ora nouă cînd lordul Linston cobora treptele, conducându-şi logodnica spre automobilul ei. Automobilul roşu de piaţă se afla încă acolo. Lordul Linston îi plăti şoferului, apoi se întoarse spre îngrijitorul castelului, care se grăbise să iasă în drum, şi zise:

— Ascultă, Brown! Mai mult ca probabil voi lipsi în curând trei sau patru luni din Anglia. Îţi vei instala un pat în camera mea de lucru şi vei dormi acolo. E mai bine aşa. S-ar putea întâmpla ca cineva să pătrundă în casă în timpul nopţii.

— Câinii sunt toată noaptea liberi, dar dacă *mylord* ordonă, zise Brown.

Lordul Linston nu se gândea la Gardener, dar îşi închipuia că acesta, care cunoştea acum totul foarte bine, nu va întârzia să comunice totul unui tovarăş de-al său.

Hârtiile şi casetele fuseseră puse provizoriu de către lordul Linston în biroul său bine închis. Dânsul se gândea că dacă timpul îi va permite, le va lua a doua sau a treia zi şi le va depozita într-o bancă. Nu avusese însă timp pentru asta.

Brown privi mult timp după automobilul ce dispărea în grabă. Nu putea pricepe cum lordul Linston a putut fi aşa de indiscret şi să tulbure surpriza ce i se pregătea.

*

* *

Era în jur de ora şapte, cînd Gardener trecu prin poarta monumentală de fier a castelului lordului Linston, cu mapa şi cu aparatul de fotografiat în mână, luând-o apoi spre Maidenhead.

Aceasta era cea mai apropiată staţie de cale ferată, ca să ajungă acolo nu-i trebuia, pe jos, mai mult de o jumătate de oră. Deşi Gardener avea în buzunar treizeci de bancnote de câte o sută, pe care de altfel le câştigase foarte uşor, era totuşi prost dispus. Să fie nevoit să-ntoarcă spatele pentru totdeauna Angliei, îi era cu totul neplăcut. Afară de asta, era convins că lady Elenor Glane îl trădase. Era absolut sigur că îl urmăreşte un detectiv şi că fiecare pas făcut e adus la cunoştinţă lordului Linston. De aceea nici nu se obosi să se uite pentru a se convinge. Şi cu toată această minunată zi de vară şi priveliştea încântătoare, Gardener se simţea foarte mâhnit.

Pe peronul gării Maidenhead află că primul tren spre Londra soseşte în zece minute.

Gardener privi cu indiferenţă numeroasele reclame ce se aflau

pe pereţii gării. Chipurile vesele ale reclamelor realizate de desenatorul John Hassell, despre un mijloc de combatere a răului de mare, care altădată îl amuzau, acum îl întristau şi mai mult.

Trenul intră în gară.

Gardener se urcă într-un compartiment pentru nefumători şi-şi puse bine aparatul de fotografiat şi mapa.

În afară de dânsul, în compartiment se mai aflau o doamnă şi un domn mai în vârstă, ale căror fizionomii nu ofereau nimic interesant. Gardener luă loc într-un colţ şi privi afară, pe câmpia ce-i trecea prin faţa ochilor, la vitele, arborii şi drumurile ce apăreau, ca apoi repede să dispară, la o biserică de culoare roşu aprins, înconjurată toată de iederă. Cum aş putea evita plecarea definitivă din Anglia? Întrebarea asta îl chinuia încontinuu.

Îi veni o idee măreaţă şi cât se poate de îndrăzneaţă. Era atât de grandioasă, încât chiar şi Gardener, care de altfel era un om foarte rece, fu o clipă emoţionat şi tulburat.

Se gândi cum s-o pună în aplicare şi trebui să recunoască faptul că ideea îi venise cam târziu, totuşi va avea încă timp s-o înfăptuiască în acea zi.

Gardener coborî în Padington Station şi merse încet spre ieşire, astfel încât detectivul care-l urmărea să nu-i piardă urma.

Intră apoi într-un birou de telegraf al gării şi se-ndreptă spre o cabină telefonică, a cărui uşă capitonată o trase după el cu atenţie.

După ce i-a plătit telefonistei şi i-a indicat un număr, a dus receptorul la ureche:

— Aici Bob Parrik.

— Aici Bill, zise Gardener. Ascultă, Bob! Trebuie imediat să-

mi faci rost de nişte lucruri: un cufăr, un geamantan de piele lung de şaptezeci până la optzeci de centimetri şi o geantă de mână de piele, dacă se poate mai mică, în nici un caz însă mai puţin de treizeci şi doi de centimetri lungime şi şaisprezece lăţime.

— Dar încotro pleci? se auzi răspunsul. Acum e opt şi jumătate. De la opt toate magazinele sunt închise. E imposibil.

— Şi totuşi trebuie să fie posibil, zise Gardener. Desigur, nu trebuie să năvăleşti într-un magazin mare, ci într-o prăvălioară. O prăvălie mică îţi va deschide cu plăcere şi la această oră, cînd va afla că vrei să faci cumpărături atât de importante. Bineînţeles că toate cele cumpărate vor fi din cele mai elegante. Într-o jumătate de oră sunt la tine. Grăbeşte-te, deci.

Bob Parrik păru că răspunde ceva, însă Gardener atârnase deja receptorul în aparat.

În timp ce Gardener se afla în cabina telefonică, un domn ce intrase în oficiul poştal după dânsul se aşezase lângă unul din pupitrele destinate scrierii telegramelor, de unde putea observa uşa cabinei telefonice în care vorbea Gardener. Scoase un carnet din buzunar, îl deschise şi-l întinse în faţa sa. Erau deja mai multe observaţii scrise în grabă cu creionul, una sub alta: Linstonseat părăsit la 6 şi 55; în Maidenhead urcat în tren la 7 şi 32; în Padington coborât la 8 şi 16. Şi acum adăugă: „Intrat la oficiul poştal în cabina telefonică nr. 3” şi puse după aceste câteva cuvinte mai multe semne de întrebare.

Gardener ieşi din cabină şi îşi urmă drumul cu paşi leneşi. Nu trebuia să fie la Bob Parrik decât de-abia peste o jumătate sau chiar peste trei sferturi de oră. Desigur că atât va dura şi cumpărarea obiectelor. Şi pentru a-i trece timpul mai uşor şi

pentru a înlesni munca detectivului, Gardener se-ndreptă spre staţia de trăsuri, în loc de staţia de automobile. Se urcă într-o trăsură şi-i dădu birjarului o adresă, în timp ce trăsura parcurgea alene străzile înţesate cu funcţionarii magazinelor ce se întorceau spre casă.

În urma sa, un automobil se chinuia să-şi micşoreze viteza. Gardener observă că automobilului nu i-ar fi fost greu să depăşească trăsura şi să meargă înainte. Domnul din automobil îi spuse câteva cuvinte şoferului, făcându-l să înţeleagă şi prin semne că nu poate suporta o viteză prea mare. Totuşi, Gardener mai observă cum acelaşi domn îi face unui birjar semn să oprească. Această mică scenă îl amuză foarte mult. Dacă ar fi ştiut asta, l-ar fi poftit în trăsura sa. Calul înhămat la trăsura lui Gardener ştia ce tempo se potriveşte cu această frumoasă şi liniştită seară de vară.

În cele din urmă se opriră la adresa dată de Gardener. O clădire veche, neîngrijită, cu un singur etaj, tocmai în Whitechapel, cu ferestrele închise pe dinăuntru cu obloane.

Gardener voi mai întâi să dea drumul trăsurii, ca mai târziu să poată lua un automobil pentru rezolvarea celor ce le plănuia pentru aceeaşi seară. Se gândi însă că l-ar pune pe urmăritorul său într-o situaţie mai dificilă, aşa că ordonă ca trăsura să-l aştepte.

Luă din trăsură aparatul de fotografiat şi mapa şi urcă cele patru trepte de piatră ce duceau spre uşa principală, de culoare închisă, vârâtă în interiorul casei. Scoase din buzunar o cheie şi deschise. Apoi pătrunse într-un coridor îngust care, în acestea moderne ale electricităţii, avea numai o posomorâtă lampă cu petrol. La cealaltă extremitate a coridorului se afla o scară

îngustă de lemn ce ducea la etaj. Alături era o uşă care desigur ducea în pivniţă. Aici coridorul făcea o cotitură spre dreapta şi continua cu un simplu gang îngust, paralel cu strada, între doi pereţi vopsiţi în alb. Lampa era astfel atârnată încât să lumineze ambele coridoare. În ambele părţi ale coridoarelor erau patru uşi de culoare închisă, ale căror numere erau vopsite în ulei alb. Gardener deschise una din aceste uşi, care nu era încuiată, şi păşi într-o încăpere cu totul întunecoasă.

Aprinse o lumânare mică de buzunar, apoi lampa ce se găsea pe o masă simplă, de culoare închisă, în mijlocul odăii. Încăperea, pe cât permitea lumina slabă a lămpii să se vadă, părea nelocuită.

În colţul odăii era un pat simplu, nearanjat, alături de un lavoar, iar nu departe de acesta era o sobă de fier; de jur împrejur erau dulapuri. Tapetele de pe pereţi erau în cea mai mare parte rupte. Singurul obiect care mai prezenta un interes oarecare era o oglindă mare, ce se afla în mijlocul unui perete.

Gardener se duse la uşă şi strigă:

— Bob!

— Da, da! răspunse acesta.

Se auzi apoi o uşă trântindu-se şi cineva coborî treptele. Un bărbat cam de cincizeci de ani, mic, puţin corpolent, cu o figură într-adevăr de câine buldog, cu lungii şi încărunţite tuleie de barbă apăru în lumina lămpii.

— Ai avut grijă de toate? întrebă Gardener şi-l lăsă să intre în cameră.

— Am avut, zise Bob Parrik; căci el era.

— Vezi că s-a putut? zise Gardener.

— Costă însă mai mult. Desigur că a trebuit să le aduc aici cu

trăsura, adăugă Bob.

— Nu face nimic. Tu ştii că nu-s zgârcit.

Bob ridică lampa şi deschise uşa spre camera de alături. Pe podeaua odăii, în mijloc, se afla un cufăr drăguţ, un geamantan foarte confortabil, din piele de culoare deschisă şi o geantă de voiaj din piele neagră.

— Douăsprezece lire costă toate, zise Bob.

— Desigur că în suma asta este socotit şi bacşişul tău, zise Gardener. Ai totuşi aici cincisprezece. Scoase din portofelul său trei bancnote de câte cinci lire. Şi acum dă-mi cheia de la numărul treisprezece.

— Ei aş, dar ce-ai de gând? întrebă Bob.

— Doar nu-s bunica ta, zise Gardener. N-am nevoie de tine. De ce, dar, să flecărim degeaba? Asta strică norocului.

Bob Parrik scoase din buzunar o legătură de chei, desfăcu din ea o cheie cu o formă mai complicată şi i-o dădu lui Gardener. Apoi trecu în spatele cufărului spre o uşă, o descuie cu o altă cheie din legătura pe care o ţinea încă în mână şi păşi în cameră. Gardener, care luase în mână geanta cea mică, îl urmă.

Mobilierul era acelaşi ca şi în prima cameră; într-un colţ un pat, în celălalt un scrin, la pereţi două dulapuri, mai departe o sobă de fier, în mijloc o masă.

Bob puse lampa pe masă. Ambii se-ndreptară spre scrin şi-l dădură la o parte. Pe podea se văzu un cerc de fier, iar în mijlocul lui o broască.

Bob desfăcu altă cheie din legătura sa şi o întoarse de două ori în broască. Apoi ambii se căzniră să ridice uşa rotundă din plăci grele de oţel. Se văzu o scară.

Gardener luă lampa de pe masă şi se pregăti să coboare

treptele. Bob rămase lângă deschizătură, în întuneric.

După vreo cinci minute, Gardener apăru din nou.

— Am luat două de câte cincisprezece centimetri, zise dânsul cînd se află iarăşi în cameră.

— Bine, mormăi Bob.

Aşezară totul la loc şi se-ntoarseră după aceea înapoi în camera în care se afla cufărul.

— Şi acum pregăteşte-mi câteva coşuri cu lemne de foc despicate mărunt, îi zise Gardener lui Bob.

Acesta îl privi uluit.

— Vrei să-ncălzeşti aici, în luna iunie? întrebă dânsul.

— E treaba mea – pleacă! zise Gardener şi îi dădu un prietenos picior în spate, acolo unde trupul său voluminos avea partea cea mai rotundă.

Bob dispăru şi se-ntoarse curând cu coşurile încărcate cu lemne de foc mărunt despicate.

— Ajunge atât? îl întrebă pe Gardener.

— Încă unul, zise acesta.

Când Bob se întoarse şi cu al doilea coş cu surcele, îl găsi pe Gardener, spre marea lui surprindere, ocupat cu aranjarea în rânduri lungi a lemnelor din primul coş, în cufărul său cel nou.

— Ce faci aici? zise dânsul, şi de zăpăceală trânti cam brusc coşul pe podea.

— Nu vezi? zise Gardener. De altfel, ai putea să mă ajuţi, dându-mi lemnele la îndemână. Aşa merge mai repede. Aş fi putut umple acest cufăr şi cu garderoba mea din dulapuri, căci nu-mi mai trebuie. Vreau însă să-ţi dovedesc că mă gândesc la prietenii mei. Prefer să ţi-o las ţie.

Această veste îi provocă o mare mulţumire lui Bob Parrik.

Chiar dacă dânsul nu va putea purta nimic din garderoba zveltului Gardener, căci nu se prea potriveau staturii sale, va putea totuşi să le vândă pe preţuri bune.

— În definitiv ce ai de gând? întrebă Bob, în timp ce îi întindea lui Gardener lemnele din coş.

— Vreau să devin ceea ce se cheamă om cumsecade, zise Gardener, fără să-şi ridice ochii de la activitatea sa. Mă fac conductor de omnibuze.

Bob îl bătu vesel pe spate.

— Acolo unde Bill cel delicat e conductor, va fi un vagon permanent numai pentru dame, râse dânsul. Apoi îşi aminti ceva şi zise: şi pentru toate astea îţi trebuie ţie cei cincizeci de centimetri?

— Nu flecări, lucrează! zise Gardener.

Terminară cu umplerea cuferelor cu surcele. Gardener trânti capacul şi încuie bine cele două broaşte. Luă apoi într-o mână geamantanul, lampa în cealaltă, împinse cu piciorul uşa odăii de alături şi intră acolo. Luă din dulapuri câteva haine şi ceva rufărie, nu prea multă, un smoking, un costum cenuşiu de voiaj, un costum maro de voiaj, mai multe perechi de ghete, o pelerină largă de culoare gălbuie, bătătoare la ochi, şi o şapcă asemănătoare, apoi o casetă frumoasă de abanos în care se aflau, fireşte, toate cele necesare pentru manichiură şi din sertarul lavoarului o trusă de toaletă din piele de crocodil, încărcată cu piepteni, perii şi fel de fel de flacoane. Toate astea le introduse în geanta de voiaj, după care o închise.

— Ce a rămas în dulapuri îţi aparţine ţie, îi zise Gardener lui Bob Parrik.

— Cum, nu te mai întorci? întrebă acesta.

— Cred că nu aşa curând.

Gardener îl rugă apoi pe Bob Parrik să-i aducă geamantanul şi cufărul afară, la trăsură. Geanta de mână o luă chiar el. Era de acum ora zece.

Dădu birjarului adresa hotelului Russell, din Russell Square. Gardener îşi făcuse socoteala că birjarului îi va trebui aproape o oră ca să ajungă la adresa indicată.

Portarul hotelului Russell îi arătă lui Gardener trei apartamente diferite, compuse din cameră de zi şi dormitor, ale căror ferestre dădeau direct în Square – aşa ceruse Gardener.

La unul din aceste apartamente, fereastra mare din mijloc era puţin ieşită în afară, de forma unui balcon închis, de unde se putea vedea nu numai partea opusă hotelului, ci chiar ambele trotuare ale străzii. Gardener se decise pentru acest apartament. În timp ce era încă ocupat cu alegerea, un groom îi aduse lista vapoarelor ce trebuia să plece în acea săptămână, listă ce i-o ceruse portarului imediat ce intrase.

Cam la un sfert de oră după Gardener, în hotel intră un domn care n-avea ca bagaj decât o geantă de mână – era acelaşi care luase notiţe la oficiul poştal şi care avusese schimbul de cuvinte cu şoferul său – şi ceru o cameră mică, indiferent unde. Apoi se instală într-un colţ al sălii de aşteptare, de unde se putea observa scara principală şi luă de pe masă un ziar, pe care-l ţinu în aşa fel încât dânsul dispărea cu totul în spatele lui, ceea ce nu e prea greu cu uriaşele ziare engleze. Scopul lui era să-i poată observa pe toţi cei care coborau treptele, fără ca el să fie descoperit.

După vreo jumătate de oră se ridică şi se-ndreptă spre recepţie, unde se aflau scrise numele tuturor pasagerilor. Citi numele William Gardener sub numerele 41 şi 42. Mulţumit, îşi

scoase carnetul, notă ceva şi urcă apoi încet treptele scării principale.

Târziu în noapte – era de-acum ora unu – Gardener îi ceru portarului, prin telefonul ce se găsea în camera sa, să-i trimită sus un groom. Gardener îi dădu acestuia o scrisoare şi un bacşiş de doi şilingi, instruindu-l să o ducă la cea mai apropiată cutie poştală.

— Dacă vei fi oprit poate de cineva, tinere, care ar dori să citească adresa acestei scrisori, să n-o arăţi. Îl priveşti însă bine şi vii apoi să-mi comunici. Vei avea atunci de la mine un bacşiş de două ori mai mare decât cel pe care ţi-l va promite acel domn.

Nu au fost necesare toate aceste instrucţiuni, căci groomul nu s-a mai întors. Domnul care îl urmărea văzuse în faţa camerei lui Gardener o pereche de ghete, aşa că îşi închipuise că acesta se culcase şi se retrăsese şi dânsul în camera sa.

Gardener îşi luă cafeaua cu lapte în cameră. La ora nouă coborî treptele scării principale. Se îmbrăcase cu pelerina de voiaj, cu şapca moale, deşi ziua părea să fie caldă. Dedesubt purta costumul din ziua precedentă.

Într-un colţ al sălii de aşteptare, în faţa scării, se afla ascuns sub un ziar desfăcut domnul acela, fără ca Gardener să bănuiască ceva. Pe scaunul de alături se găsea o pălărie.

Gardener intră într-una din cele trei cabine telefonice, trăgând cu atenţie uşa după el.

Căută prin cartea telefonică. Apoi ceru un număr.

— Aici biroul de plasare Canning, se auzi în receptorul pe care-l ţinea la ureche.

— Aici William Gardener, Russell Hotel. Îmi trebuie imediat

un servitor. Nu e absolut nevoie să aibă o oarecare practică. Chiar mi-ar plăcea mai mult un începător. Să nu fie mic de statură şi să nu aibă un aspect sărăcăcios; să nu fie însă nici prea înalt; o statură mijlocie mi-ar fi mai pe plac. Aveţi aşa ceva?

— Pentru că nu aveţi pretenţie la practică, vă putem satisface dorinţa, se auzi răspunsul. Avem un băiat vioi de douăzeci şi patru de ani, aşa precum voiţi dumneavoastră, care a servit până acum la călărie.

— Bine. Mi-l puteţi trimite până la ora zece?

— Desigur!

— Bine. Să vină cu bagajul. Dacă-mi place, îl reţin. Deci la adresa: William Gardener, Russell Hotel, camerele 41 şi 42.

Apoi Gardener se îndreptă spre pupitrul portarului.

— În jur de ura zece va întreba de mine un tânăr. Să-l duceţi în camera mea de primire şi să mă aştepte acolo, zise către portar. După care ieşi liniştit din hotel prin uşa principală, ce-i fu deschisă de către un groom foarte politicos.

Făcu semn unuia din automobilele care se aflau înşirate peste drum şi-i dădu şoferului adresa unui magazin de ghete din Oxfordstreet.

În acest magazin, Gardener ceru o pereche de ghete de aceeaşi culoare cu ale sale, însă cu un număr mai mari. Pachetul fu pus în automobil de către un angajat al magazinului.

Opri apoi în faţa unui magazin de modă bărbătească. De acolo cumpără două perechi de mănuşi glacé de culoare roşu închis, exact cum erau cele pe care le purta, însă pentru o mână ceva mai groasă.

Termină repede aici şi se-ndreptă spre Hig Holborn, colţ cu Southampton Row, unde se afla biroul firmei Cook and Son.

Gardener plăti un bilet la clasa întâi pentru vaporul „Margaret” al liniei Red Star, care pleca în aceeaşi zi după amiază, la ora cinci, de la Southampton spre Boston.

Scoase ceasul din buzunar şi constată că era abia ora nouă şi trei sferturi. Se instală într-unul din fotoliile comode ce se aflau în mijlocul încăperii, în jurul mesei, luă de pe masă ziarul „London News” şi se adânci în lectură.

La zece minute după ora zece plecă din acest birou, se urcă în automobil – într-un mod ceremonios – şi în zece minute fu la hotel.

Luă cu el pachetul cu ghete, însă nu plăti şoferului, ci îi porunci să-l aştepte.

La întrebarea dacă tânărul a venit, primi răspunsul: „Aşteaptă de un sfert de oră în salonul dumneavoastră.”

Gardener intră în camera sa. În apropierea uşii se afla un tânăr şi lângă dânsul un mic şi neînsemnat cufăr.

— Bună ziua, domnul meu, zise tânărul cînd intră Gardener.

— Bună ziua! Cum te numeşti?

Gardener îşi scoase pelerina şi şapca, aruncându-le pe un scaun.

— Henry Ward.

— Ce-ai făcut până acum?

Gardener se postă în faţa lui Henry Ward. Satisfăcea întocmai dorinţele sale în ceea ce priveşte statura.

— L-am ajutat pe tatăl meu la grădinărit şi am călărit, în ultimii ani, caii lordului Battsea.

— Tatăl dumitale e grădinar la lordul Battsea?

— Da, domnule.

— Cunoşti Londra?

— Am adus caii câteodată în oraş. Atunci rămâneam pentru câteva zile aici.

— Vrei să fii servitor?

— Da, domnule.

— N-ai lucrat însă până acum ca servitor?

— Nu. Tatăl meu era împotriva acestei profesii. Eu sunt însă mulţumit cu un salariu mai mic.

— Obişnuiesc să fac călătorii lungi, zise Gardener. Aşa că nu vei mai fi mult în Anglia.

— Din contră, îmi face mare plăcere să pot cunoaşte lumea. Plănuiam, chiar, să devin marinar. Mi s-a zis însă că aş fi prea bătrân pentru asta.

— Eşti pregătit să pleci chiar astăzi cu mine în America?

— Desigur, domnul meu.

— Aşa! Îmi placi, aşa că te primesc în serviciul meu. Salariul dumitale e de cinci lire lunar.

— Nu m-am aşteptat la atât de mult.

— În voiaj cheltuielile mărunte sunt ceva mai mari. Ai tot ce-ţi trebuie la dumneata?

— Desigur, aici, zise Henry Ward şi arătă geamantanul său mărunt.

— Deci ascultă! Trenul spre Southampton pleacă la ora unsprezece şi patruzeci de minute din gara Waterloo. Eu nu pot pleca cu acest tren, pentru că trebuie să mai rezolv câte ceva în Londra. Totuşi mai pleacă un tren care soseşte la timp acolo, înaintea plecării vaporului – e vorba de vaporul „Margaret” al liniei Red Star – şi dumneata, între timp, vei duce bagajul pe vapor şi mă vei aştepta în cabina mea.

— Desigur, domnul meu.

— E posibil însă – Gardener vorbi încet şi privi liniştit în ochii lui Henry Ward – să nu pot pleca nici cu acest tren. Atunci va trebui să pleci singur şi eu te voi urma a doua zi, cu un alt vapor. Ne vom întâlni atunci la Boston, într-un hotel a cărui adresă ţi-o voi da.

O nesiguranţă şi o nelinişte se putură citi în ochii lui Henry Ward. Gardener se aştepta la asta.

— Văd, din răspunsul dumitale, că eşti un băiat inteligent, zise el. Vreau să vorbesc deschis şi fără înconjur. Deci s-o ştii, sunt detectiv. Nu voi pleca astăzi în nici un caz – sunt pe urma câtorva spărgători, care au plănuit pentru astăzi o mare lovitură. Vreau să-i prind cu această ocazie. Dumneata trebuie să mă ajuţi. Vrei? Spune!

Neliniştea din ochii lui Henry Ward dispăruse. Acum ştia despre ce e vorba. Faţa începu să-i strălucească. Citise şi el, ca toată lumea din Anglia şi de pe continent, povestirile despre Sherlok Holmes, cu cel mai arzător interes. Perspectiva de a fi legat în realitate de un astfel de om şi să joace poate chiar dânsul vreun rol îi făcu inima să-i bată mai tare. Gardener observase schimbarea în trăsăturile feţei acestui tânăr.

— Desigur că vreau, zise Henry Ward. Nu-mi pot închipui ceva mai interesant.

— Asta mă bucură. Dacă te vei arăta folositor, vei primi un supliment de salariu. Nu vei avea de ce să te plângi de mine, absolut de nimic, dacă-mi vei satisface aşteptările. Îmi laşi impresia că vom putea lucra bine împreună.

Henry Ward simţi că în el încolţea un fel de veneraţie pentru noul său stăpân.

— Dacă într-adevăr vreau să-i prind pe aceşti oameni, atunci trebuie să fiu în afara Londrei, continuă Gardener. Asta o vei înţelege. Afacerea însă nu-i tocmai aşa. Am motive să cred că aceşti oameni, care de altfel sunt foarte rafinaţi, vor mirosi că sunt pe urma lor. Am dat de înţeles că astăzi plec spre Southampton, pentru a mă îmbarca pentru America – un detectiv serios e întotdeauna eficient în toate colţurile lumii – şi am cumpărat, astfel încât să fiu văzut, biletul de călătorie. Oamenii aceştia sunt însă prevăzători şi neîncrezători. Nu vor îndrăzni să dea lovitura înainte de a se fi asigurat că într-adevăr m-am îmbarcat. De aceea nu mă îndoiesc că unul din ei mă urmăreşte încontinuu.

Gardener păşise în balconaşul închis şi prin perdeaua transparentă a ferestrei, îi arătă lui Henry Ward:

— Vezi automobilul de acolo – arătând un automobil ce stătea lângă trotuarul de pe cealaltă parte a hotelului – unde squarul e întretăiat de Guildfordstreet? Nu e în faţa unei intrări. Şi nici nu e liber, altfel s-ar afla şi el între celelalte de peste drum. Mă urmăreşte pretutindeni de astăzi de dimineaţă. Evident că e cineva din banda aceea înăuntru, fiind însărcinat să urmărească paşii mei, şi cînd mă va vedea în Southampton îmbarcându-mă, să-i anunţe telegrafic pe complicii săi.

Henry Ward urmărise cu mare interes şi emoţie cele spuse de Gardener. Se şi simţea cu totul în mijlocul unei aventuri à la Conan Doyle.

— Aşadar, acest om trebuie să se convingă că eu m-am îmbarcat într-adevăr pentru America, continuă Gardener. Şi tocmai de aceea am nevoie de dumneata. Ai cam aceeaşi figură ca a mea. Vei îmbrăca hainele mele. Te vei urca într-un

automobil, în acela de care m-am servit eu adineauri şi care aşteaptă jos. Vei merge direct la gara Waterloo, vei cere un bilet la clasa întâi pentru Southampton şi vei pleca cu trenul de unsprezece şi patruzeci de minute. Acolo te vei îndrepta imediat spre bordul vaporului „Margaret”. Omul acela te va urma pretutindeni şi la plecarea în larg a vaporului se va grăbi să-i înştiinţeze pe tovarăşii săi. Şi aşa voi pune mâna pe ei. Odată rezolvată această problemă, mă îmbarc mâine pentru New York şi vin cu trenul la Boston, unde sunt însărcinat cu o afacere foarte importantă.

Henry Ward urmărise cu o bucurie enervantă cele spuse de noul său stăpân.

— Sper că nu voi greşi cu nimic, zise el.

— Dacă îţi vei da silinţa, vei aranja totul foarte bine, adăugă Gardener.

Îşi scoase ceasul din buzunar.

— E timpul să te-mbraci, zise dânsul şi deschise uşa spre dormitorul său. Intră aici.

Deschise geamantanul şi scoase costumul de voiaj maro şi i-l dădu lui Henry Ward, precum şi ghetele pe care le cumpărase în aceeaşi zi.

— Când vei fi gata, vino în salon.

N-a trebuit să aştepte mult. După cinci minute, Henry Ward se afla în faţa lui. Costumul îi venea de minune.

— Şi acum ia o pereche de mănuşi, care îţi convine, zise Gardener şi îi dădu ambele perechi de mănuşi cumpărate.

Scoase apoi din portofelul său biletul de călătorie pentru Boston şi trei bancnote de câte cinci lire.

— Iată aici şi biletul pentru locul dumitale, zise el. Vei

călători sub numele meu, William Gardener.

Henry Ward puse banii în portofelul său, dat de noul său stăpân.

— Aici ai salariul dumitale pentru o lună, în avans, continuă Gardener şi îi dădu una din cele trei bancnote de câte cinci lire. Afară de asta mai ai aici încă zece lire. Sunt pentru biletul dumitale de la Londra la Southampton şi celelalte cheltuieli. Desigur, nu-ţi va trebui atât, dar e mai bine aşa, ca nu cumva să te afli în situaţii neplăcute din cauza lipsei de bani. La Boston te vei duce la Washington Hotel în Greenstreet şi vei aştepta acolo sosirea mea.

Gardener îi dădu un bilet, pe care scrisese adresa, cu creionul.

— Ai bani mărunţi ca să plăteşti şoferul? Dânsul nu va avea să-ţi schimbe o bancnotă de cinci lire.

Gardener scoase din buzunarul pantalonilor o mână plină de monede de argint. Îi dădu douăzeci de şilingi.

— Încă o măsură de siguranţă. Bagă bine de seamă! Nu trebuie să-ţi scape din vedere. Nu trebuie să te întorci în direcţia în direcţia de unde ai venit. Nici măcar cu câţiva paşi. Iar dacă de nevoie va trebui s-o faci, vei avea grijă să duci batista la nas, acoperind astfel o parte din faţa dumitale până cînd vei lua o altă direcţie. De la gara mare din Southampton şi până la port, vei lua o trăsură închisă. M-ai înţeles?

— Desigur, domnul meu, zise Henry Ward.

Ardea de nerăbdare să intre în rolul său cât mai curând, ca un câine pus în urmărirea cuiva.

— Odată ajuns pe vapor şi după plecarea lui în larg, vei putea, desigur, să te mişti în toată libertatea.

Gardener îşi aruncă privirea asupra geamantanului lui Henry

Ward. Rămase două secunde pe gânduri.

— Nu poţi lua acest geamantan, zise el. Ridică-l şi vino cu mine.

Intrară în dormitor.

Scoase din geamantanul său, în grabă, tot ce mai avea în el.

— Pune-ţi toate lucrurile dumitale aici, zise el. Repede!

Henry Ward deschise geamantanul şi goli conţinutul în celălalt.

— Închide-l! ordonă Gardener.

Gardener reintră în salon şi se îndreptă spre telefon.

— Trimiteţi-mi pe cineva sus, să-mi ducă bagajele, îi spuse el portarului.

— Plecaţi? se auzi de la celălalt capăt al firului.

— Nu. Îmi trimit numai bagajul.

Cineva bătu la uşă. Un bărbat voinic, cu pantaloni şi haină scurtă, albastră intră.

— Du acest cufăr şi geamantanul la automobilul cu numărul 2024, care se află în faţa intrării principale! ordonă Gardener.

Omul de serviciu puse cufărul pe umăr, luă în mâna cealaltă geamantanul şi coborî scările.

Gardener îl ajută pe Henry Ward să-şi îmbrace pelerina de voiaj şi-i puse şapca pe cap, adâncind-o cât mai mult pe frunte.

— E ora unsprezece şi zece minute, zise el. Poţi deci să prinzi trenul fără grabă. Ai face bine, mai adăugă Gardener, cînd vei ieşi din hotel şi până la automobil, să ţii capul îndreptat puţin spre dreapta, în direcţia contrarie automobilului care te urmăreşte. Atitudinea asta o vei motiva, de altfel, prin aceea că îi vei da instrucţiuni şoferului, arătându-i direcţia gării Waterloo.

Gardener consideră că ar fi bine să-l conducă pe Henry Ward până jos, în hol. Se duse la portar şi-i explică:

— Acest om e servitorul meu. Îl trimit înainte cu bagajul, iar eu plec mâine.

Apoi, puţin retras în apropierea peretelui stâng al sălii de aşteptare, privi prin ferestrele mari ale intrării cum Henry Ward, cu capul uşor înclinat spre dreapta, se urcă în automobil, spre marea surprindere a şoferului, căruia îi dăduse adresa gării.

Gardener se apropie mai mult de fereastră şi văzu cum al doilea automobil tocmai dispărea după colţul squarului, urmărind primul automobil de la o distanţă de cincizeci de metri.

Îşi scoase ceasul din buzunar: unsprezece şi cincisprezece minute. Era încă timp să se convingă singur de căsătoria plănuită pentru acea zi. Înainte de unsprezece şi jumătate nu se obişnuiau asemenea ceremonii. Ceru portarului cartea de adrese şi căută în ea adresa stării civile din cartierul în care locuia lordul Linston. Urcă apoi cu ascensorul la etajul său, se întoarse curând cu pălăria pe cap, chemă un automobil şi îi dădu ca adresă colţul străzii în care se afla oficiul stării civile.

Gardener cercetă casele care se aflau în faţa oficiului stării civile. La etajul superior al uneia din aceste case, care bineînţeles nu era tocmai peste drum, ferestrele nu aveau draperii. Traversă strada şi citi pe firmele din faţa casei că acolo se afla un depozit de cartonaje. Urcă scara până la fereastra dintre caturile superioare, ce dădea în stradă.

Un ceasornic din apropiere bătu de douăsprezece ori. Gardener se afla deja de o jumătate de oră la postul său. Nu credea că lordul Linston şi lady Elenor Glane vor mai sosi.

Totuşi îşi propuse să mai rabde până la douăsprezece şi jumătate.

Zece minute după douăsprezece, limuzina albastră închisă a lady-ei Elenor Glane, având un servitor lângă şofer, se opri în faţa oficiului stării civile. Lordul Linston şi mireasa sa coborâră. Lady Elenor Glane purta un costum gri deschis şi o capelină de aceeaşi culoare, garnisită cu o panglică lată, şi un buchet mare de violete de Parma. Îi urma automobilul alb al lordului Linston, din care coborâră doi domni. Toţi patru dispărură prin uşa principală a oficiului stării civile.

Gardener găsi oportun să rămână la postul său de observaţie. După douăzeci de minute apărură iarăşi lordul şi lady Linston, precum şi ceilalţi doi domni şi plecară cu toţii.

Gardener coborî treptele, sări în primul automobil gol pe care-l întâlni şi se întoarse la Russell Hotel, unde-şi luă prânzul în toată tihna.

În dimineaţa acestei zile, lady Elenor Linston, care la acea oră era încă lady Elenor Glane, găsise în corespondenţa ei, adusă, ca de obicei, în salonul ei particular, o scrisoare pe plicul căreia recunoscuse literele mari ale lui Gardener. Foarte speriată, nu îndrăznise să deschidă imediat această scrisoare, cînd însă mai târziu rupse plicul, cu mâna tremurândă, citi următoarele rânduri:

Mylady!

După cele întâmplate astăzi după-amiază, desigur că părerea dumneavoastră bună despre mine a început să se clatine. Pentru asta sunt inconsolabil. Totuşi judecaţi cu dreptatea de care e pătruns sufletul dumneavoastră. N-aveam altă alegere. Dacă aş fi refuzat oferta lordului Linston, aş fi zăcut deja în închisoare.

Am avut câteva momente cînd aş fi vrut să-i prezint situaţia mea, să-i descriu soarta mea tristă, să caut să obţin de la dânsul cel puţin atât, să rămân în patrie. Totuşi n-am putut. Sentimentele mărinimoase ce vă caracterizează şi pe care doar unul dintr-un milion de oameni le au, m-au convins să accept oferta lordului. Nu pentru banii aceia, ci pentru mine, care dacă îmi pierd prin asta patria, cel puţin îmi asigur libertatea personală.

Desigur că după plecarea mea aţi fost zguduită de un plâns cu sughiţuri. Folosind cuvinte pline de afecţiune, lordul Linston v-a convins să grăbiţi cununia dumneavoastră, dacă se poate chiar mâine. Lordul Linston are dreptate. Urmaţi sfatul său! E mai bine aşa şi încercaţi să-l uitaţi pe un nenorocit urmărit de o soartă crudă; uitaţi-l chiar dacă dânsul nu vă va uita niciodată!

William Gardener

Citirea acestei scrisori o puse pe gânduri. Primele rânduri o făcuseră să creadă că Gardener urmăreşte iarăşi un anumit scop, dar ultimele fraze, în care dânsul o sfătuia să urmeze propunerile lordului Linston, o impresionară adânc şi simţi o oarecare durere în suflet.

Lady Elenor Glane reciti de câteva ori scrisoarea înainte de a o ţine deasupra flăcării unei lumânări.

Şi dacă ea de gândea cu mare bucurie la satisfacţia pe care o simţea lordul Linston la ideea că Gardener nu le va mai sta în cale în viitor, totuşi simţi ceva care îi provoca nelinişte şi care-i spunea că lordul Linston era nedrept cu acest om. Gândind astfel, dorea ca lordul Linston să vină cât mai curând şi s-o ducă în faţa ofiţerului stării civile, ca şi cînd pasul acesta spre căsătorie i-ar fi adus siguranţa şi liniştea sufletească.

*
* *

A doua zi, lordul Linston şi tânăra sa soţie urcară la ora patru după amiază în trenul accelerat Londra-Dover, care avea legătură perfectă cu vaporul ce pleca la Calais. Nu-şi luaseră nici un fel de servitori. Plănuiseră să rămână câteva luni în Franţa şi în partea franceză a Elveţiei şi doreau să angajeze în serviciul lor oameni care vorbeau limba acestor ţări şi care, mai ales, cunoşteau obiceiurile acestor ţări.

Doi hamali duseră pe vapor cuferele, geamantanele şi o cutie de pălării ale lady-ei Linston.

Bătea un vânt puternic. Lady Elenor Linston acceptase propunerea soţului ei, de a reţine o cabină pe punte, ca în cazul în care vântul i-ar incomoda, să aibă unde să se retragă puţin, pentru a sta liniştiţi.

După ce vaporul de îndepărtă de malul stâncos şi înaintă în Canal, se putea observa că marea se cam agită. Lordul Linston se retrase, după dorinţa soţiei sale, cu dânsa în cabina lor.

În acelaşi tren care-i adusese pe lordul şi pe lady Linston la Dover, se urcase în ultimul vagon şi Gardener. Dânsul stătu, precaut, la o oarecare depărtare de ei şi se îmbarcă pe acelaşi vapor.

Gardener purta un pardesiu de voiaj cenuşiu închis şi o şapcă asemănătoare. Bagajul său consta numai din geanta de mână pe care o cumpărase Bob Parrik pentru dânsul şi pe care acum n-o lăsa din mână.

Vaporul nu era foarte mare şi totuşi nu era complet ocupat, erau vreo optzeci de pasageri. În această perioadă a anului, englezii nu obişnuiesc să călătorească în străinătate, iar cei de pe

continent, care sunt în Anglia, nu pleacă înainte de terminarea sezonului.

Societatea de exploatare a vapoarelor în Canal pusese în funcţiune pentru această perioadă, în care afacerile lâncezeau, vapoare mai mici, care nu consumau prea mulţi cărbuni. Totuşi erau mobilate confortabil, deşi construcţia lor era deja învechită. Acest lucru îi convenea de minune lui Gardener, pentru planul pe care voia să-l pună în aplicare.

Gardener observase, desigur, că lordul Linston şi soţia sa se retrăseseră în cabina lor. El se afla pe balustrada ferestrelor de la sala maşinilor, care se găsea la mijlocul vaporului. Era mascat de coşul vasului, de după care putea privi exact spre cabina lordului Linston. În jos vedea mişcarea pistoanelor mari şi cilindrul gros care se rotea rapid. Ici şi colo se putea vedea un mecanic cu haina acoperită de ulei şi de praf şi cu faţa mânjită de funingine…

Vaporul parcursese deja o treime din distanţă. Gardener se îndreptă spre bordul vasului. Din nordul Canalului venea spre ei un vapor cu două coşuri mari, care în spate avea arborate culorile germane şi în vârful marelui catarg steagul liniei Hamburg-America.

Gardener urmări cu atenţie mersul acestui vapor, fără să scape însă din vedere cabina lordului Linston şi să rămână totuşi mascat de coşul vaporului. Gardener aprecie viteza acestui vapor ca fiind egală cu a vaporului său, cam optsprezece mile marine pe oră. Erau amândouă cam la aceeaşi depărtare de punctul de intersecţie.

Gardener scoase binoclul de câmp din tocul ce-l purta atârnat la gât şi-l duse la ochi. Citi numele „Prinţ Albert”, scris vizibil,

cu litere albe, la prora vaporului.

Apoi cercetă restul orizontului. Din partea sudică, la o depărtare mare, două vapoare mari veneau pe Canal. Vaporul de călători ce venea dinspre Calais şi care se întâlnea cu acesta ce venea dinspre Dover în mijlocul Canalului, putu fi şi el recunoscut.

Scoase din buzunar ceasul şi ţinându-l în mână vreo două minute, calculă mersul vaporului şi aprecie că în cel mult zece minute vapoarele se vor încrucişa.

Pe punte nu rămăseseră mulţi pasageri, din cauza vântului. Cei mai mulţi se aflau jos, în cabinele lor, alţii sus în cabinele particulare, ca şi lordul Linston. Cei care se aflau încă pe punte stăteau acoperiţi cu pleduri. Un domn şi o doamnă care avea un voal albastru legat peste pălărie se plimbau încoace şi încolo, în spatele lui Gardener ce se rezemase iarăşi de balustradă, privind spre sala maşinilor.

Gardener se uită din nou la ceas. Trecuseră opt minute. Se ridică de pe balustradă. Vaporul „Prinţ Albert" se apropiase. Gardener constată că acesta va atinge primul punctul de încrucişare, chiar dacă nu cu mult înaintea vaporului de călători.

„Prinţ Albert" se afla acum în faţa celuilalt vapor, aşadar acum era timp. Perechea aceea tânără tocmai trecuse în spatele lui Gardener şi va mai trebui un minut să se îndepărteze. Gardener aşternu o batistă pe podea. Scoase din buzunarul pardesiului său o tabacheră de argint şi din aceasta o ţigară. Aprinse apoi un chibrit şi ca să-l ferească de vânt, făcu din cealaltă mână un paravan.

Nu-şi aprinsese numai ţigara, ci şi două fitiluri, scoase printr-o tăietură mică făcută în pielea genţii sale de mărimea unui

gologan. După ce se convinse că fitilurile s-au aprins bine, le aruncă peste balustradă tocmai în sala maşinilor. Un maşinist privi în sus, Gardener duse însă mâna la buzunar. Desigur că acesta va tăcea contra unei recompense grase. Se retrase apoi înapoi pe punte, nu departe de cabina lordului Linston. Perechea care nu înceta să se plimbe tocmai era lângă balustradă cînd se auzi o detunătură îngrozitoare. O a doua urmă imediat. Maşinile încetară să mai funcţioneze. Roţile cu copci se opriră.

O panică enormă se iscă pe vapor. Ieşiră toţi din cabinele lor pe punte şi se înghesuiau ca nebunii la bărci, pe care voiau să le coboare înainte ca acest lucru să fie ordonat de căpitanul vaporului. Cei câţiva marinari nu aşteptară ordinele comandantului şi săriră la bărcile de salvare. În cele din urmă veni şi ordinul. Căpitanul mai ordonă: „Arboraţi pentru ajutor!”

Pe vaporul german se auzise dubla detunătură. Motorul se opri şi vaporul se întoarse puţin spre dreapta. Nu se afla decât la o depărtare de trei sute de metri.

La bărcile de la tribord era o înghesuială nemaipomenită şi se auzeau strigătele de groază ale femeilor ce erau îmbrâncite brutal de către bărbaţi. Apăru primul ofiţer într-o uniformă de culoare albastru închis, cu fireturi aurite, un bărbat bine făcut, cu părul roşcat, cu ochii mici şi mustaţa scurtă.

— Femeile în bărci! Bărbaţii înapoi! strigă el. Îl împuşc pe acela care nu se dă înapoi! şi apucă, cu mâna lui puternică, un pasager, zvârlindu-l înapoi spre peretele cabinelor.

Prima barcă atinse apa.

— Acel bărbat care se va înghesui aici va fi împuşcat! strigă ofiţerul şi ridică braţul în care avea arma, îndreptând-o spre bărbaţii ce se îmbulzeau.

Cei din primele rânduri priveau cu groază în ochi la deschizătura ameninţătoare a ţevii pistolului şi încercară să se dea înapoi. Cei din urmă însă nu-i lăsară. Câţiva marinari se căzneau să-i respingă cu forţa. Şi aşa femeile putură ajunge în faţă. Ofiţerul ridică bara.

Femeile coborâră treptele, mai mult clătinându-se. Doi marinari, la extremităţile bărcii, ajutau femeile să se urce în barca ce se legăna. Ofiţerul lăsă să treacă vreo douăzeci de femei. Între timp fu coborâtă a doua barcă. Se observă că pe vaporul „Prinţ Albert” se făceau pregătirile pentru coborârea bărcilor.

Vaporul începu să se încline spre stânga. La babord, explozia trebuie să fi produs o spărtură remarcabilă.

Gardener se ţinu departe de învălmăşeală. Îşi scoase pardesiul. El, autorul acestei catastrofe, îşi făcu socoteala că nu vor încăpea toţi în cele două bărci.

Deoarece ofiţerul îi respingea cu atâta energie pe bărbaţi, era foarte limpede pentru Gardener că lordul Linston va căuta să se salveze într-o barcă în cealaltă parte a vaporului. De aceea stătu retras, pentru a se putea mişca în voie.

Gardener observase că aproape fiecare bărbat avea în mână o mică geantă. Şi lordul Linston ieşise din cabină cu o asemenea geantă.

Vaporul era acum total aplecat într-o parte. Probabil că apa a intrat în valuri în despărţiturile de jos. Îmbarcarea în cea de a doua barcă mergea greu tocmai din această cauză, căci treptele de jos se aflau acum la doi metri de la nivelul mării. În această barcă găsiseră loc şi vreo patru sau cinci bărbaţi. Gardener, care nu-l scăpa din ochi pe lordul Linston, văzu că dânsul nu se afla

printre aceştia.

Când cea de-a doua barcă fu complet ocupată şi se îndepărtă de vapor, se întâmplă ceea ce era de aşteptat: se repeziră toţi în cealaltă parte, ca să ajungă la bărcile rămase. Coverta era deja foarte înclinată şi din această cauză unii căzuseră şi următorii călcau peste ei fără milă. Acest moment aşteptase Gardener. Se furişă în spatele lordului Linston.

Marinarii dăduseră deja drumul funiei şi lăsară puntea jos. Aici era o privelişte cu totul diferită. Bordul vaporului avea extremitatea cu vreo doi metri sub nivelul apei. Scara avea toate treptele sub apă.

Deoarece femeile nu mai erau la bord şi totul trebuia să se petreacă rapid, operaţiune de salvare nu mai era organizată. Cei care ajunseseră primii la babord ridicaseră bariera şi trecuseră pe puntea de salvare. Ceilalţi se înghesuiau în spatele lor. Ultimii erau în situaţia cea mai gravă. Apa pătrundea din ce în ce mai mult la bord şi ajungea până la genunchii ultimului pasager.

Între timp, vaporul ce venea dinspre Calais se apropiase mult, observase desigur primejdia în care se afla vaporul din faţa lui şi oprise în cealaltă parte a sa la o depărtare de aproape trei sute de metri.

Prima barcă a fost rapidă şi ajunsese cu bine la scările vaporului ce se oprise.

Gardener stătea, ca înţepenit, în spatele lordului Linston, cam al nouălea sau al zecele la rând. Lordul Linston ţinea cu mâna stângă bara rezemătoare, iar în cealaltă geanta de mână, care era îmbrăcată într-o pânză impermeabilă. Dacă lordul Linston se va întoarce acum?! El nu se va întoarce, însă. Ar fi contrar regulilor psihologiei, care funcţionează întocmai, fără nici o digresiune,

ca şi legile naturii.

În aceste secunde, fiecare fibră a fiecăruia dintre aceşti oameni era pătrunsă de un singur imbold: înainte! În barca salvatoare! Chiar dacă vreunul ar fi simţit un fier rece pe gât, tot nu s-ar fi întors, ci, în frica sa nebună, s-ar fi înghesuit numai înainte.

Primul ajunse în barcă. Ceilalţi îl urmau, înghesuindu-se. Sângele rece al lui Gardener, energia, tăria sufletească erau concentrate în cel mai înalt grad. Venea acum la rând cel din faţa lordului Linston. Gardener împingea cu toată puterea, ca lordul să nu se poată ţine bine de bară. Lordul Linston, căruia îi venise rândul să sară în barcă, desprinse mâna stângă. În acel moment o îmbrâncitură puternică îl făcu să cadă în apă şi în acelaşi timp căzu şi Gardener peste dânsul.

Căzătura lui Gardener li se păru celorlalţi o urmare firească a căzăturii lordului Linston şi a înghesuielii celor din spatele său. Gardener simţi, în cădere, cum o mână îl apucase de gulerul hainei, probabil a marinarului ce voia să-l salveze… După un minut numai Gardener apăru la suprafaţa apei. Barca tocmai se oprise. Încerca din răsputeri să ajungă până la vaporul ce venea dinspre Calais, către care se îndrepta şi barca. Totodată se căznea, pe cât era posibil, să-şi ridice geanta deasupra apei.

Privind înapoi spre vaporul ce se scufunda, Gardener văzu că mai era puţin până să dispară pe fundul mării. Observaseră aceasta şi ofiţerul şi un marinar, care dădură drumul bărcii fără ca ea să fi fost complet ocupată. Mai erau la bord vreo doisprezece până la cincisprezece pasageri în culmea disperării. În acelaşi timp, o barcă porni de la vaporul „Prinţ Albert” cu un ofiţer şi trei marinari, din care doi vâsleau, şi ocoli prora

vaporului scufundat. Nu îndrăzneau totuşi să se apropie prea mult.

Cei rămaşi pe vapor erau cuprinşi de o disperare nebună. Unii încercară să sară direct în ultima barcă, cei mai mulţi căzură în apă. Alţii se căţărau tot mai sus pe catarg, făcând semne disperate bărcii vaporului „Prinţ Albert”. Doi dintre ei, dintre care unul fu recunoscut de către Gardener ca fiind căpitanul vaporului, săriră în apă şi înotară până la această barcă.

Valuri de apă pătrunseseră deja în coşul vaporului, singurul care mai rămăsese încă la suprafaţa apei.

Barca de care se agăţase Gardener şi cu cei şase ce se aflau în ea se opri în faţa scărilor, ce fuseseră coborâte, ale vaporului ce se îndrepta spre Dover. Doi din cei salvaţi – erau francezi – explicau că sub nici o împrejurare nu vor să se întoarcă în Anglia. Preferau să fie duşi la vaporul „Prinţ Albert”. Cererea odată făcută, se mai iviră şi alţi opt sau zece pasageri care aveau aceeaşi dorinţă. Coborâră înapoi în barcă, bineînţeles după ce Gardener şi ceilalţi patru se urcaseră pe vapor.

Gardener fu înconjurat cu toată atenţia de pasageri şi ceilalţi salvaţi, ca unul ce fusese văzut căzând în apă şi primi chiar câteva felicitări.

Barca porni spre vaporul „Prinţ Albert”, până se întâlni cu barca mult mai mare a acestuia, care încerca să mai salveze vreun naufragiat. Cealaltă barcă se asocie acestor încercări de salvare, care durară mai mult de zece minute. Ici şi colo apărea la suprafaţa apei câte un veşmânt. Până să sosească însă la locul respectiv una din bărci, dispărea fără să lase vreo urmă. Se pescuiră câteva pleduri şi o geantă de mână.

Căpitanul vaporului scufundat reuşise să ajungă înot până la

barca vaporului „Prinţ Albert”, cu toate că avea colacul de salvare dezumflat.

Gardener primi de la stewardul vaporului un costum uscat, pentru care îl cinsti cu două monede de aur. Află apoi din gura marinarilor care făcuseră schimbul pasagerilor cu vaporul „Prinţ Albert” că acesta din urmă, în drumul său spre Genua, va avea prima escală în portul Le Hâvre. Dânsul îşi făcuse planul, după catastrofă, că se va îmbarca pe acelaşi vapor cu lady Elenor Glane, spre a-şi putea realiza planul. Deoarece însă cunoştea ţinta vaporului „Prinţ Albert”, desfăşurarea evenimentelor în acest mod îi convenea foarte mult.

*

* *

Lady Elenor Glane ajunsese pe vaporul „Prinţ Albert” aproape inconştientă.

Când se auzise detunătura, lordul Linston încercase, prin vorbe liniştitoare, să micşoreze spaima de moarte ce o cuprinsese; iar atunci cînd trebui să se despartă de dânsul spre a se salva, avusese impresia că e târâtă nu spre salvarea vieţii ei, ci spre sugrumare. Nu avusese nici voinţă, altfel ar fi insistat să rămână lângă lordul Linston. Aproape fără cunoştinţă se afla acum la bordul vasului „Prinţ Albert”. Pasagerii şi ofiţerii acestui vapor căutau prin fel de fel de vorbe mângâietoare să o liniştească. Soţul ei va fi adus desigur cu una din bărcile următoare. Când însă se văzu că dânsul nu se găsea printre cei cinci bărbaţi aduşi de a doua barcă, şi alte bărci nu mai veneau, tulburarea ei ajunse la culme. I se spuse că o barcă tocmai pornise de la „Prinţ Albert” spre a-i salva pe toţi cei rămaşi. Din fericire, dânsa nu văzu nimic din scena disperării celor

doisprezece-cincisprezece oameni rămaşi la bordul vasului ce se scufunda. Enervarea lady-ei Linston ajunsese la punctul culminant, cînd barca vaporului „Prinţ Albert” se apropie cu câţiva pasageri; ea aşteptă cu inima plină de emoţie ca lordul Linston să fie printre aceştia.

Fu o crudă dezamăgire, ce se manifestă printr-o zguduire nervoasă a corpului, în nesfârşite şi puternice plânsete. Toţi căutară s-o convingă că cei ce nu se aflau la bordul lui „Prinţ Albert”, trebuie negreşit să fi ajuns la bordul vaporului ce venea dinspre Calais.

Bineînţeles că i se ascunse că unii din cei rămaşi îşi găsiseră moartea în apă, căci toţi presupuneau că lordul Linston se afla printre aceia. Altfel, cu siguranţă, dânsul ar fi cerut să fie dus spre vaporul „Prinţ Albert”. Lady Elenor Linston ceru să fie dusă la celălalt vapor. Totuşi, chiar dacă cererea ei ar fi fost acceptată de căpitan, nu ar fi putut s-o facă, deoarece celălalt vapor se pusese deja în mişcare, dorind să prindă legătura de tren în Dover.

Lady Elenor Linston petrecu pe acest vapor cele mai îngrozitoare ore pe care viaţa i le oferise până atunci. Stătea într-una din cabinele ce se aflau la bord – aproape încontinuu se afla lângă dânsa una din doamnele engleze salvate – şi din cînd în cînd izbucnea într-un plâns nervos, dar tăcut. Câteva cuvinte spuse într-un grup de pasageri ajunseseră până la urechea ei prin uşa întredeschisă a cabinei. Unul spunea că mai mulţi din cei rămaşi pe vaporul scufundat şi-ar fi luat viaţa. Din acest moment ea se află într-o stare de exaltare, în care orice cuvânt era de prisos.

La ora zece noaptea, în întuneric complet, vaporul „Prinţ

Albert” ancoră la cheiul portului Le Hâvre. O doamnă engleză mai în vârstă ce călătorea cu soţul ei – era unul din duzina de bărbaţi ce doriseră să treacă pe vaporul „Prinţ Albert” – se alipi de lady Elenor Linston şi o conduse de braţ. Pe puntea ce unea vaporul de chei, un poştaş ce ţinea în mână o telegramă striga la intervale scurte celor ce treceau pe lângă dânsul: „lady Linston!” Surprinsă, doamna în vârstă ascultă cu atenţie şi privi spre lady Linston ce şovăia la braţul ei. „Aici lady Linston”, zise doamna către poştaş şi îi luă telegrama din mână.

— S-o deschid? întrebă doamna.

Lady Elenor Linston dădu din cap, fără să fi înţeles ceva.

Doamna rupse telegrama şi o citi în grabă. „Ascultaţi, prea scumpă lady! — strigă apoi pe un ton îmbucurător – soţul dumneavoastră trăieşte!”; citi: „Lady Linston, Le Hâvre, la bordul vaporului „Prinţ Albert”. Sunt sănătos. Călătoreşte spre Paris! Ne vom întâlni acolo mâine după amiază. Arthur.”

În sufletul ei se petrecu o transformare, parcă ar fi fost animată de un curent electric. Drumul lung al tuturor suferinţelor pe care l-a parcurs în ultimele ore şi toate cele pe care le gândise despre viitorul ei, totul se şterse într-o clipă la auzul cuvintelor care anunţau că lordul Linston trăieşte. Schimbarea aceasta subită era însă prea brutală şi căzu în nesimţire în braţele doamnei în vârstă, care cu ajutorul soţului ei căută s-o sprijine, în timp ce lady Elenor Linston izbucni într-un torent de lacrimi.

În Dover, Gardener întrebuinţă orele de dimineaţă ale zilei următoare pentru a-şi cumpăra un costum, un pardesiu, ghete şi câteva rufe, cumpărături pe care fusese silit de această extraordinară întâmplare să le facă, apoi se pregăti pentru

călătoria spre Paris.

Coborând din trenul accelerat ce venea de la Calais în Gare du Nord a Parisului, se gândi cum ar putea ajunge la lady Elenor Linston.

La sosirea sa în Dover, Gardener nu avusese grijă să numească, în telegrama pe care i-o trimisese imediat lady-ei Elenor Linston în Le Hâvre şi în care îi ordona să plece la Paris, hotelul la care trebuia să se întâlnească. Era convins însă că la alegerea hotelului, lordul Linston o consultase pe soţia sa înainte de plecare şi probabil că rezervase un apartament la unul din cele mai mari hoteluri pariziene. Căci Parisul era prima ţintă în proiectata călătorie a lordului cu soţia sa, nu era nici o îndoială. Fiecare englez care călătorea cu vaporul ce ajunge după amiază la Calais trebuia să rămână la Paris, mai cu seamă în acest anotimp, cînd o călătorie mai departe spre Riviera nu se putea închipui. În ceea ce priveşte hotelul, nu va fi greu să-l găsească.

Gardener, care purta în mâna stângă înmănuşată geanta lordului Linston, pe care o smulsese în căzătura lor, în timp ce mâna dreaptă era bandajată într-o pânză albă, intră într-una din cabinele telefonice de pe peronul gării. Întrebă mai întâi la Strandhotel dacă lady Elenor Linston sosise acolo. Primi un răspuns negativ. Acelaşi răspuns îl primi şi de la Hotel Continental. Întrebă apoi la Hôtel des Champs Elysées. I se comunică de către portarul hotelului că lady Elenor Linston sosise acolo la ora trei şi jumătate noaptea.

Gardener se urcă într-un automobil şi-i dădu şoferului adresa la care se afla Grand Hôtel des Champs Elysées.

Gardener purta mâna dreaptă bandajată nu pentru că la sugrumarea lordului Linston în apă îşi scrântise vreun deget sau

îşi făcuse vreo altă rană în cădere, ci era mai mult ca o măsură de prevedere. Mâna îi era tot atât de sănătoasă ca şi cealaltă. Deoarece avea de gând să-şi ducă viaţa mai departe dându-se drept lordul Linston, trebuia să se gândească la obligaţiile care decurgeau din această decizie luată. Se va afla de multe ori în situaţia de a scrie câteva rânduri şi mai cu seamă să semneze hârtii. Până ce va reuşi să imite semnătura lordului Linston, va trebui să fie foarte precaut. Purtând acest bandaj, se putea explica de ce semnătura era oarecum schimbată. Cu o seară înainte, la hotelul din Dover, îşi întrebuinţase tot timpul pentru a exersa semnătura lordului, obţinând rezultate mulţumitoare, bineînţeles cu rezerva că nu se putea cere prea mult de la mâna stângă. Modelele originale necesare le găsise în geanta de mână a lordului Linston. Învelişul de pânză impermeabilă al genţii o ferise pe cât posibil de apă. În afară de asta, toate hârtiile lordului se găseau într-un portofel mare de piele, bine închis.

Gardener găsise printre ele actul de căsătorie şi paşaportul de călătorie al lordului Linston, amândouă având semnătura sa originală, apoi o scrisoare de credit pentru Credit Lyonais pentru suma de o sută de mii de franci şi o scrisoare originală a bancherului lordului Linston către aceeaşi bancă. Aceasta din urmă nu prezenta nici un interes pentru exerciţiile lui grafice, însă îi deschidea perspective plăcute în alte privinţe.

În ceea ce priveşte suma de care dispunea – ceea ce îi mai rămăsese din suma pe care lordul Linston i-o oferise pentru bijuteriile luate cu ocazia vizitei sale în Linstonseat – Gardener avusese de gând să ceară plata ei la una din băncile pariziene. Renunţase însă la această idee, pentru că cu două zile înainte nu era în situaţia de a se legitima ca lord Linston. Ca purtător a

două nume, nu putea trece fără pericol prin Paris. De aceea, Gardener decisese să-şi poarte toată averea cu băgare de seamă, într-o pânză impermeabilă groasă, în buzunarul interior al vestei costumului său de voiaj şi să caute să ia toate precauţiunile pentru orice eventualitate.

Intrând în Grand Hôtel des Champs Elysées, Gardener îi ceru portarului să aibă cu el o convorbire în biroul său personal.

Primele sale cuvinte fură:

— Sunt lordul Linston. Înainte de toate, spune-mi, te rog, cum se simte lady Linston?

— Mylady a sosit aici la ora trei şi jumătate noaptea, într-o stare foarte agitată. N-a vrut să rămână singură în cele trei camere pe care le-aţi rezervat dumneavoastră şi a dorit ca una din îngrijitoarele noastre să doarmă în dormitorul *mylord*ului – lângă dânsa. Azi dimineaţă îngrijitoarea mi-a comunicat că *mylady* plânge întruna şi că este foarte nervoasă. Nu şi-a părăsit camera, încă. Acum o oră, *mylady* a comandat ceva de mâncare.

— Ştiţi prin ce a trebuit să treacă?

— Ştiu. Toate ziarele pariziene au coloane întregi despre asta. Trebuie să fi fost îngrozitor.

— Îngrozitor! Pe lângă asta, lady Linston trecuse şi mai înainte prin câteva întâmplări foarte agitate. A avut loc o spargere în dormitorul ei. Spărgătorul a ameninţat-o că-i ia viaţa dacă nu-i dă toate bijuteriile preţioase pe care le avea, fără să strige după ajutor. Asta i-a zguduit cu totul întregul ei sistem nervos. Şi pe lângă asta, a trebuit să se adauge şi întâmplarea de ieri. Sunt foarte îngrijorat, din această cauză.

Gardener spusese toate acestea cu o emoţie vădită. Nu ascunse că partea cea mai grea de-abia urma. Portarul dădu din

cap, înţelegând şi compătimindu-l.

— Care sunt camerele mele? întrebă Gardener.

— 58 până la 60, la primul etaj. Salonul e la numărul 60.

— Mulţumesc.

Gardener se îndreptă spre ascensor şi ceru să fie dus sus. Liftierul îl conduse până la primele camere de la etaj. Se aflau la faţada principală, peste drum de Champs Elysées.

În toate cele trei camere, cheile se găseau în broasca uşii, pe dinafară. Gardener învârti în broască cheile de la 58 şi 59, cu multă precauţie. Nu făcură nici cel mai mic zgomot, aşa cum se obişnuieşte la hotelurile mari.

Gardener deschise prima uşă şi bătu apoi în uşa ce ducea în salon. Se auzi vocea lady-ei Elenor Linston:

— Intră!

Lady Linston stătea pe un scaun, lângă o măsuţă, în apropierea peretelui stâng, fără să aibă vreo preocupare. În momentul cînd intră Gardener, privirea ei era plină de aşteptare şi îndreptată cu oarecare frică spre uşă.

Speriată, întrebă:

— Dumneata eşti?

— Eu sunt, *mylady*, zise Gardener intrând în cameră şi punând geanta de mână pe un mic gueridon din apropierea uneia din cele două ferestre.

— Cum de vii aici?

— Sunt foarte mişcat, *mylady*, zise Gardener cu afecţiune şi respect. Vin ca purtătorul unei veşti dureroase. Lordul Linston e printre victimele catastrofei de ieri.

— E imposibil! Lordul Linston mi-a telegrafiat. Trebuie să sosească aici din moment în moment! strigă lady Elenor

Linston, în al cărei suflet îşi făcu iarăşi loc groaza zilei trecute.

— Telegrama nu era de la lordul Linston. Ea v-a fost trimisă din milă, pentru a vi se mai ascunde încă puţin îngrozitoarea soartă a lordului. M-am hotărât ca această tristă ştire, ce nu vă putea fi ascunsă încă mult timp, să v-o aduc personal.

— Nu poate fi adevărat! De unde ştii dumneata? N-ai fost de faţă la această catastrofă! strigă lady Elenor Linston, care în durerea ei căuta să se agaţe de orice licărire de speranţă.

— Am luat parte la această catastrofă! zise Gardener.

Lady Elenor Linston îl privi cu ochii mari deschişi, în care se putea citi o groază cumplită.

— L-ai omorât pe lordul Linston! strigă dânsa.

— Am milă cu sufletul dumitale atât de agitat, zise Gardener foarte serios, şi vă iert acest cuvânt. Nu omori un om în văzul unei duzini întregi de oameni. Douăsprezece până la cincisprezece persoane au căzut victime ale acestei catastrofe. Puteţi să citiţi aceasta în toate ziarele. Din nenorocire, lordul Linston se află printre ei.

Lady Elenor Linston căzu în scaunul ei şi ducând mâna la ochi, izbucni într-un plâns sfâşietor.

Gardener se apropie mai mult:

— Reculegeţi-vă, *mylady*! zise el.

Lady Elenor Linston se ridică de pe scaunul ei:

— Ce mai vrei de la mine? Ce te-a adus aici?! strigă ea.

Gardener o cuprinse cu privirea.

— Dorinţa de a păşi în locul lordului Linston, zise el încet şi hotărât.

Lady Elenor Linston avu un moment impresia că simte lângă dânsa răsuflarea unei pantere. Înainte însă de a găsi cuvintele

corespunzătoare mirării ei, Gardener continuă:

— Soarta mea, care până acum s-a arătat atât de vitregă faţă de mine, îmi oferă în sfârşit o şansă. Lipsa de scrupulozitate a unui lord englez şi lipsa sa de orice simţ de responsabilitate m-ai împins spre această viaţă, până în ziua cînd voi putea intra şi eu în lumea lor. Prin nenorocirea unui alt lord, pe care omeneşte o regret adânc, această nedreptate va putea fi reparată. Am mai zis o dată, poate lordul Linston este chiar fiul acelui bărbat care mi-a făcut nedreptatea şi ispăşeşte, din voinţa cerească, vina aceluia. Cert este, chiar dacă este de plâns, că lordul Linston nu se mai află printre cei vii. Printr-o simplă întâmplare, actele şi hârtiile au ajuns în mâinile mele. Rămâne în puterea dumitale să îndrepţi această greşeală a soartei. Nu ne vom întoarce în Anglia, ci vom trăi în America sau poate pe continent. Că nu voi întârzia să-l înlocuiesc pe lordul Linston în ochii lady-ei Elenor, cred că nu mai trebuie s-o asigur.

Tot ceea ce Gardener îi spunea acum erau aceleaşi lucruri pe care i le spusese, cu doar trei zile mai înainte, pe acea bancă din Regents Park. Efectul cuvintelor lui Gardener era acum însă contrar celor ce-şi pusese dânsul în gând. Lady Elenor nu le mai primi aşa cum le ascultase pe celelalte. Dânsa îi replică, în timp ce faţa i se albi complet:

— Îndrăzneşti, în acelaşi minut în care îmi anunţi moartea lordului Linston, să-mi propui să te accept pe dumneata în locul său şi încă, pe deasupra, să înşel toată lumea într-un chip aşa de monstruos?

— Da, îndrăznesc! răspunse Gardener cu hotărâre şi cu vocea ridicată, pentru că dumneata, prin destin, îmi aparţii mai mult mie decât lordului Linston: căci eu sunt tatăl copilului dumitale.

— Pe care nu-l voi naşte niciodată, strigă lady Elenor Linston într-un paroxism de durere, furie şi cu un sentiment de înjosire. Prefer să-mi iau viaţa, aşa cum l-ai omorât dumneata pe lordul Linston.

Gardener trebuia să ajungă la un sfârşit. Aşa nu mergea. Voia să mai încerce cu ceva de o îndrăzneală nemaipomenită.

— Şi dacă într-adevăr eu l-aş fi omorât pe lordul Linston! zise el. Dacă aş fi făcut asta, distrugând un vapor, cu atâtea vieţi, numai pentru a câştiga pentru mine pe lady Elenor Linston? Nu ar trebui să fie mândră că pentru cucerirea ei a trebuit să fie dezlănţuită atâta putere şi curaj din partea unui bărbat? Ce am făcut, oare, altceva decât ceea ce în timpurile puternice de altă dată făcea fiecare cavaler pentru a fi văzut cu ochi buni de aleasa inimii sale, curăţând drumul de orice piedici şi de duşmani, ca să învingă prin virtuţile bărbăteşti, prin vitejie şi curaj?

Nici acest apel la energia şi puterea bărbătească, care în raporturile normale ale inimii nu e trecut nebăgat în seamă de nici o doamnă engleză, nu avu nici un efect asupra lady-ei Elenor Linston.

— Monstru ce eşti! Strigă ea. Afirmi, deci, că dumneata singur ai distrus vaporul, că i-ai omorât pe lordul Linston şi pe ceilalţi nenorociţi. Eşti o fiară! Eşti un diavol!

— Temperaţi-vă, *mylady*, zise Gardener sever. Nu se cuvine ca o doamnă din clasa dumneavoastră să întrebuinţeze expresii pe care suntem obişnuiţi să le auzim din gura poporului. Unde a rămas mândra şi nobila engleză, femeia cu privirea îndepărtată, pe care am stimat-o în dumneavoastră? Toate puterile necunoscute care există astăzi în lume s-au născut în acest mod.

Anglia n-ar fi acolo unde este astăzi şi pairii noştri n-ar fi primii gentlemeni din lume dacă şi-ar fi spart capetele de pereţii unei morale strâmte. Să lăsăm asta burghezimii!

Nimic nu mai ajută. Uşa sufletului ei rămase închisă.

— Părăseşte imediat această cameră! se rugă ea.

Gardener se postă în faţa uşii şi apăsă cu mâna stângă butonul soneriei electrice.

— Vă las să vă răzgândiţi, zise el repede şi cu vocea puţin stinsă. Primiţi oferta mea şi voi face orice credeţi, voi rămâne chiar departe de dumneavoastră, dacă o veţi dori. Dacă-mi respingeţi oferta, atunci veţi fi prizoniera mea. Nici un om nu va crede cele ce spuneţi. Toţi vor fi convinşi că întâmplările îngrozitoare de ieri au influenţat starea dumneavoastră mintală. Veţi fi într-adevăr compătimită, dar cu toţii vor fi de părere că va trebui să dispăreţi după zidurile unui ospiciu de nebuni.

Se auzi o bătaie în uşă.

— Intră! zise Gardener.

Un chelner intră.

— Fii bun şi roagă portarul să vină imediat sus, ordonă Gardener.

Imediat după ce pronunţase aceste cuvinte, Gardener simţi că făcuse o neghiobie, însă era prea târziu. Numai dacă lady Elenor Linston ar fi acceptat de bunăvoie – asta însemna sugestionată de voinţa lui Gardener – să-l primească în locul lordului Linston ar fi avut valoare pentru dânsul. Dacă ar face-o sub presiunea ameninţărilor lui, la prima ocazie va încerca să scape de dânsul şi astfel el s-ar afla în cel mai mare pericol. Gardener era hotărât, chiar dacă ea s-ar fi arătat de acum încolo îngăduitoare faţă de dânsul, să-şi joace rolul de lord Linston nu numai fără

ea, ci chiar contra ei. Gardener simţi că nu trebuia să procedeze astfel, să se lase condus de impulsivitatea lui, deşi ştia prea bine că impulsurile, sentimentele influenţează claritatea raţiunii şi sunt cele mai neplăcute piedici pentru un rezultat bun.

Lady Elenor Linston îl ascultase cu ochii mari, dar fără să înţeleagă ceva. Când însă îşi dădu seama de grozăvia ameninţării lui, tresări şi fugi în dormitorul de alături. Gardener auzi cum trântise uşa.

În acest moment, cineva bătu la uşă. Gardener, care se afla în pragul uşii, apăsă pe clanţă, deschise uşa şi îl împinse, cu mâna bandajată, pe portar înăuntru în cameră.

— Am trecut adineauri prin ceva îngrozitor, zise el. Lady Linston, care a citit sau a auzit că douăsprezece până la cincisprezece persoane au murit în nenorocirea de ieri, îşi închipuie că eu aş fi printre ei, pentru că nu m-am salvat de la bordul vaporului „Prinţ Albert”. După cum ştii şi dumneata, de săptămâni de zile lady Linston suferă de halucinaţii, închipuindu-şi că spărgătorul ar fi pe urmele ei. Acum le amestecă pe amândouă şi mă ia drept acel Gardener.

— Lady Linston a spus în noaptea asta că *mylord* va veni astăzi.

— Desigur, îi telegrafiasem. Se vede că mai apoi a fost iar cuprinsă de această criză de halucinaţii.

În timp ce schimbaseră în grabă aceste cuvinte, auziră amândoi cum lady Linston zgâlţâia cu putere uşa de alături. Când această uşă nu cedă, alergă la cealaltă, care dădea în salon, însă cu acelaşi rezultat. Auzind încă o voce pe lângă aceea a lui Gardener, reveni în grabă în cameră. Aşa cum arăta ea acum, cu totul zăpăcită, puteai s-o iei drept nebună, mai cu seamă cînd

eşti pregătit dinainte.

— Scapă-mă de acest om, îl imploră ea pe portar. Dânsul l-a omorât pe lordul Linston şi mă ameninţă acum pe mine.

— E îngrozitor, zise Gardener către portar. Trebuie să mă duc în grabă la un specialist în boli nervoase. N-o lăsa pe nefericită nici un moment singură. Şi-ar putea face ceva. Te fac responsabil.

Aruncă o privire asupra genţii. Putea s-o lase acolo foarte liniştit. Ce era mai de valoare în ea -paşaport, actul de căsătorie, scrisoarea de credit – le purta în portofel, în buzunarul vestei.

— Îţi trimit pe cineva în ajutor, zise Gardener îndreptându-se spre uşă.

Gardener coborî grăbit treptele de marmură acoperite cu un covor roşu, gros şi intră în vestibul, unde-şi lăsase pardesiul şi pălăria. Apoi se îndreptă spre recepţia hotelului şi rugă un secretar să se ducă imediat sus, la numărul 60. Apoi îşi notă adresa unui renumit medic psihiatru care locuia nu departe de hotel, în Avenue Wagram, se aruncă într-un automobil şi porni într-acolo.

Din fericire îl găsi acasă, deşi nu era tocmai ora de consultaţii. Fu primit imediat de către această capacitate medicală, cînd acesta auzi numele lordului Linston.

— Un fapt dintre cele mai îngrozitoare m-a adus la dumneavoastră, zise Gardener luând loc pe scaunul oferit de medic.

Medicul era un bărbat de vreo cincizeci de ani, negru, cu ochelari şi cu o barbă frumoasă şi îngrijită, în care se puteau distinge deja câteva fire de păr cărunt.

— Aţi auzit, desigur, continuă Gardener, despre catastrofa de

ieri a vaporului de călători Dover-Calais.

— Da, toate ziarele de dimineaţă relatează despre această nenorocire. O explozie a cazanului cu aburi.

— Pe acest vapor am călătorit cu soţia mea. Şi aceste evenimente cumplite au influenţat foarte mult starea mintală a soţiei mele.

— Povestiţi-mi, vă rog, totul în amănunt!

— Lady Linston era bolnavă cu mult înainte de aceasta, mai cu seamă din cauza unei întâmplări foarte neplăcute. La mijlocul lunii mai – pe atunci nu eram căsătoriţi încă – a avut loc o spargere la locuinţa ei, în dormitorul ei. Spărgătorul a obligat-o să-i dea toate bijuteriile, după ce a distrus soneria electrică din dormitor şi după ce a ameninţat-o cu moartea, în cazul în care ar cere ajutor. Din acea zi, dânsa se crede încontinuu ameninţată de spărgător. Pe stradă, la teatru, în restaurante o cuprindeau zguduituri nervoase puternice, crezând că-l recunoaşte pe spărgător în mulţime. Pentru a-i reda liniştea, mi-am dat cea mai mare silinţă să-l descopăr şi să-l pedepsesc. Am întrebat şi bijutieri. Într-un magazin, la Paris, am descoperit câteva din bijuteriile furate. Asta m-a dus pe urma lui. Cu ajutorul mai multor detectivi l-am găsit şi l-am adus în faţa judecătorului de instrucţie. Bineînţeles, spărgătorul a declarat că a cumpărat bijuteriile de la altcineva – fără a-l numi, legea engleză nu te obligă la aşa ceva. Totul depindea de ce declara logodnica mea.

Eram convins, tot aşa şi detectivii, că acest om era spărgătorul. Lady Glane – acesta era numele lady-ei Linston înainte de căsătorie – urmărise cu toată energia această afacere şi în ziua cînd trebuia să depună mărturie, a fost cuprinsă de o nervozitate înfricoşătoare. În faţa acelui individ a început să

tremure şi la întrebarea judecătorului de instrucţie, dacă acela era spărgătorul, a dat un răspuns negativ. Era stăpânită de ideea fixă că acest individ, îndată ce va fi pus în libertate, mai târziu, o va omorî. Din cauza lipsei de dovezi, el a fost scos de sub urmărire. Acest lucru a făcut să-i crească şi mai mult frica sărmanei mele logodnice. Nu mai putea să rămână singură. În casa ei trebuia să fie cineva cu dânsa zi şi noapte. La puţine zile după instrucţia acestei afaceri mi-a cerut să ne căsătorim imediat, căsătorie ce era programată pentru începutul lunii august, numai şi numai pentru a putea pleca din Anglia.

Deşi era vorba de patria ei, fiecare zi petrecută mai departe în Anglia o îngrozea. Alaltăieri s-a celebrat căsătoria noastră. Ieri ne-am îmbarcat ca doi fugari, sau ca şi cînd noi am fi fost răufăcătorii. Lady Linston a cerut imediat să se retragă într-o cabină. În fiecare pasager îl vedea pe spărgător. A urmat apoi catastrofa aceea îngrozitoare. Măsurile de salvare i-au despărţit pe bărbaţi de femei. Când am fost smuls de lângă dânsa, soţia mea m-a privit cu nişte ochi care m-au înfiorat. Acum câţiva ani am vizitat un ospiciu de nebuni. Ochii ei îi mai văzusem şi acolo. Lady Linston a fost salvată la bordul vaporului „Prinţ Albert", iar eu la bordul vaporului de pasageri ce venea de la Calais spre Dover. Cu toate rugăminţile mele, căpitanul a refuzat să fiu transportat la bordul vaporului „Prinţ Albert", pentru că trebuia să prindă legătura de tren din Dover şi pierduse deja prea mult timp cu măsurile de salvare. Căpitanul vaporului scufundat, care se salvase şi el pe acelaşi vapor, mi-a spus că vaporul „Prinţ Albert" se îndrepta spre Le Hâvre, aşa că imediat ce am sosit la Dover, am trimis acolo o telegramă liniştitoare. Se pare că lady Linston avea încă momente de luciditate, deoarece

îi spusese portarului că eu voi sosi astăzi.

Pe de altă parte, portarul mi-a comunicat că ea se afla într-o puternică stare de exaltare şi plângea într-una. Nu a vrut să rămână singură în camerele rezervate. A trebuit să doarmă cu ea cineva din personalul feminin al hotelului. Când am intrat la dânsa, cu toate precauţiile necesare, după cele văzute pe vapor şi după cele ce-mi povestise portarul, ea a sărit de pe scaunul ei şi a încercat să fugă. Mă luase drept acel spărgător. Probabil că auzise că în acea catastrofă pieriseră douăsprezece până la cincisprezece persoane. În starea ei agitată, fără să cerceteze, mă crezuse printre acei nenorociţi. Stăpânită şi de ideea că spărgătorul ar fi încontinuu în urmărirea ei, a amestecat una cu cealaltă. Altfel nu pot înţelege. E îngrozitor. Portarul a fost de faţă, acum un sfert de oră, la această scenă înspăimântătoare.

— E întocmai cum presupuneţi dumneavoastră, zise medicul. Cu siguranţă că mintea lady-ei Linston era deja complet întunecată cînd a sosit la hotel. Nu e motiv de îndoială faptul că-i comunicase portarului sosirea dumneavoastră. Citise telegrama şi reţinuse cuvintele din ea fără ca mintea ei să înţeleagă ceva. E un fenomen foarte cunoscut la mulţi bolnavi mintal. Ei repetă ce aud sau vorbesc fără să priceapă înţelesul. Ideea fixă că acel spărgător ar fi încontinuu în apropierea ei e manifestarea maniei persecuţiei. Impresiile acelei catastrofe au înrăutăţit şi mai mult starea ei mintală. Nu mă miră, după experienţele făcute până acum, că vă ia pe dumneavoastră drept acel spărgător. Vă ştersese din rândul supravieţuitorilor acelei catastrofe. Apoi, desigur că la instrucţia acelei afaceri, dumneavoastră fiind în apropierea acelui individ, în capul lady-ei Linston s-a produs un amestec (o contopire) al fizionomiilor…

— Dar e îngrozitor, zise Gardener.

— E îngrozitor, desigur, dar nu e un caz izolat.

— Şi nu credeţi că ar fi posibilă o vindecare?

— Ca să vă spun adevărul, trebuie să afirm că nu există nici o scăpare. Mania persecuţiei e una din cele mai îndărătnice şi cele mai greu de înlăturat forme ale tulburărilor mintale. Gândiţi-vă numai la nefericita împărăteasă Charlotte a Mexicului: nu a putut fi vindecată prin nici un mijloc de mania persecuţiei de care fusese cuprinsă.

— Aşadar, credeţi că sărmana mea soţie va trebui să fie internată într-un astfel de sanatoriu? întrebă el după o pauză.

— Desigur; există unul la treizeci de kilometri depărtare de Paris. După amiază sunt întotdeauna acolo. Când aţi venit tocmai mă pregăteam să plec într-acolo.

— Lady Linston nu va avea, însă, sentimentul că e închisă?

— Asemenea lucruri regretabile nu se întâmplă în sanatoriul meu, răspunse psihiatrul vrând să-l convingă pe Gardener.

— Aş dori să nu-i lipsească nimic lady-ei Linston.

— *Mylady* va găsi la noi confortul şi tratamentul care corespuns treptei ei sociale.

Gardener se interesă de condiţii.

— Preţul e de zece mii de franci anual, îi explică medicul. Pentru asta lady-ei Linston i se pune la dispoziţie o locuinţă confortabilă, compusă dintr-un salon, dormitor şi o îngrijire excelentă, asigurată de mine şi de asistenţii mei.

— Pentru nevoile soţiei mele, în ceea ce priveşte rochiile, rufăria şi altele, pe care ea le-ar dori, depun suma de patru mii de franci, zise Gardener. Dacă nu ajunge această sumă, stau oricând la dispoziţia dumneavoastră. Lady Linston nu trebuie să

ducă lipsă de nimic.

— Cum doriţi, răspunse medicul.

Gardener plăti paisprezece mii de franci, pentru un an înainte, în bancnote englezeşti, care fuseseră socotite de către doctorul Labache – acesta era numele medicului – la un curs foarte avantajos.

Doctorul Labache apăsă pe butonul soneriei electrice. Apăru un servitor în livrea albastră.

— Automobilul cenuşiu, ordonă doctorul – şi să-i comunici doamnei Blanche că trebuie să plece imediat cu mine.

Servitorul se retrase fără zgomot.

— Va fi însă greu s-o convingem pe lady Linston să părăsească hotelul, zise Gardener.

— N-aveţi nici o grijă, mă ocup eu de asta. Doamna al cărei nume l-aţi auzit adineauri îmi e un ajutor minunat pentru asemenea cazuri. Dânsa mă va însoţi.

Coborâră amândoi, îndreptându-se spre o limuzină elegantă, în care aştepta o doamnă de vreo patruzeci de ani, îmbrăcată elegant, cu o figură foarte prietenoasă şi simpatică. Doctorul Labache făcu prezentările.

Automobilul de piaţă cu care venise Gardener aştepta încă. Plăti şoferului şi se urcă în primul automobil. În timpul mersului, doctorul Labache, în puţine cuvinte, o puse la curent pe doamna Blanche cu această afacere şi îi dădu câteva instrucţiuni.

Se opriră în faţă la Grand Hotel des Champes Elysées. Doctorul Labache, care coborâse primul, i se adresă lui Gardener: „Bineînţeles că dumneavoastră nu veţi urca treptele cu noi, chiar dacă vi se pare greu aşa ceva.”

— Înţeleg prea bine, replică Gardener, dând din cap cu tristeţe.

Doctorul Labache şi doamna Blanche urcară cu ascensorul la numărul 60. Gardener se retrase în salonul de fumat, alăturat sălii de aşteptare. Se aşeză într-un fotoliu în apropierea uşii, de unde prin geamul de cristal putea să vadă totul, îşi aprinse o ţigară şi aşteptă liniştit cele ce urmau să se desfăşoare.

*

* *

Când Gardener părăsise salonul cu numărul 60, lady Elenor Linston rămăsese un moment mută, fără puteri, cu ambele mâini apăsate pe inimă, în timp ce pieptul îi era agitat din cauza respiraţiei grele. Apoi s-a ridicat, îndreptându-se spre portarul îmbrăcat foarte corect, într-o haină neagră.

— Lasă-mă să plec din această casă, înainte ca omul acela îngrozitor să se întoarcă! îl imploră lady Linston.

Portarul se afla într-o dilemă cumplită. Politeţea şi dorinţa de a veni în ajutor erau punctele cardinale ale ocupaţiei sale. În conversaţia pe care obişnuia să o aibă cu clienţii hotelului răspundea mai întotdeauna la cele ce era întrebat cu „Desigur, domnule” sau „Desigur, stimată doamnă”; ştia cum trebuie să se poarte cu fiecare pasager.

De la campionii de box americani şi până la micii suverani germani, precum şi doamnele şi domnii de diferite naţionalităţi, toţi trebuia să fie trataţi într-un alt fel şi satisfăcuţi. O astfel de situaţie însă nu şi-ar fi închipuit-o niciodată şi se simţi absolut neputincios. Nu putea să se poarte aspru cu o doamnă, care pe deasupra mai era şi nebună, nu putea nici să zică brusc: „Nu, *mylady*! Mylord a ordonat contrariul.” Alese o altă cale şi zise:

— Cu siguranţă că nu se va mai întoarce.

— Cu siguranţă că va veni, strigă lady Elenor Linston cu frică în ochi. De cînd a fost eliberat, m-a urmărit încontinuu. Mă convinsese să-l ajut să dea o spargere la lordul Linston – aici portarul avu convingerea că mintea sărmanei doamne suferise mult. Lordul Linston a angajat pe cineva care să-l urmărească pe acest om pas cu pas, însă ea s-a sustras acestei urmăriri. Ne-a urmat pe vapor, pe ascuns. Dânsul a distrus vaporul, apoi l-a omorât pe lordul Linston. Şi acum îmi cere să-l accept ca soţ în locul lordului Linston. Desigur că am respins propunerea acestui om îngrozitor. Salvează-mă! Lasă-mă să plec!

Pe portar îl cuprinse groaza. Perle de sudoare apărură pe fruntea lui. Dacă ar veni cel puţin un ajutor, imediat. Se auzi o bătaie în uşă.

Lady Elenor Linston, care se afla sub impresia îngrozitoarei frici de Gardener, crezând că e dânsul, strigă tare: „Iată-l, a sosit!” şi alergă spre uşa dormitorului de alături.

— Nu e dânsul, zise portarul deschizând repede uşa şi lăsând să intre tânărul trimis de jos.

Lady Linston, care ajunsese până la uşa camerei alăturate, întorcându-şi privirea se opri locului cînd văzu că nu era Gardener.

— Domnii mei, zise ea cu o implorare stăruitoare – şi era într-adevăr un supliciu pentru amândoi care, ca bărbaţi şi mai ales ca francezi, nu puteau rămâne nepăsători la cererea acestei tinere şi frumoase doamne – lăsaţi-mă să plec!

Tânărul secretar privi spre portar, portarul spre secretar, a cărui privire arăta atâta uimire; căci dânsul nu ştia nimic despre nebunia lady-ei Linston. Deoarece portarul nu spunea nici o

vorbă, tăcu şi el.

Lady Linston căzu pe scaunul ei şi cu mâinile pe faţă începu să plângă sfâşietor. Ambii rămaseră tăcuţi, stăpâniţi de un puternic sentiment de milă.

Se ridică brusc şi cu o privire strălucitoare se adresă portarului: „Îmi veţi permite însă să trimit o telegramă?”

Portarul se gândi, dar numai două secunde şi răspunse: „Desigur, *mylady*.”

Lady Linston se aşeză la masa de scris, deschise mapa în care se găseau hârtie de scris şi plicuri cu adresa hotelului, precum şi câteva formulare pentru telegrame şi redactă o telegramă.

Ea stătea acum cu spatele la cei doi paznici ai săi. „E nebună, – şopti portarul la urechea secretarului – *mylord* s-a dus să aducă un medic. Nu trebuie să o lăsăm singură. Nu trebuie să transmitem telegrama mai departe, însă o vom lăsa să creadă că am executat ordinul dat. Să te întorci repede!”

Secretarul privi spre portar cu ochi neîncrezători. Nu putea totuşi să se împotrivească. Lady Linston termină de scris telegrama. Portarul se îndepărtă cu doi paşi de secretar.

— Te rog, dacă binevoieşti, dă ordin să se expedieze imediat această telegramă urgentă, îi zise ea secretarului.

— Desigur, *mylady*, răspunse secretarul luând telegrama din mâna ei şi ieşind afară.

După o jumătate de minut, secretarul se întoarse.

— Ai trimis-o? întrebă ea.

— Desigur, *mylady*.

Lady Elenor Linston îi telegrafiase domnişoarei Belmore să vină imediat la Paris. Acum calcula cât timp îi va trebui acesteia să sosească.

Acum era ora cinci. Dacă miss Belmore va primi imediat telegrama, poate să prindă trenul de şapte seara, care are legătură cu ultimul vapor. Atunci va putea fi acolo către ora trei din noapte. Mai erau zece ore. Lady Linston tresări.

Apoi privi spre cei doi bărbaţi, portarul şi secretarul, care stăteau încremeniţi în faţa ei.

Sosirea domnişoarei Belmore nu-i va folosi la nimic. Era clar că era păzită, că era de pe acum prizonieră. Altfel ce ar fi căutat aici aceştia doi? În aceste zece ore va fi târâtă departe, într-un ospiciu de nebuni sau cine ştie unde. Miss Belmore nu va mai găsi pe nimeni şi nu va putea afla unde era stăpâna ei în acel moment. Nu avea pe nimeni, nici un bărbat în familie, căruia să-i pară curioasă absenţa ei şi s-o caute.

La gândul că va fi închisă, că nu va mai putea pleca, o cuprinse groaza. Era noapte în mintea ei, astfel încât şi ea credea că o să înnebunească. Cu trăsăturile schimonosite şi ochii holbaţi, în care se putea citi o spaimă de moarte, se ridică şi se-ndreptă spre cei doi.

— Nu mă lăsaţi să fiu târâtă într-o casă de nebuni, implora ea. Acest om e înspăimântător. Nu îi este frică de nimic. A distrus întregul vapor, numai ca să scape de lordul Linston. Nu se va opri până nu va scăpa şi de mine. Poate vrea să mă omoare şi pe mine. Fie-vă milă de mine. Nu mă predaţi lui. Lăsaţi-mă liberă! Îşi ridică mâinile implorând mila lor şi căzu apoi la picioarele lor.

La auzul celor spuse de lady Elenor Linston, că un singur om distrusese un vapor în văzul atâtora şi încă pentru a omorî o persoană, şi secretarul se convinse că e vorba de o nebună. Portarul nu mai ştia cum s-o ridice mai repede, fără s-o atingă cu

mâinile sale. Niciodată nu mai fusese pus într-o asemenea situaţie. Secretarul nu îndrăznea s-o atingă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ridicaţi-vă, *mylady*! zise portarul. Nu putem face nimic, primim şi noi ordine pe care trebuie să le executăm!

Acum ştia şi dânsa prea bine că nu mai avea ce spera. Căzu fără puteri în fotoliul ei, neputând nici să mai plângă. Şi afară, sub ferestrele ei, se rostogolea viaţa unui oraş de milioane.

Lady Elenor Linston auzea zgomotul trăsurilor şi tropăitul cailor pe asfaltul străzii, semnalele automobilelor şi zgomotul produs de mulţimea ce mişuna în toate direcţiile.

Nu o despărţea de acest torent al vieţii decât un zid de o jumătate de metru grosime, nu era posibil ca sub ochii atâtor mii de oameni, să-i fie răpită libertatea. În mintea ei îl şi vedea pe Gardener apropiindu-se, traversând strada împreună cu ajutoarele sale cumpărate sau înşelate. Ei intră în hotel, urcă treptele, cu fiecare secundă se apropie mai mult. O cuprinse o spaimă cumplită, ce o strângea de gât ca o mână criminală.

Ce mai avea de aşteptat de la viaţă, odată ce protectorul ei era mort şi ea purta în pântece copilul acestui om. Mai bine moartă, decât în puterea acestui om! Sufletul ei fu cuprins de o scârbă de viaţă, durere, răzvrătire, toate amestecate una cu alta, dar peste toate şi mai tare ca toate, frica, o frică nebună de Gardener, pe care o simţi ca şi cînd dânsul s-ar fi şi aflat lângă ea.

Sări de pe scaun, îndreptându-se în grabă spre fereastră, ridică storul şi deschise larg fereastra.

Atât portarul, cât şi secretarul nu fuseseră pregătiţi pentru aşa ceva, astfel încât nu avură timp s-o oprească. Totuşi dură ceva timp ridicarea storului şi deschiderea ferestrei, aşa că putură, în

grabă, să intervină la timp, înainte ca ea să se fi aruncat pe fereastră. O apucară de mână şi o traseră cu putere înapoi, în timp ce lady Linston striga după ajutor. Amândoi îşi dădeau silinţa s-o tragă de la fereastră – acum fără nici o rezervă, căci acţionau în interesul hotelului – ca să nu se audă pe stradă strigătele ei de ajutor şi să nu atragă atenţia mulţimii asupra hotelului.

În acest moment se deschise uşa, fără să fi bătut cineva, şi în cameră intrară doctorul Labache şi doamna Blanche. Doctorul Labache, văzând scena care se petrecea acolo, înţelese imediat situaţia.

— Ce se întâmplă aici? îi strigă doctorul Labache portarului. Cum îţi permiţi să te porţi într-un astfel de mod cu o doamnă?

Miraţi, portarul şi secretarul îi dădură drumul lady-ei Elenor Linston şi se-ndreptară spre noii sosiţi.

Doamna Blanche se apropie de lady Linston şi o întrebă, cu o voce plină de îngrijorare şi uimire:

— Ce vi s-a întâmplat, scumpă doamnă? Ce vor oamenii aceştia?

Lady Elenor Linston era la capătul puterilor. Închise ochii şi căzu în braţele pe care i le întinsese madame Blanche şi care o duse apoi până la un scaun.

Între timp, portarul îi răspunse doctorului Labache:

— Avem datoria să n-o lăsăm pe doamna să iasă din această cameră.

— Asemenea obligaţii nu vă îndreptăţesc să vă purtaţi astfel cu o doamnă, zise doctorul cu vocea ridicată. Apoi se apropie de portar şi îi şopti:

— Sunt doctorul Labache şi am venit s-o iau pe lady Linston

la sanatoriul meu. Te rog, retrage-te cât mai repede!

Portarul cunoştea numele cunoscutului psihiatru şi se retrase, încă foarte agitat, cu secretarul.

Madame Blanche se aşezase într-un alt scaun lângă lady Linston şi îi vorbea prieteneşte.

— Liniştiţi-vă, scumpă doamnă, şi povestiţi-ne ce vor aceşti oameni de la dumneavoastră. Treceam cu fratele meu pe coridor – tocmai ne-a sosit automobilul la intrarea principală şi voiam să mergem la proprietatea noastră – cînd am auzit strigătele dumneavoastră de ajutor. Bineînţeles că am intrat şi v-am găsit luptându-vă cu cei doi.

Doctorul Labache îşi luase un scaun, fără zgomot, şi se aşeză în faţa celor două femei.

Lady Linston stătea acolo, palidă, respirând greu, cu ochii închişi. Acum deschise ochii şi căută mâna doamnei Blanche, pentru a i-o strânge, drept mulţumire.

— Cum v-aş putea mulţumi, zise ea cu vocea înecată de emoţie, că aţi venit aici în cameră? Aceşti oameni au fost instruiţi de un om îngrozitor, care mă urmăreşte, să mă păzească. Acest om a distrus ieri vaporul de călători în Canal şi l-a omorât pe soţul meu, lordul Linston – la auzul acestor cuvinte, doctorul Labache se gândi că e vorba de nişte cuvinte fără înţeles, de care lordul Linston încă nu-i vorbise; poate că aceste gânduri i-au apărut între timp – dânsul vrea acum să mă oblige să-l accept ca soţ şi fiindcă nu consimt, intenţionează să mă interneze într-o casă de nebuni.

La asta, doctorul Labache rămase uimit. Celelalte erau clare ca lumina zilei, asta însă era curată nebunie. Cum ajunsese dânsa la această convingere, că o să fie dusă la o casă de

nebuni? Dacă Gardener ar fi fost de faţă, şi-ar fi muşcat buzele pentru prostia ce-o făcuse. Doctorul Labache îşi explică astfel acest lucru: cînd lady Linston era sub impresia primei crize de nebunie, fără să fi fost complet nebună, era desigur torturată de gândul că va înnebuni.

Nu era un caz prea rar. Doctorul Labache se gândi la cazul Maupassant, care pe vremuri pasionase cafenelele literaţilor de pe bulevarde, precum şi întregul cartier St. Germain. Nefericitul scriitor fusese tot aşa stăpânit de teama că va înnebuni, ceea ce l-a făcut să-şi caute refugiul într-un pistol. Frica de a înnebuni deşteptase în lady Linston şi frica de o casă de nebuni.

— Aţi fost de faţă la această îngrozitoare catastrofă? întrebă doamna Blanche. Ce impresii înspăimântătoare! Cât vă compătimesc, sărmană, scumpă doamnă!

— Şi ce-i mai îngrozitor este tocmai uciderea soţului meu şi urmărirea mea de către ucigaşul său, strigă lady Elenor Linston, în ai cărei ochi pătrunsese iarăşi frica. Poate veni în orice clipă. Scăpaţi-mă de acest om!

— Nu vom tolera ca acest om să vă atingă. Nu-i aşa, Charles? zise doamna Blanche. Dacă vă oferim deocamdată un adăpost pe proprietatea noastră, o facem cu toată plăcerea. După cum am şi spus-o, tocmai suntem pregătiţi să plecăm într-acolo. Acolo veţi fi mai în siguranţă decât aici, în Paris. Fratele meu e deputat în Ca, eră şi foarte cunoscut în acest hotel. Când avem treabă la Paris, totdeauna locuim aici. Nu va îndrăzni să se opună dacă vă vom lua cu noi şi dacă fratele meu îşi va lua toată răspunderea pentru aceasta.

— Sunteţi nespus de bună, zise lady Elenor Linston printre lacrimi, cu râsul unui copil de-abia scos din apă şi strâns la

pieptul mamei sale.

— Poate că din cauza întâmplărilor dumneavoastră înfricoşătoare vedeţi lucrurile mai negre decât sunt, zise doamna Blanche. În orice caz, veţi rămâne la noi până cînd situaţia dumneavoastră se va limpezi. Nu-i aşa, Charles?

— Fireşte, zise doctorul Labache.

— E întocmai după cum v-am povestit, adăugă lady Elenor Linston.

În acest timp se ridicaseră toţi trei.

— Mă duc să-mi îmbrac jacheta şi pălăria, zise lady Linston şi se grăbi spre dormitor.

— Am sosit în cel mai favorabil moment, îi şopti doamna Blanche doctorului Labache.

Dânsul aprobă, dând din cap.

— N-am nici un fel de rufe, zise lady Linston, întorcându-se îmbrăcată cu pălăria şi cu jacheta.

— Vă pot ajuta eu, zise pe un ton prietenos doamna Blanche.

Lady Linston îi strânse mâna, fără să mai adauge vreun cuvânt.

— Astă seară va sosi aici miss Belmore, prietena şi fosta mea profesoară, îi spuse lady Linston doctorului Labache. I-am telegrafiat acum un sfert de oră. Veţi fi aşa de amabil, să lăsaţi vorbă aici unde voi fi de găsit?

Doctorul Labache îşi închipuia care o fi fost soarta acelei telegrame.

— Adresa mea e cunoscută, zise el. Totuşi voi lăsa la portar cartea mea de vizită.

Coborâră cu toţii. În vestibul, doctorul Labache se îndreptă spre portar şi îi dădu cartea sa de vizită, pe care în stânga se afla

adresa domiciliului său din Paris şi în dreapta aceea a sanatoriului său. „Dă-i te rog cartea mea de vizită lordului Linston!”, zise el. În graba sa, uitase să-i comunice lordului adresa ospiciului său.

Gardener îi văzuse din locul său de observaţie. Era uimit cum lady Linston îi însoţea cu toată bunăvoinţa pe cei doi. În această privinţă, doctorul Labache începu să se impună în ochii lui Gardener. Sau meritul i se cuvenea doamnei Blanche? Lady Linston aruncă o privire plină de teamă în hol. Apoi ieşiră şi afară dânsa ezită iarăşi câteva secunde, privind în dreapta şi în stânga.

Traversă trotuarul prima, cu paşi grăbiţi, şi sări în automobil, a cărui uşă fu ţinută deschisă de către şofer. Parcă era o porumbiţă domesticită, urmărită de un şoim şi care zboară în adăpostul ce i s-a construit şi unde găseşte siguranţă şi ocrotire. Automobilul se puse în mişcare şi Gardener văzu cum dispărea pe Champs Elysées.

Curând după aceea, portarul îi întinse lui Gardener cartea de vizită lăsată de doctorul Labache, precum şi telegrama scrisă de lady Elenor Linston, cu întrebarea dacă să fie expediată. Gardener o citi. „Ah, nu! — zise el. Sărmana femeie, ar putea muri de spaimă.”

În seara aceea, Gardener nu-şi părăsi apartamentul. Portarul şi restul personalului îl înţelegeau prea bine. Era desigur prea zdruncinat. În salonul său de la hotel, Gardener se afla în faţa biroului pe care erau înşirate notiţele lordului Linston, pe care le găsise în geanta lordului. Era foarte ocupat cu copierea unora, cu memorarea altora. Scria bineînţeles cu mâna dreaptă, scoasă din bandaj; totuşi avusese grijă să încuie cu băgare de seamă

uşile. Făcu şi câteva noi exerciţii, încercând semnătura lordului Linston, bineînţeles cu mâna stângă.

În corespondenţa care-i fu adusă a doua zi de dimineaţă odată cu cafeaua cu lapte era şi un raport al biroului de detectivi însărcinat de către lordul Linston cu urmărirea sa. Gardener află din acest raport că-şi comandase o cameră la Hotel Russell, prin telefonul instalat în cabina telefonică numărul 3 de lângă Paddington Station. Află apoi mai departe că plecase la ora unsprezece şi patruzeci din Waterloo Station spre Southampton, unde imediat se urcase la bordul vaporului „Margaret” al companiei Red Star Line, cu destinaţia Boston, şi că nu părăsise vaporul până la ora cinci după amiază, când vaporul s-a pus în mişcare. Pentru munca şi oboseala detectivului, ca să afle şi să observe toate acestea, cât şi pentru cheltuielile sale, biroul îi trimitea o factură de treizeci de lire.

În corespondenţa adresată lady-ei Linston se afla o scrisoare:

Prea scumpă Elenor!

Toate ziarele de dimineaţă vorbesc de catastrofa vaporului de călători ce ducea spre Calais. Se pomeneşte şi despre victime. Sunt înspăimântată de moarte, deoarece ştiu că te aflai cu lordul Linston pe acel vapor. Te rog, trimite-mi imediat un cuvânt din care să aflu că trăiţi şi sunteţi sănătoşi! Nu voi avea linişte până nu mă vei înştiinţa.

A ta Emily.

În jur de ora nouă şi jumătate, Gardener părăsi hotelul. Se opri mai întâi la un oficiu telegrafic şi trimise o telegramă, pe care o scrisese de la hotel:

Miss Belmore. 18 Gloucester Terrace. London. Sunt sănătoasă. Plec în America. De acolo primeşti amănunte.

Porni apoi spre Crédit Lyonnais în Boulevard des Italiens. Îi făcea multă plăcere tabloul vioi al bulevardelor pariziene, cu rândurile de copaci verzi pe ambele trotuare, înţesate de o lume care nu se mişca după principiul londonezilor, „Timpul înseamnă bani”. Pe baza scrisorii de credit a lordului Linston, el ridică câteva mii de franci şi semnă cu mâna stângă. Era pentru prima oară cînd Gardener se iscălea drept lord Linston. Iscălitura sa satisfăcea destul de bine proba trimisă din Londra, bineînţeles cu menţiunea că, fiind scrisă cu mâna stângă, nu putea fi atât de cursivă. În orice caz, nu stârni nici o bănuială. Gardener ceru ca restul de bani, până la o sută de mii, să fie trimis unei bănci din New York. Plăti apoi treizeci de lire, valoarea cecului pentru biroul de detectivi din Londra. Ştia să răsplătească orice muncă.

Chiar în aceeaşi zi, după prânz, Gardener plecă din Paris. Se urcă în expresul ce mergea spre sud, în direcţia Lisabona, ce pleca la câteva minute după ora douăsprezece din gara Quai d’Orsay. Lăsase ordin ca orice corespondenţă ce-l privea atât pe el, cât şi pe lady Linston, să-i fie trimisă la New York, hotel Astoria. Gardener merse la Lisabona de unde, peste patru zile, pleca un vapor al liniei austriece Lloyd spre New York, trecând prin Southampton.

Gardener se cază în Lisabona într-un hotel nu foarte luxos şi sub un nume fals, căci aici mai avea ceva de rezolvat. În paşaportul lordului Linston, culoarea părului era „blond”, el însă avea părul negru.

Celelalte semnalmente – statura, trăsăturile feţei, semne caracteristice: nici unul – se potriveau foarte bine şi la Gardener.

Ca pasager la clasa întâi nu avea nevoie de paşaport ca să pună piciorul în libera Americă; totuşi, pentru orice eventualitate, trebuia ca exteriorul său să se apropie de cele trecute în paşaport. De aceea voia să dea exteriorului mai multe nuanţe mai luminoase, ceea ce nu era tocmai uşor. Gardener ştia de la o doamnă ce se întorsese în Londra după o oarecare absenţă şi care îşi schimbase culoarea părului, că acest lucru se putea realiza într-una sau două şedinţe, cu apă oxigenată. Nu punea un moment la îndoială că dermatologia portugheză n-ar fi la aceeaşi înălţime cu aceea engleză şi n-ar putea să transforme în blonde pe cele mai oacheşe lusitane.

În hotelul de mâna a doua pe care şi-l alesese în Lisabona, Gardener nu-şi scosese niciodată pălăria de pe cap în prezenţa altora, dar pentru că era englez, nu atrăsese cu asta curiozitatea nimănui. De altfel, de cum venise, îl întrebase pe portar adresa unui frizer mai priceput. Spuse foarte deschis că avea intenţia să se supună unui tratament cu apă oxigenată, pentru a-şi schimba culoarea părului în blond. Găsise în părul său negru câteva fire cărunte şi nu dorea să se observe asta, nici nu voia să îmbătrânească înainte de vreme.

Chiar în după amiaza acelei zile, Gardener se şi afla în salonul particular al unui coafor care era, aşa cum îşi dorise el, specialist în vopsirea părului. Era un colţ tăcut, un fel de templu al misterelor, la care mai era o intrare separată, aşa cum se cuvenea pentru această profesie, una din cele mai discrete şi delicate din timpurile noastre. Mai cu seamă persoanele aparţinând sexului frumos erau acelea care păşeau în acest templu, ca apoi să le vezi ieşind şi mai frumoase. Din cînd în cînd venea şi câte un bărbat, de obicei de o vârstă mai înaintată.

Da, Rastenho – aşa îl chema pe coafor – cunoştea multe secrete. Dar tot atât de mare ca şi priceperea sa era şi tăcerea sa.

La întrebarea sa, Gardener primi un răspuns care arăta limpede că Rastenho cunoştea la perfecţie procedeul cerut şi era pregătit să-l pună imediat în aplicare. Bineînţeles că trebuia să motiveze de ce recurgea la această operaţie, ca să nu-i dea de bănuit coaforului. Firele încărunţite de care îi vorbise portarului nu erau vizibile pentru acest specialist.

Totuşi Gardener, cu priceperea sa în a jongla cu născocirile, îl convinse pe coafor că dorind să se însoare, trei doamne engleze refuzaseră propunerile sale din cauza părului său brun. Deşi purta un nume englez şi vorbea perfect, ca născut în Londra ce era, limba engleză, totuşi din cauza părului său brun era luat drept foreigner. Pentru că doamnele engleze, şi în general toţi englezii, socotesc un foreigner o persoană inferioară, nu avea nici o şansă la blondele sale alese.

Rastenho nu găsi nimic extraordinar în cele ce-i spusese Gardener. Mai întâi ştia – într-un oraş ca Lisabona ai destule ocazii să vii în contact cu englezii – despre cum erau apreciaţi străinii de către naţiunea engleză.

Al doilea, ca lusitan se bucura că doamnele engleze pun atâta preţ pe culoarea părului lor. De aceea îşi dădu toată silinţa să-i împrumute părului negru ca tăciunele al lui Gardener, un blond frumos şi strălucitor. Gardener ceru ca nu numai părul capului să fie supus tratamentului, ci şi sprâncenele şi desigur şi mustaţa. Părul lui Gardener acceptă cu uşurinţă această transformare. Se grăbi să-i explice că această unică şedinţă va fi suficientă. După ce procedeul fu terminat, Rastenho zise – căci meridionalii sunt totdeauna glumeţi – „şi acum sper să fiu în

curând răsplătit cu o înştiinţare de logodnă.”

Gardener luă o oglindă şi trebui să constate că odată cu părul blond, trăsăturile feţei sale căpătaseră şi ceva anost. Era totuşi foarte mulţumit.

Rastenho mai adăugă că tratamentul trebuie repetat cel mult peste o jumătate de an. Dacă nu va mai fi posibil, există şi tratamente interne care schimbă pigmentul după cum doreşti.

Întorcându-se la hotel, portarul aproape că nu l-ar fi recunoscut, dacă Gardener nu i-ar fi comunicat dinainte intenţia sa. Camerista, pe care o găsise în camera sa, ocupată cu pregătirea aşternutului pentru noapte, îl întrebă ce caută acolo, explicându-i că în acea cameră locuia un pasager care avea un frumos păr negru, nu unul blond. Îi trebui ajutorul portarului pentru a o convinge.

Seara, în cameră, îşi petrecu timpul exersând cu sârguinţă scrierea lordului Linston. De cînd se afla în Lisabona nu mai purta mâna dreaptă în bandaj.

În dimineaţa următoare, Gardener, imitând scrisul lordului Linston înşiră pe hârtie aceste rânduri.

Lisabona, 11 iunie

Scumpe Brown!

Plec cu lady Linston, pentru un timp mai îndelungat, în America. Catastrofa din Canal, în care am fost implicaţi, după cum cred că ai aflat, a influenţat mult asupra stării sufleteşti a ladyei Linston. Vom căuta acolo o schimbare de viaţă şi un ajutor medical preţios. Să nu-i spuneţi nimic domnişoarei Belmore, dacă o veţi vedea, şi nici unei alte persoane. Îţi voi scrie şi de acolo. Deoarece nu ştiu cât voi rămâne în America, aş dori să am biroul meu acolo. Sunt în el hârtii de care am

nevoie. Trimite-mi-l imediat la New York, hotel Astoria.

Termin scrisoarea, deoarece mă oboseşte scrisul. De cînd cu nenorocirea întâmplată, mâna dreaptă mi-a fost strivită, aşa că degetul arătător şi cel de al treilea sunt încă ţepene.

Lord Linston

Avea nevoie de hârtiile ce se găseau în biroul lordului Linston pentru noi combinaţii. Scrisese rândurile acestea cu toată îngrijirea şi pentru această scrisoare scurtă îi trebui mai mult de o oră.

Scrise adresa: „Mr. Brown. Linstonseat. Erkshire. England”, timbră scrisoarea şi o duse singur la poştă.

În ziua următoare, către ora şase seara, vaporul lui Gardener ieşea în largul mării. Gardener îşi rezervase la biroul firmei austriece Lloyd o cabină pe puntea de plimbare a vaporului şi se înscrise, fireşte, în registrele vaporului ca lord Linston.

*

* *

La sosirea sa în New York, Gardener găsi la hotelul Astoria, în corespondenţa adresată lordului Linston şi soţiei sale, corespondenţă care trecuse şi prin Paris, aceste două scrisori:

6 Lansdowne Crescent, London, 12 iunie

Mylord!

Cu tot respectul vă comunic că, după dorinţa dumneavoastră, am concediat tot personalul în afară de vizitiu şi de îngrijitorul casei „plătindu-l până la sfârşitul lunii iulie.

Socotelile, precum şi cheltuielile pentru întreţinerea generală sunt alăturate. Surplusul de bani de la suma pe care mylord mi-a pus-o la dispoziţie l-am depus la banca Asher în contul dumneavoastră. Vizitiul şi caii de călărie i-am trimis ieri afară

la Linstonseat. Mâine voi închide casa şi mă voi muta cu cheile la Linstonseat.

Prea devotatul dumneavoastră,
Howick

Cealaltă scrisoare era de la miss Belmore şi era scrisă mărunt pe şase pagini lungi. Primele fraze sunau astfel:

„18 Gloucester Terrace, London
Vineri

Prea scumpă Elenor!

Chiar acum a sosit telegrama dumitale. Sunt foarte fericită că îţi pot scrie imediat. Trăiţi şi sunteţi sănătoşi, ce bucurie! Sărmană copilă, prin câte a trebuit să treci! Aş fi murit de spaimă.”

Apoi scrisoarea continua cu descrierea sentimentelor pe care le-ar fi avut miss Belmore, dacă ar fi fost în aceeaşi situaţie. Gardener răsfoi mai departe, aruncând doar o privire asupra rândurilor. Într-un loc citi „lordul Linston”. Citi mai departe:

„Acum plecaţi în America. De ce asta? Mie mi-ar fi frică să mă îndepărtez de Anglia singură cu un bărbat, chiar cînd e vorba de lordul Linston. Bineînţeles, părerea mea poate să fie greşită, deoarece n-am fost niciodată singură cu un bărbat…”

Rândurile ce urmau prezentau toate pericolele la care s-ar putea expune în America. „În siguranţă eşti numai în Anglia.” Spre final, miss Belmore o ruga pe lady Elenor să-i răspundă imediat şi calcula timpul până ce va primi scrisoarea.

Gardener era foarte vesel că aflase din prima scrisoare numele administratorului lordului Linston.

Trebuia să dea imediat un răspuns cele de a doua scrisori. Deoarece miss Belmore nu ştia de ocolul prin Lisabona, socotise

că va primi răspunsul cu patru zile mai înainte. În cele şapte zile de călătorie pe ocean, se perfecţionase în imitarea scrisului lordului Linston – şi scrise această scrisoare:

Hotel Astoria, New York, 21 iunie

Dragă miss Belmore! Să ai tăria să primeşti o veste care îţi va produce multă durere. Cele întâmplate cu ocazia catastrofei acelui vapor au influenţat starea mintală a ladyei Linston, încât de atunci suferă de mania persecuţiei. Ea se crede încontinuu urmărită şi ameninţată de spărgătorul care, după cum ştii, încercase spargerea din luna mai în Gloucester Terrace. La catastrofa întâmplată am fost salvat pe un alt vapor decât dânsa şi am văzut-o de-abia peste două zile. În acest interval, impresiile acestei catastrofe au influenţat-o atât de mult, încât, atunci cînd ne-am întâlnit, m-a luat drept acel spărgător. Sunt cel mai nefericit om din lume. Am adus-o acum în America, mai întâi spre a o plimba într-un ţinut cu totul străin, unde nimic nu i-ar putea aminti de trecut, al doilea, pentru că am mai multă încredere în medicii americani, care prin tradiţie şi studii îi întrec pe cei englezi şi de pe continent. Te rog să nu vii încoace. Elenor nu te-ar recunoaşte şi asta te-ar mâhni mult. Lady Linston este internată într-un sanatoriu în apropierea New Yorkului. Directorul sanatoriului mi-a dat speranţa că boala ei se va vindeca încetul cu încetul datorită noului ei mediu şi tratamentului. Mă doare că trebuie să fiu atât de departe de scumpa noastră patrie. Nu mă voi întoarce, până cînd starea sărmanei Elenor nu se va îmbunătăţi.

Telegrama liniştitoare adresată dumitale am trimis-o din Paris, pentru că reieşea din scrisoarea dumitale nerăbdarea de a primi veşti, eu vrând să te cruţ să afli această dureroasă ştire.

Fii, te rog, aşa bună şi comunică administratorului Elenorei ca de acum încolo să trimită aici socotelile.

Al dumitale

Arthur Linston

Apoi mai scrise şi următoarea scrisoare:

New York, 21 iunie

Domnului doctor Labache,

Paris

Domnul meu,

Am plecat la New York şi deocamdată locuiesc la hotelul Astoria. Din cauza celor întâmplate, pe care le cunoaşteţi, voi sta mult timp departe de pământul Angliei. În Franţa voi veni numai pentru a mă interesa personal de starea sănătăţii lady-ei *Linston, poate şi pentru a o vedea. Vă rog să mă informaţi regulat de starea mintală şi corporală a nefericitei mele soţii.*

Cu deosebită stimă

Lord Arthur Linston

A doua zi după sosirea sa la New York, Gardener primi această scrisoare:

Linstonseat, 14 iunie

Mylord!

Imediat după primirea scrisorii dumneavoastră, pentru care vă mulţumesc foarte mult, am predat biroul unui expeditor. Dorm acum, după cum a ordonat mylord, în fiecare noapte în birou. Joia trecută, domnul Howik s-a mutat încoace şi a reţinut două camere în parterul stâng al palatului.

Regret foarte mult că mylord şi-a rănit mâna. Scrisul dumneavoastră e într-adevăr puţin schimbat, dar foarte puţin, încât poate n-aş fi observat dacă mylord nu mi-ar fi scris singur

că şi-a rănit mâna. Vă doresc ca mâna să se însănătoşească cât de curând. Nu voi comunica asta nici domnului Howick şi nici domnişoarei Belmore până nu voi observa că ştiu aceste lucruri. Soţiei mele i-am comunicat, pentru că o stimează foarte mult pe mylady.

În Linstonseat toate sunt în perfectă ordine.

Cu tot respectul, al dumneavoastră plecat

Brown

Patru zile mai târziu, Gardener primi de la autorităţile vamale o înştiinţare despre sosirea unei mese-birou din Anglia. Deoarece sertarele erau închise, Gardener trebuia să se prezinte cu cheile la biroul vamal pentru a se putea, astfel, cerceta conţinutul.

Bineînţeles, Gardener se prezentă fără chei. Spuse că le-a pierdut, împreună cu tot bagajul, în catastrofa vaporului, între Dover şi Calais. Ziarele americane publicaseră amănunte despre această nenorocire. Gardener, care provocă o oarecare senzaţie, îi ceru funcţionarului vamal să ordone deschiderea forţată a sertarelor. Totuşi, cu obişnuita şi cunoscuta culanţă a funcţionarilor vamali americani, funcţionarul însărcinat cu vămuirea biroului se mulţumi să-l întrebe pe Gardener dacă îi poare garanta că în sertare nu se află nimic care ar intra sub rigorile legii vamale. Gardener răspunse că biroul nu conţinea decât hârtii, care îi sunt necesare pentru că va trebui să rămână mai mult timp în America.

Pe baza aceasta, funcţionarul, care îl credea pe Gardener un lord veritabil, se declară satisfăcut şi îi eliberă biroul.

La hotel, Gardener dădu ordin să se forţeze sertarele. Rămas singur în cameră, începu să cerceteze hârtiile găsite.

Spre marea lui surprindere, găsi în sertare bijuteriile pe care lordul Linston le răscumpărase de la dânsul pe o sumă destul de însemnată în Linstonseat. Se părea că soarta acestor pietre preţioase era să fie stăpânite de Gardener. Bucuria lui crescu şi mai mult cînd dădu peste hârtiile pe care atunci le lăsase la o parte, ca fiind fără valoare pentru dânsul. Erau cele mai bune rente, în valoare de aproape două milioane de lire şi desigur reprezentau cea mai importantă parte a averii lordului Linston. Atunci nu luase nimic cu dânsul, pentru că se gândise că sigur lordul Linston îşi notase numerele lor şi ar fi comunicat, cu siguranţă, imediat tuturor băncilor mari din Anglia şi străinătate. Ar fi fost deci greu de vândut şi foarte periculos. Acum putea foarte liniştit, ca orice alt gentleman, să-şi vândă hârtiile la orice bancă.

Adâncindu-se mai mult în cercetarea conţinutului hârtiilor, găsi o descriere amănunţită, scrisă chiar de mâna lordului Linston, a întregii sale averi. Rentele găsite reprezentau totuşi partea cea mai însemnată a averii sale. Afară de aceasta mai avea o sută de mii de lire plasate în ţesătoria de ciorapi a lordului Harvey. Spiritul practic al englezului nu-l opreşte, chiar cînd e un lord, să învârtească o afacere, îmbrăcând în ciorapi pe man în the street.

Gardener nu se înşelase cînd se gândise că lordul Linston îşi va fi notat numerele rentelor, căci găsi un caiet pe care scria „Capitalul disponibil” în care erau trecute în ordine. În general, lordul Linston păstrase o ordine perfectă în socotelile sale, pentru care Gardener n-avea decât să-i mulţumească sincer.

Ici şi colo era şters un număr, peste care era scrisă o dată, probabil cea a vânzării. Gardener compară aceste însemnări cu

primele hârtii şi găsi o perfectă concordanţă. Apoi aprinse o lumânare şi aruncă în sobă caieţelul aprins la flacăra ei.

Zilele următoare Gardener le întrebuinţă pentru a-şi căuta o locuinţă. În Madison Avenue găsi o casă de vânzare imediat. Era clădită cu foarte mult gust, modernă şi cu încăperi confortabile, deşi nu erau prea mari. Îi plăcu. Gardener voia să ducă mai departe, şi în America, viaţa gentlemenilor englezi distinşi, însă nu avea de gând să ducă o viaţă de societate în stil mare. Îi lipsea, pentru asta, femeia. Gardener îşi comandă un set de mobile din cele mai scumpe, angajă slugi, cumpără un automobil şi doi cai de călărie şi peste şase săptămâni era bine instalat în noua şi frumoasa sa locuinţă.

Pe cînd locuia încă la hotelul Astoria, Gardener primi următoarea scrisoare de la doctorul Labache:

Paris, 20 iulie

Mylord!

Am primit stimata dumneavoastră scrisoare din 21 iunie. Starea ladyei Linston e în general bună. Desigur că nu s-a obişnuit încă cu noua sa viaţă, ceea ce necesită de obicei mult timp şi la unii bolnavi nici nu se reuşeşte.

Dorinţei dumneavoastră, de a veni în Franţa pentru a o vedea pe mylady, am să-i răspund rugându-vă ca încă mult timp să renunţaţi la această idee. Lady Linston e stăpânită de închipuiri nebuneşti, cu totul groteşti. Pe lângă celelalte, e urmărită şi de ideea fixă că dumneavoastră, adică acel spărgător, aţi fi distrus vaporul şi l-aţi fi omorât pe lordul Linston – e cam greu să te exprimi gramatical clar în concordanţe fictive de persoane. Dacă starea ei se va îmbunătăţi, mă voi grăbi să vă înştiinţez. Vă rog deci să nu mi-o

luaţi în nume de rău dacă eu, ca medic, vă sfătuiesc să renunţaţi la orice încercare de a o vedea pe mylady.

În afară de închipuirile ei, lady Linston e o pacientă plăcută şi foarte simpatică medicilor şi personalului.

În ceea ce priveşte corespondenţa ladyei, aş dori să am o înţelegere cu dumneavoastră.

Până acum am reţinut toate scrisorile, bineînţeles fără ca dânsa să fi ştiut de asta. Toate îi erau adresate domnişoarei Belmore, la Londra.

Nu o cunosc pe această doamnă şi de aceea nu ştiu, mai întâi dacă e la curent cu starea lady-ei Linston, şi al doilea ce influenţă va avea asupra dânsei acest schimb de scrisori. Aş fi foarte mulţumit dacă aţi binevoi să-mi spuneţi, cât mai curând posibil, părerea dumneavoastră. Căci mylady este foarte mirată că nu primeşte nici un răspuns de la miss Belmore şi întreabă încontinuu de scrisori.

Primiţi, vă rog, expresia celui mai profund respect,

Doctor Labache

Cu vreo două săptămâni înaintea acestei scrisori, primise o alta de la miss Belmore:

Mylord!

După ce trei zile şi trei nopţi am plâns încontinuu, îmi adun puterile, reculegându-mă, ca să vă scriu câteva cuvinte.

Mintea iubitei şi vioaiei noastre Elenor s-a întunecat, ce îngrozitor! Dea Dumnezeu ca acela căruia i-a fost încredinţată spre tratament şi pază să-i redea sănătatea.

N-aş fi venit s-o văd, chiar dacă nu mi-aţi fi scris. Impresia ar fi fost prea îngrozitoare. N-aş mai fi putut trăi, ceea ce şi acum îmi vine greu.

Şi pe dumneavoastră vă compătimesc din tot sufletul. Destinul dumneavoastră nuu-i mai puţin înspăimântător decât cel al sărmanei Elenor. Aţi crezut că vă găsiţi fericirea cu Elenor şi aţi pierdut-o şi pe Elenor, şi fericirea dumneavoastră.

Dacă mai trăiesc, e că mai sper în acea zi cînd mă veţi înştiinţa că noaptea din mintea Elenorei a trecut.

A dumneavoastră,

Emily Belmore

Gardener îi răspunse imediat doctorului Labache:

Domnul meu!

Ceea ce îmi scrieţi despre lady Linston m-a umplut de durere. *Deşi îmi sunt aşa de neplăcute aceste comunicări, totuşi vă rog, cel puţin de trei ori pe an să-mi comunicaţi starea soţiei mele. Sper că una din aceste comunicări, într-o bună zi, îmi va pomeni de o îmbunătăţire a stării ladyei Linston.*

În ceea ce priveşte scrisorile adresate domnişoarei Belmore, v-aş sfătui să nu le expediaţi nici în viitor. Ar fi o cruzime faţă de amândouă. Miss Belmore e o doamnă în vârstă, cu o sănătate nu prea bună. Ea a crescut-o pe lady Linston de la *vârsta de opt ani şi o iubeşte ca pe o fiică. I*-am comunicat eu *starea soţiei mele, fără să fi adăugat prognosticul dumneavoastră întristător, că e probabil ca starea mintală a ladyei Linston să fie nevindecabilă –* asta ar fi însemnat moartea ei *– ci din contră, că mi-aţi dat speranţe că lady Linston se va însănătoşi în curând. Deci schimbul direct de scrisori ar fi pentru amândouă un motiv de nelinişte şi agitaţie.*

Ca să puneţi capăt dorinţei lady-ei Linston, ar fi prudent să-i explicaţi că miss Belmore ar fi murit. Ar fi şi asta o lovitură crudă, totuşi, fireşte, mai mică. După cum am spus, miss

Belmore e în vârstă. Lady Linston va fi mâhnită şi va plânge câteva zile, apoi se va obişnui cu acest gând. Altă soluţie nu văd.

Primeşte, domnul meu, asigurarea stimei mele.

Lord Linston

*
* *

Pe la mijlocul lunii noiembrie – Gardener se afla de mai bine de trei luni în noua sa locuinţă din Madison Avenue – găsi în corespondenţa sa un plic mare, care venea din Anglia, sigilat de o autoritate.

Îl desfăcu. Pe antetul hârtiei era scris: „Prefectura Poliţiei din Erkshire". Conţinutul era:

Lordului Linston
Madison Avenue, nr. 25, New York

Mylord!

Subsemnatul, prefect al poliţiei, cu onoare vă comunic că în castelul dumneavoastră Linstonseat a avut loc o spargere şi casa dumneavoastră de bani a fost golită cu totul. Nu se poate preciza cînd a avut loc spargerea. A fost descoperită cu ocazia curăţeniei, pe la sfârşitul lui octombrie. Una din îngrijitoare a observat mici găuri rotunde în casa de fier din camera dumneavoastră de lucru. O cercetare mai amănunţită a dat la iveală faptul că uşa grea a casei de bani nu era încuiată, ci numai bine împinsă. Broasca era spartă cu multă dibăcie.

(Gardener surâse citind această observaţie a poliţistului.)

Cazul mi-a fost adus la cunoştinţă şi am ordonat imediat percheziţii la domiciliile întregului personal. N-au dat însă nici un rezultat. Nu s-a putut stabili care e vina fiecăruia, dacă

există vreun complice. L-am interogat cu severitate mai ales pe îngrijitorul casei, care dormea nopţile în biroul dumneavoastră. Omul acesta nu lasă impresia că ar fi participat activ sau ar fi fost complice la această spargere. În orice caz, el s-a dovedit a fi foarte neglijent. Jumătăţi de noapte, după declaraţia sa, în loc să fie în biroul dumneavoastră, el se găsea în locuinţa sa.

Suntem convinşi că nu e vorba de un singur spărgător, ci de o întreagă bandă, compusă din cel puţin trei inşi. Unul a rămas de pază, în timp ce îngrijitorul era absent, ca să-şi prevină tovarăşii printr-un semnal. Celorlalţi le-a trebuit desigur mult timp până au putut deschide cu forţa casa de bani. Deoarece nimeni nu ştie ce se găsea în interiorul ei, n-am putut da ordine în consecinţă. Vă rog să-mi descrieţi totul amănunţit, în cazul în care doriţi să dăm curs acestei afaceri.

Dacă vom obţine vreun rezultat, e greu de spus, deoarece până atunci vor fi trecut trei până aproape patru luni de la data spargerii.

Prefectul Poliţiei

Fowling

Gardener răspunse cu această scrisoare:

Domnului Prefect al Poliţiei din Erkshire

Domnul meu!

Am primit preţioasa dumneavoastră comunicare despre tâlhăria făptuită. Voi renunţa însă la urmărirea spărgătorilor, deoarece pierderea nu e prea însemnată. Tot ce se găsea în casa de bani, ca hârtii de valoare şi bijuterii, o parte le-am luat cu mine înainte de a pleca, în iunie, o parte le-am depus la bancherul meu. Erau numai câteva mici bijuterii sarazine, pe care strămoşii mei le-au luat ca pradă în cruciade şi pe care nu

puneam prea mult preţ.

Asta însă nu îndreptăţeşte neglijenţa personalului meu. De aceea cer ca întregul personal să fie concediat, cu excepţia administratorului, domnul Howick. Vă rog să aveţi bunăvoinţa să ordonaţi aceasta. Afară de asta, îi voi scrie şi domnului Howick şi-l voi ruga să angajeze noi oameni de încredere.

Lord Arthur Linston

Câteva zile mai târziu, Gardener îi scrise în această problemă şi domnului Howick. Şi astfel nu va mai da ochi, în cazul unei întoarceri în patrie, cu personalul lordului Linston.

*

* *

După ce Gardener se instalase, către mijlocul lunii august, în locuinţa sa din Madison Avenue, începu să lege relaţii în societate, chiar şi în Fifth Avenue, însă cu băgare de seamă. Deşi aceşti regi ai miliarddelor purtau o mască democratică – cei mai mulţi erau într-adevăr, căci părinţii lor vânduseră brânză – îi măgulea totuşi cînd puteau să numere printre obişnuiţii saloanelor lor un veritabil lord englez, ceea ce nu se întâlnea aşa de des în aceste cercuri. Gardener, care avea darul vorbirii şi un spirit plăcut, era în aceste saloane în care conversaţiile nu erau ca în bătrâna Europa despre trecute şi prezente, unul din cei mai iubiţi causeuri. Purtarea sa era întocmai ca a unui adevărat gentleman.

Între timp, Gardener începu să vândă bijuteriile găsite în biroul lordului Linston, precum şi hârtiile de valoare. Plasă puţin în New York, din contră, făcu, în acest scop, călătorii în marile oraşe americane, ca Philadelphia, Boston, Washington şi altele. Încercă şi Chicago, St. Luis şi spre sud, chiar până la New

Orleans. Îi făcu plăcere să cunoască, cu această ocazie, puţin din Statele Unite. În drum spre Chicago îşi aminti de Henry Ward, căruia cu greu îi reţinuse numele. Din ceea ce obţinuse prin vânzarea pietrelor preţioase şi a hârtiilor, cumpără valori americane pe care le depuse la diferiţi bancheri în New York şi alte oraşe.

Aproape de sărbătorile Crăciunului, Gardener primi de la doctorul Labache această scrisoare:

Mylord!

Mă văd nevoit să vă comunic un eveniment care pentru mine a fost o surpriză. Lady Linston a născut acum două zile un băiat mort. E vorba de un avort, urmare desigur a marilor zdruncinări sufleteşti ale mamei. Starea ladyei Linston nu pune probleme.

În ceea ce priveşte starea mintală a ladyei Linston, cu regret nu pot semnala nici un progres. Mylady rămâne îndărătnică în închipuirile ei. Acestea s-au întipărit atât de puternic, încât nici nu le mai repetă, cum fac de obicei ceilalţi nebuni.

Primiţi vă rog, mylord, expresia profundei mele stime.

Doctor Labache

Lui Gardener îi era cam penibil să răspundă la această scrisoare. Totuşi trebuia s-o facă. Scrise:

Domnul meu!

Am luat cunoştinţă de stimata dumneavoastră scrisoare, prin care îmi anunţaţi naşterea unui fiu mort. Într-o situaţie normală aş fi fost inconsolabil.

Aşa cum stau lucrurile, trebuie s-o mărturisesc, am primit trista dumitale înştiinţare cu mulţumire. Cine ştie în ce suferinţe ar fi crescut acest copil, dacă ar fi trăit.

Ceea ce îmi scrieţi despre lady Linston mă mâhneşte. Daţi-vă cât mai mult silinţa ca măcar starea ei actuală să fie cât mai suportabilă.

Primeşte, domnul meu, asigurarea stimei mele.

Lord Linston

*

* *

În luna februarie a anului următor, Gardener primi de la bancherul lordului Linston obişnuita încheiere anuală de socoteli. La această bancă fuseseră depuse şi dividendele ce i se cuveneau pentru capitalul său plasat în ţesătoria lordului Harveys, adică o sumă de douăsprezece mii de lire.

Se scădeau din aceasta impozitele în valoare totală de opt mii de lire, pe care banca le plătea direct statului şi pentru care erau alăturate chitanţele. Apoi o sumă de trei mii de lire, pe care o ridicase lordul Linston în numerar, la 5 iunie. Gardener îşi aminti de această zi, era ziua sărbătoririi lordului Roberts – mai departe cam cinci sute de lire pe care le primise domnul Howick pentru plata personalului, întreţinerea castelului etc.

Socotelile şi chitanţele domnului Howick erau şi ele alăturate. Mai era şi un prisos rămas din socotelile anului trecut, aproape cinci sute de lire. Gardener ceru să i se trimită opt sute de lire la o bancă din New York, de unde mai târziu, cam prin iunie, îi plăti doctorului Labache pensiunea lady-ei Linston.

Lui Gardener nu-i plăcu faptul că impozitele pe care trebuia să le plătească în Anglia se ridicau la o sumă respectabilă, totuşi găsi că plata lor e întotdeauna dovada unui venit frumos.

Tot aşa primi şi un cont de la bancherul lady-ei Elenor Linston, unde erau depuse toate hârtiile ei de valoare. Gardener

îi dădu ordin ca din suma realizată din cupoanele plătite, să cumpere acolo noi hârtii de valoare. Făcu aceasta pentru că veniturile sale de pe urma averii lordului Linston erau atât de mari, încât, cu toată silinţa, nu le-ar fi putut cheltui. Şi-apoi, mai trebuia o oarecare precauţie.

*
* *

Viaţa lui Gardener în America se desfăşură în general într-o formă mulţumitoare pentru el. Primea de trei ori pe an scrisori din partea doctorului Labache şi se grăbea să le răspundă. Comunicările doctorului erau aproape toate aceleaşi. Din cînd în cînd, şi asta foarte rar, primea o scrisoare de la miss Belmore cu întrebări neliniştite despre starea sănătăţii lady-ei Linston. În răspunsurile sale scurte, Gardener îi dădea întotdeauna speranţe că se va îndrepta.

Gardener îşi petrecea timpul în Fifth Avenue şi nu i-ar fi fost greu, dacă n-ar fi fost legat prin căsătorie, să câştige, dintre fiicele acestor moderni Midasse, pe una dintre cele mai bogat aurite reprezentante ale adevăratei Jeunesse dorée.

Viaţa aceasta frumoasă nu-i fu tulburată de nimeni, nici chiar de vreo vizită din Anglia. Gardener dăduse de altfel ordine servitorilor săi să nu primească vizite, ci să răspundă întotdeauna că stăpânul nu e acasă. O singură dată i se prezentase cartea de vizită a unui lord englez. Gardener, cu o mutră supărată, îi răspunse servitorului: „Nu-l primesc pe acest domn plictisitor. Spune-i că nu sunt acasă.” Totuşi, a doua zi trimise prin servitorul său următoarele rânduri:

Scumpe lord!

Sunt nemângâiat că n-am putut să mă întâlnesc cu dumneata,

cu atât mai mult cu cât nici mâine nu voi putea avea plăcerea să te primesc. Trebuie să plec astăzi la San Francisco. În America, fără să vrei te faci om de afaceri. Am acolo de discutat cu o persoană ce vine în acest scop din Yokohama. Poate va trebui să plec chiar eu la Yokohama.

Deci nu pot preciza cînd mă voi întoarce în New York. Regret faptul că nu ne vom putea vedea şi că nu pot profita de plăcerea vizitei dumitale.

Al dumitale

Arthur Linston

Domnul acela nu l-a mai căutat. Probabil a fost nevoit să părăsească New Yorkul înainte ca Gardener să se fi întors din Yokohama.

*

* *

Viaţa lui, cu care se obişnuise perfect, ca lord Linston, ajunsese în al patrulea an, încât aproape că uitase că de fapt nu era decât William Gardener. Hârtiile de valoare şi bijuteriile lordului Linston le vânduse pe toate în acest timp, cumpărându-şi valori americane. Într-o bună zi primi un plic format mare, cu ştampilă oficială. Venea din Scoţia, dintr-un comitat din apropierea Edimburghului. I se comunica moartea lordului Moreley, fără ca acesta să fi lăsat vreun testament. Deci averea sa, după legile scoţiene, trebuia să fie împărţită moştenitorilor.

Deoarece lordul nu avea moştenitori direcţi, averea sa trebuia împărţită celor patru nepoţi ai săi, între care se afla şi lordul Linston. Lordul Linston era rugat să se prezinte personal în faţa şerifului.

Gardener îi răspunse imediat şerifului că din motive serioase

nu poate pleca din New York, dar că îl va trimite pe împuternicitul său să primească partea de moştenire ce i se cuvine.

Ceilalţi moştenitori cerură insistent ca lordul Linston să se prezinte personal, deoarece se putea ajunge la oarecare neînţelegeri, pe care un împuternicit nu le-ar fi putut rezolva fără să întrebe din nou la New York. Toate astea ar fi luat mult timp. Nu se ştia însă dacă acesta era adevăratul motiv al împotrivirii lor. Poate că apăruse bănuiala că actualul lord Linston din New York nu era identic cu cel ce plecase cu trei ani în urmă din Londra şi că, prezentându-se, s-ar putea convinge de identitatea lui.

Gardener căuta să afle printr-un birou de informaţii la ce sumă se ridica moştenirea lordului Moreley. I s-a răspuns că averea lordului era evaluată la două milioane de lire, prin urmare fiecărui moştenitor îi revenea câte o jumătate de milion.

Gardener ar fi preferat să renunţe la această moştenire, motivând că interesele sale ar fi mult păgubite prin plecarea lui din New York. Suma era însă prea mare. Ar fi iscat bănuieli.

Îi comunică şerifului că plecarea sa din New York ar fi imposibilă atât de curând, că acest lucru ar însemna pentru dânsul o pagubă de unul până la două milioane. Dacă acei domni vor mai insista ca el să se prezinte personal, îi va face responsabili pentru orice pierdere.

Şeriful răspunse în numele celorlalţi trei moştenitori că aceştia sunt gata să recunoască pagubele ce-ar surveni în timpul absenţei lordului Linston din New York.

Cu paisprezece zile înaintea termenului de prezentare în Scoţia, într-o dimineaţă, Gardener nu se dădu jos din pat şi-i

ordonă valetului său să cheme imediat medicul, prin telefon.

Acesta sosi în grabă. Gardener îi povesti că, vrând să coboare din pat, pe neaşteptate îl cuprinseseră nişte dureri îngrozitoare. Medicul ridică plapuma şi încercă să pipăie genunchiul lui Gardener. La prima uşoară atingere, Gardener începu să strige aşa de tare, încât medicul se retrase speriat.

— Aveţi o nevralgie a încheieturilor în stadiul cel mai înaintat, explică dânsul. Vă vor ajuta mult băi reci şi duşuri la încheieturile genunchilor, coapsei şi la coate.

Gardener gemu şi se văită uşor cînd medicul, cu ajutorul servitorului, încercă primul duş. Acelaşi lucru îl repetă de două-trei ori pe zi, cînd servitorul îi aplica tratamentul prescris. Atunci striga atât de tare, încât îl treceau sudorile pe bietul servitor.

În a treia zi, cînd medicul păşi iarăşi în camera sa, Gardener zise:

— Credeţi că voi putea să plec poimâine spre Europa?

— Cum vă puteţi închipui aşa ceva, replică medicul. Trebuie să fiţi mulţumit dacă peste patru săptămâni de-abia veţi putea să staţi pe picioare.

— Atunci poate vreţi să-mi faceţi un serviciu, scumpe doctore, zise Gardener, şi să-mi scrieţi o scrisoare?

— Desigur, cu plăcere.

Gardener îi explică medicului că la data de 4 august trebuia să plece în Scoţia, pentru a-şi primi partea sa din moştenirea lordului Moreley. Îl rugă să-i comunice şerifului că s-a îmbolnăvit şi că mai devreme de două luni nu-i va fi posibil să fie în Scoţia. De aceea ar fi de părere ca termenul fixat să aibă loc, iar el se va supune celor ce se vor hotărî de către şerif şi de

ceilalţi moştenitori.

După paisprezece zile primi o scrisoare din partea şerifului, în care era anunţat că ceilalţi domni au decis să amâne termenul cu încă două luni. Dacă starea bolnavului va cere o nouă amânare, vor fi cu toţii gata s-o accepte.

Gardener văzu că nu se putea sustrage de la această călătorie în Scoţia.

Deşi această afacere nu-i prea plăcea, totuşi buna lui dispoziţie nu dispăruse. Ştia să învăluiască toate grijile sale cu o reţea invizibilă de indiferenţă. De aceea, în timpul cât rămase în pat, se putu bucura de multe ore plăcute. Tinerii din Fifth Avenue îl vizitau deseori, erau fericiţi să poată conversa o oră cu dânsul şi nu trecea nici o zi fără să fi primit câteva buchete de trandafiri proaspeţi, unii trimişi de anonimi, alţii cu numele expeditoarei care nu uita să adauge câteva rânduri în care să-i dorească însănătoşire grabnică.

Către sfârşitul lui august, Gardener se ridică din pat. Fixă pentru sfârşitul lui septembrie plecarea sa în Scoţia.

Înainte de a se îmbarca, studie din nou cu atenţie toate hârtiile sale. Valorile americane cumpărate de dânsul le depusese la diverşi bancheri în mai multe oraşe, iar chitanţele le depuse într-o casetă, la una din băncile din New York; cheia acesteia o purta întotdeauna la dânsul.

În Edimburgh, Gardener trase la Caledonian Hotel şi cu un automobil plecă în afara oraşului, la mica reşedinţă a lordului decedat, reşedinţă ce se afla la vreo două ore depărtare. Termenul era fixat pentru ora unsprezece dimineaţa. Când automobilul său se opri în faţa primăriei, pe scările principale se aflau mai multe persoane, între care şi fostul îngrijitor al

lordului Linston, Brown, pe care Gardener îl cunoştea încă de la vizita lui la Linstonseat.

Desigur că toţi aceştia, probabil foşti în serviciul lordului, fuseseră aduşi de ceilalţi moştenitori pentru stabilirea identităţii sale. Gardener, pe de altă parte, trase concluzia că nici unul din cei trei domni nu-l cunoscuse personal pe lordul Linston.

Gardener bătu la uşă. Funcţionarul îi spuse că va mai trebui să aştepte câteva minute. Îi oferi politicos un scaun. Înainte de ora unsprezece nu vor începe dezbaterile.

La ora unsprezece fix se deschise una din uşile camerelor alăturate şi şeriful îl pofti pe Gardener să intre.

În aceeaşi cameră se mai aflau, în afară de şerif, un copist aşezat la o măsuţă în stânga şi cei trei moştenitori, bărbaţi în vârstă de treizeci până la patruzeci de ani.

Şeriful făcu prezentările şi apoi luă loc la o masă acoperită cu un postav verde.

— I-am convocat pe domnii lorzi, începu şeriful citind numele fiecăruia, pentru astăzi, pentru a le comunica oficial că după moartea lordului Moreley, dumnealor sunt moştenitorii de drept, după legile existente. Îl rog pe lordul Arthur Linston, deoarece ne este necunoscut atât mie, cât şi celorlalţi, să se legitimeze.

Gardener se ridică şi scoase din portofelul său paşaportul şi actul de căsătorie al lordului Linston, pe care le înmână şerifului.

Şeriful cercetă documentele cu atenţie.

— Mulţumesc, zise şi apoi le înapoie lui Gardener. Putem deci să trecem la împărţirea moştenirii.

La aceste cuvinte, se ridică unul din ceilalţi trei moştenitori.

— Afirm cu tărie, zise el, că acest domn, deşi se află în posesia hârtiilor de legitimare ale lordului Arthur Linston, totuşi nu este unul şi acelaşi cu lordul Arthur Linston.

— Cum asta? întrebă Gardener.

— Şase oameni, care ani de zile s-au aflat în serviciul lordului Linston, văzându-l pe acest domn, declară absolut cu toţii că acesta nu este lordul Linston.

— Aceşti oameni sunt aici? întrebă şeriful.

— Desigur. În faţa primăriei, zise lordul Canfield.

Acesta era numele celui ce ridicase această problemă.

Şeriful sună. Prin uşa ce dădea direct din coridor în cameră intră un aprod.

— Dă ordin să fie lăsaţi să intre aici toţi acei care au ceva de spus despre lordul Linston, zise şeriful.

Servitorul ieşi şi imediat îi lăsă să intre pe cei şase ce se aflau încă în faţa clădirii. Apoi închise uşa după dânşii.

— Îi cunoşti pe oamenii aceştia? se adresă şeriful lui Gardener.

— Desigur. Sunt foştii mei angajaţi de la Linstonseat, concediaţi acum trei ani pentru neglijenţă în serviciu.

Şeriful ascultă cu atenţie. Lăsă mai întâi să fie trecute în procesul verbal numele celor şase oameni, cu profesiile lor. În afară de îngrijitorul casei mai erau grădinarul, vizitiul, un servitor şi două servitoare.

Înainte ca şeriful să-i fi ascultat, le adresă următoarele:

— Vă fac atenţi că dacă, din răzbunare, cumva, veţi face declaraţii false despre fostul vostru stăpân, veţi fi pedepsiţi foarte aspru.

Tăcură toţi.

— Recunoşti în acest domn, se adresă întâi lui Brown, pe fostul dumitale stăpân, Arthur Linston?

— Nu, zise Brown.

— În general, îl cunoşti pe acest domn? continuă şeriful cu întrebările.

— Îmi pare cunoscut. Trebuie să-l mai fi văzut o dată. Nu-mi pot aminti însă unde.

— Poate ai uitat cumva chipul lordului Linston? întrebă şeriful. E mult de cînd nu l-ai mai văzut. Poate că totuşi acest domn e lordul Linston.

— Am fost cincisprezece ani în serviciul lordului Linston şi al tatălui său şi l-am cunoscut încă de pe cînd era copil pe lordul Arthur, zise Brown. Îmi amintesc perfect fiecare trăsătură a feţei sale. Acest domn nu este lordul Linston.

Şeriful se adresă apoi grădinarului, punându-i cam aceeaşi întrebare şi tot aşa către ceilalţi patru. Toţi răspunseră că acela care se afla în faţa lor nu era lordul Linston.

— Lady Linston a venit cu dumneavoastră în Anglia? îl întrebă şeriful, care nu se mulţumise cu răspunsurile primite, pe Gardener.

— Nu, replică acesta.

— Dacă i-aţi telegrafia îndată, ar putea fi aici într-o săptămână. Am putea amâna rezolvarea acestei probleme până atunci.

Şeriful îi întrebă pe ceilalţi trei:

— Sunteţi de aceeaşi părere?

Gardener fu străfulgerat de un gând: că trebuia să dispară, era ceva clar. În aceste opt zile, să dispari din Edimburgh şi din Anglia era foarte uşor. Dar încotro? Că va fi apoi căutat în toată

lumea, era tot aşa de clar. Îi trebuiră cinci secunde pentru a se hotărî.

— Nu pot face aşa ceva, pentru că mărturia soţiei mele nu mi-ar folosi la nimic, zise Gardener.

— De ce? întrebă şeriful foarte uimit.

— Pentru că lady Linston e atinsă de alienaţie mintală, zise Gardener.

La auzul acestor cuvinte, o vie mişcare se produse între toţi cei prezenţi şi urmă o mică pauză, în care toţi tăcură.

— Cu toate astea, găsesc că este necesar să o ascult şi pe lady Linston, îi zise şeriful lui Gardener, cu o expresie a feţei total schimbată.

— Protestez contra acestei hotărâri, de a se accepta mărturia unei nebune împotriva mea, strigă Gardener.

— Care este adresa lady-ei Linston? Întrebă şeriful foarte liniştit.

Gardener se gândi iarăşi o clipă, trei scurte secunde. Apoi dădu adresa sanatoriului doctorului Labache, situat la treizeci de kilometri de Paris.

— Amân discuţiile până la sosirea lady-ei Linston, zise şeriful şi îndreptându-se către Gardener: Sunt nevoit, în urma neaşteptatului incident, să decid arestarea dumitale.

Tot aşa fură reţinuţi şi cei şase martori. Automobilul cu care Gardener parcursese distanţa mare de la Edimburgh şi până acolo şi care altepta la intrare fu plătit din casieria Sheriff Court.

În aceeaşi zi însă, un medic ce se afla în serviciul instanţelor judecătoreşti fu trimis din Edimburgh la Paris, în tovărăşia unei surori de caritate. Ducea cu dânsul un plic oficial, sigilat, pentru doctorul Labache. În a treia zi se întoarse la Edimburgh

împreună cu lady Linston. O instală într-un hotel confortabil, sub supravegherea surorii de caritate, spre a petrece o noapte liniştită şi o aduse a doua zi, într-un automobil închis, în faţa şerifului.

Cei trei lorzi scoţieni se întâlniră iarăşi acolo şi aşteptau în camera vecină. Lady Linston era singură în camera şerifului. În aceşti trei ani se schimbase foarte mult. Îmbătrânise cu vreo cincisprezece ani, slăbise foarte mult şi ochii ei vioi erau plini de frică. Purta o rochie de culoare închisă, căreia îi lipsea orice cochetărie.

— De cât timp trăiţi despărţită de lordul Linston? întrebă şeriful.

— De atâta timp de cînd e mort, răspunse lady Elenor Linston.

Trăsăturile şerifului nu putură ascunde toată uimirea sa la acest răspuns.

— De cînd e mort lordul Linston? întrebă dânsul.

— De trei ani şi patru luni.

— Şi cum a murit lordul?

— Era cu mine pe vaporul de călători care s-a scufundat acum trei ani între Dover şi Calais.

Şeriful îşi aduse foarte aminte bine de acea catastrofă.

— S-a înecat? întrebă el.

— A fost sugrumat.

— Cum asta? întrebă şeriful.

— Un om îngrozitor, care s-a ţinut pe urmele noastre, a distrus vaporul şi mi-a omorât soţul.

Acesta era punctul cel mai critic. Şeriful recunoscu imediat că era vorba de o curată nebunie.

Întâmplarea cu catastrofa şi moartea prin sugrumare a soţului ei deranjase total mintea acestei sărmane doamne. Pe mărturia ei nu se putea pune multă bază. Totuşi întrebă mai departe:

— Cum aţi ajuns la sanatoriul doctorului Labache?

— Doctorul Labache, în înţelegere cu acest om îngrozitor, m-a atras în cursă.

Aici era un punct negru. Probabil, cum era firesc, lordul Linston o lăsase pe soţia sa bolnavă în sanatoriu. Dacă se lua ca bun acest lucru, cădea atunci explicaţia dată de lady Linston. În acest caz, lordul Linston trebuia să trăiască. Cineva trebuia s-o fi predat doctorului Labache. Căci acest lucru era cert, ea se afla în sanatoriul acestuia. Acest punct cerea încă explicaţii.

— Dacă, totuşi, printr-o întâmplare uimitoare, lordul Linston s-a salvat din acea catastrofă, zise şeriful, şi ar apărea acum în faţa dumneavoastră, credeţi că l-aţi recunoaşte?

— Negreşit. Mă luaţi şi dumneavoastră, ca şi doctorul Labache, drept nebună.

Şi amintindu-şi de suferinţele ultimilor trei ani, lady Linston începu să plângă.

— Trebuie să vă stăpâniţi, dacă doriţi să facem lumină în chestiunea dumneavoastră, zise şeriful.

Lady Elenor Linston îşi şterse lacrimile.

Şeriful sună.

— Pofteşte-l înăuntru pe domnul din New York, zise dânsul către aprodul ce abia intrase.

Câteva momente mai târziu, intră Gardener.

Lady Elenor Linston deveni neliniştită. Expresia fricii din ochii ei crescu şi mai mult.

Şeriful o privi pe furiş.

— Acesta este soţul dumneavoastră, lordul Arthur Linston? întrebă el.

Lady Elenor Linston dădu încet din cap, fără să-şi ia ochii de pe Gardener.

— Nu, zise ea.

— Nici nu-l cunoşti cine este?

— Are ochii şi trăsăturile unui om îngrozitor, care a distrus vaporul, l-a omorât pe lordul Linston şi m-a internat pe mine într-o casă de nebuni. Şi cu toate astea nu e el.

Şeriful văzu că nu sunt multe de făcut cu această martoră.

— Ştiţi pe vreuna din rudele dumneavoastră care l-ar recunoaşte pe lordul Linston? întrebă el.

— Miss Belmore, guvernanta şi prietena mea îl cunoştea foarte bine, zise lady Elenor Linston. Dar şi dânsa a murit de aproape trei ani.

Spre a stabili, pe cât posibil, cât s-ar putea pune preţ pe mărturia ei, şeriful ordonă ca toţi cei şase oameni reţinuţi să fie aduşi în faţa sa.

— Îi cunoşti pe aceşti oameni? întrebă şeriful.

— E Brown, îngrijitorul castelului din Linstonseat, strigă lady Elenor Linston, şi în ochii ei plini de durere se văzu un colţişor de bucurie.

— Mylady! strigă Brown care, deşi poate în faţa oficialităţilor trebuie să fii reţinut, nu putu să se oprească să nu îngenuncheze şi să sărute mâna lady-ei Linston.

— Multe s-au schimbat, scumpe Brown, zise lady Elenor Linston.

— Mai cunoşti pe vreunul din aceşti oameni? întrebă şeriful, care din punct de vedere obiectiv era jenat de această scenă şi de

aceea dorea să-i pună capăt.

Brown se ridică şi se retrase lângă ceilalţi.

Lady Elenor Linston îi cercetă pe toţi cu privirea.

— Nu-mi mai amintesc, zise ea.

În apropierea ultimului din cei cinci se afla Gardener şi iarăşi privirea plină de spaimă a lady-ei Linston căzu asupra feţei sale.

— Brown zise dânsa deodată, erai de faţă cînd înaintea căsătoriei mele cu lordul Linston am venit la Linstonseat cu un domn care voia să fotografieze tabloul lady-ei Linston, dar care în realitate dorea să să-l jefuiască pe lordul Linston de bijuteriile sale. Spune, acest individ este domnul respectiv? După ochi şi după unele linii ale feţei, este, după altele, nu este. Nu mai ştiu ce să cred.

Cuvintele acestea sunară foarte curios. Lady Linston să fi condus pe cineva la Linstonseat, ştiind că acea persoană vrea să-i jefuiască logodnicul? gândi şeriful.

Între timp, Brown îl cercetă bine cu privirea pe Gardener.

— Fireşte, strigă el, e acelaşi. Unde mi-au fost ochii? Numai că atunci avea păr negru şi mustaţa negricioasă. Acum e blond.

— Acesta e omul îngrozitor care a distrus vaporul, l-a omorât pe lordul Linston şi m-a vârât într-un ospiciu de nebuni, zise lady Elenor Linston foarte enervată.

— Se numeşte William Gardener.

— Mă supun cu plăcere unei cercetări amănunţite a părului meu în privinţa culorii, dacă e sau nu naturală. Cu siguranţă că o asemănare îi orbeşte pe toţi aceştia, zise Gardener, îndreptându-se spre şerif.

Nu ajută însă la nimic. Şeriful auzise că tratarea părului cu anumite chimicale schimbă radical părul, din negru în blond.

Pe de altă parte, nu putea să ia o decizie contra lui ţinând cont doar de declaraţiile celor şase oameni, care puteau fi plătiţi de către ceilalţi moştenitori. Un judecător trebuie să asculte toate părţile; pe lângă asta, pe declaraţiile lady-ei Elenor Linston nu se putea pune temei, deoarece într-o anumită privinţă era stăpânită de o idee fixă.

Şeriful decise, pentru mai multă siguranţă, să-l cheme pe contabilul-casier al lordului Linston, pe domnul Howick.

Discuţiile fură deci amânate pentru ziua următoare şi domnul Howick fu chemat telegrafic de la Linstonseat. Cei trei lorzi scoţieni n-au fost lăsaţi să asiste la discuţii în acea zi, în biroul şerifului.

Howick, care avea o profundă recunoştinţă pentru lordul Linston, căci era singurul care fusese păstrat în serviciu, din întreg personalul său, plecă imediat spre Edimburgh.

A doua zi de dimineaţă, pus în faţa lui Gardener, mare îi fu spaima cînd văzu un cu totul alt om decât lordul Linston, ceea ce, fireşte, fu trecut în procesul-verbal.

Cazul era acum atât de limpede, încât şeriful nu mai ezită să împartă celorlalţi trei lorzi moştenirea lăsată de lordul Moreley.

Deoarece Sheriff Court din Stirling nu putea să ia şi altă decizie, Gardener fu predat, pentru continuarea cercetărilor asupra identităţii sale, la Central Criminal Court din Londra.

*

* *

Procesul lui William Gardener produse mare vâlvă. Faptul că un aventurier, care pe deasupra descindea din cea mai joasă clasă, reuşise trei ani de zile în şir să convingă cercurile înalte că ar avea de-a face cu un lord englez din naştere, şi care mai mult

ca sigur ar fi reuşit să facă acest joc încă mult timp, poate toată viaţa sa, dacă nu ar fi intervenit afacerea cu moştenirea, emoţionă întreaga Londră şi mai cu seamă înalta societate.

Înghesuiala în tribuna spectatorilor era mare. Se dădeau adevărate lupte pentru un loc. Mulţi au făcut afaceri cu această ocazie. Cei care veniseră de dimineaţă, cu mult înainte de deschiderea porţilor, erau primii care ocupaseră locurile mai bune. Sala fiind ticsită, aceştia îşi vindeau apoi locurile cu cel puţin zece şilingi unul.

Între martori, cei care stârneau un interes mai mare erau lady Elenor Linston şi doctorul Labache, pe a cărui apariţie justiţia punea mare preţ.

Lady Elenor Linston apăru în tovărăşia prietenei ei, miss Belmore. Cu lacrimi de bucurie în ochi o regăsise pe miss Belmore, pe care de mult nu o mai socotea printre cei vii. Justiţia instalase în locuinţa lady-ei Linston din Gloucester Terrace o soră de caritate care era răspunzătoare pentru dânsa.

Gardener avu, bineînţeles, un apărător. Principala apărare şi-a făcut-o însă singur.

Se ascultară mai întâi declaraţiile martorilor.

Martora ale cărei declaraţii trebuia să fie hotărâtoare era, bineînţeles, lady Elenor Linston. Totuşi judecătorii nu puseră mare preţ pe ele.

Justiţia numise un specialist în boli nervoase care să cerceteze starea mintală a lady-ei Linston.

În raportul său, specialistul declara că lady Elenor Linston îi face, în general, impresia unei fiinţe cu mintea normală, însă că persista într-o idee fixă: un singur om ar fi putut distruge vaporul fără să fie văzut de toţi ceilalţi care se aflau la bord, iar

apoi l-ar fi omorât pe lordul Linston tot fără să fie văzut de cineva. Numai din acel punct de vedere s-ar fi putut bănui o oarecare înclinare spre alienare mintală.

Judecătorul continuă, apoi, cu interogatoriul lui Gardener.

— Te-ai aflat şi dumneata pe vaporul de călători care, acum trei ani, s-a scufundat pe traseul Dover-Calais? întrebă el.

— Da, răspunse liniştit Gardener.

— Ai călătorit întâmplător cu acelaşi vapor sau urmăreai un anumit scop?

— Urmăream un anumit scop.

— Care?

— Nu mă aflam atunci într-o situaţie financiară prea bună, ca astăzi. De aceea îmi făcusem o profesiune din obişnuinţa de a trage foloase din neglijenţa altora.

E lucru ştiut că tinerii căsătoriţi sunt foarte neprevăzători, uşor încrezători şi foarte puţin inteligenţi. Ştiam că lordul şi lady Linston doreau să facă o călătorie mai lungă şi mi-am închipuit că trebuie să ducă cu dânşii multe bijuterii. Intenţia era să-mi însuşesc o parte sau chiar toate bijuteriile.

— Ai pus în practică intenţia pe care ai avut-o?

— Nu. Catastrofa vaporului mi-a schimbat întregul plan.

— Totuşi hârtiile de legitimare ale lordului Linston s-au găsit la dumneata. Cum ţi le-ai însuşit?

— Izbucnind catastrofa, s-a produs o înghesuială nemaipomenită la bărcile salvare. În principiu, sunt totdeauna contra unor asemenea înghesuieli, deoarece strigătele de panică îmi produc groază. În afară de asta, nu mă simţeam tocmai în pericol, pentru că sunt un bun înotător şi pentru că două vapoare se aflau la o depărtare de numai trei sute de metri. Şi aşa, am

fost printre ultimii care se grăbeau la bărci. Lordul Linston se afla şi el printre aceia. Când şi ultima barcă s-a îndepărtat, de frică să nu fie prinşi de vârtejul produs de vaporul ce se scufunda, unii din cei lăsaţi la bord au încercat să sară de acolo direct în barcă. Lordul Linston a căzut în apă, ca şi toţi ceilalţi. Disperat, am sărit şi eu în apă, ca şi căpitanul vaporului. Pe valuri plutea o geantă de mână, exact pe direcţia în care înotam spre vaporul ce venise în ajutor. Stewardul mi-a făcut rost de un costum uscat, pentru care i-am dat două lire. De-abia acolo am aflat, din conţinutul genţii, că aparţinuse lordului Linston. Când s-a transmis oficial ştirea că lordul Linston s-a înecat, mi-a venit ideea de a păstra documentele sale şi de a-mi continua viaţa drept lordul Linston.

Gardener se baza pe faptul că nimeni din cei salvaţi din acea catastrofă nu se afla în sală, şi chiar dacă ar fi fost, nimeni nu l-a cunoscut atunci.

— Lady Linston a declarat, continuă preşedintele, că dumneata i-ai fi trimis o telegramă din Dover la Le Hâvre, iscălind-o „Arthur”, prenumele lordului Linston. Recunoşti?

— E adevărat, răspunse Gardener foarte liniştit.

— Lady Linston declară mai departe că ai fi venit după câteva zile în hotelul ei din Champs Elysées, comunicându-i moartea lordului Linston şi propunându-i să-i fii soţ, în locul lordului. Recunoşti şi asta?

— Da, zise Gardener.

— Cum ai ajuns la această îndrăzneaţă propunere?

— Aveam motive să cred că lady Linston avea o oarecare înclinaţie pentru mine.

La aceste cuvinte se produse o vie mişcare în sală.

Preşedintele găsi că ar fi bine să nu continue cu întrebarea. Dacă mai târziu va fi nevoie să se afle „motivul”, l-ar putea afla într-o şedinţă secretă.

— Lady Linston mai declară, continuă preşedintele, că dumneata însuţi i-ai spus că ai distrus vaporul şi că l-ai omorât pe lordul Linston. Cum explici asta?

— Găsesc că e de prisos să dau vreun răspuns la această întrebare.

Iarăşi se produse o mişcare printre cei din tribune.

Preşedintele, adresându-se celor din tribune, declară:

— Vă fac atenţi că ne găsim într-o sală de judecată, nu într-un teatru. Dacă se va mai râde încă o dată, ordon evacuarea sălii.

Imediat se făcu linişte.

— Ce te-a făcut s-o internezi pe lady Linston într-un ospiciu de nebuni? întrebă preşedintele.

— Diminuarea facultăţilor ei mintale, replică Gardener laconic.

În tribune se produse iarăşi nelinişte.

— Şi, desigur, şi dorinţa ca lady Linston să nu poată atrage atenţia nimănui asupra dumitale, zise judecătorul cu oarecare severitate şi dând astfel singur răspunsul cu care voia să-l încuie pe Gardener.

— Fireşte, şi asta, zise Gardener liniştit.

Aici se produse un alt incident. Un membru al juriului declară că părerea sa e că lady Linston are perfectă dreptate. Inculpatul, sub un motiv oarecare, pătrunsese în sala maşinilor şi aruncase acolo, probabil, un material exploziv care a provocat catastrofa; desigur că cazanul de aburi era cauza. Dinamita lasă urme vizibile cînd îşi face efectul. De aceea să se cerceteze locul

catastrofei, să se recupereze măcar o bucată din vaporul distrus. Atunci s-ar putea stabili dacă vaporul a fost distrus cu ajutorul dinamitei.

În câteva cuvinte nu tocmai moderate, apărătorul lui Gardener combătu cele spuse de membrul juriului.

— Acest domn din juriu, spuse avocatul, poate e un jurist perfect, dar în problemele vieţii reale e foarte neştiutor. Cu greu s-ar putea găsi, între locuitorii acestei planete, un scafandru care să reziste la presiunea apei din mijlocul Canalului. Pe de altă parte, nu cred că s-ar putea pretinde guvernului englez să construiască două zăgazuri din Anglia spre Belgia sau Franţa, numai şi numai pentru a găsi o bucată din vaporul scufundat.

Apărătorul continuă întrebându-l pe membrul juriului cum îşi imaginează uciderea lordului Linston: inculpatul l-ar fi lovit cu un cuţit sau l-a împuşcat în faţa altora?

Apărătorul deveni puţin sarcastic! Preşedintele îi atrase atenţia să-şi modereze cuvintele adresate unui membru al justiţiei.

După acest incident, preşedintele continuă cu interogatoriul:

— Ce intenţii urmăreai dându-te drept lordul Linston, după ce reuşisei să intri în posesia hârtiilor lordului?

— Era una din cele mai mari ambiţii, să ajung lord englez. Pentru că nu aveam nici o perspectivă să fiu numit, am profitat de această ocazie.

— Nu aveai şi intenţia să-ţi însuşeşti averea lordului Linston?

— Nu. N-am făcut măcar un pas pentru aşa ceva.

— Totuşi ai ordonat să ţi se trimită biroul lordului Linston la New York.

— Asta da, pentru ca în relaţiile cu alţi oameni să mă pot

bucura de încredere şi să pot învăţa să-i imit scrisul; dar n-am cerut casa lui de bani.

— Vi s-a comunicat, desigur, că această casă de bani era spartă şi goală?

— Abia la patru luni după ce primisem biroul.

— Totuşi ai acceptat să ţi se remită, din partea bancherului lordului Linston, sumele rezultate din ţesătoria lordului Harvey!

— Din aceste sume s-au plătit taxele lordului Linston şi pensiunea lady-ei Linston la doctorul Labache. Ceea ce a rămas nu sunt decât câteva sute de lire, care de altfel au fost depuse pentru lordul Linston.

— Cum asta?

— Sunt depuse la un bancher din New York pe numele lordului Linston.

— Ai dat ordine şi în privinţa averii lady-ei Linston, deci ai tratat-o ca pe a dumitale proprie.

— N-am ridicat nici măcar un penny din averea lady-ei Linston, de la bancherul ei. Deoarece purtam numele lordului Linston şi fiindcă lady Linston se afla într-o casă de nebuni, trebuia să pun puţină ordine în această avere. Şi m-am limitat numai la cumpărarea de noi hârtii pentru dobânzile rezultate.

— Cu toate astea, lordul Linston poseda o avere mare, de care acum nu se ştie nimic. Unde să fi dispărut această avere, dacă susţii că nu ţi-ai însuşit-o?

— Nu pot să ştiu.

— Ai locuit în New York într-o locuinţă frumoasă, continuă preşedintele, cu un personal mare şi ai dus o viaţă luxoasă, care presupune un venit mare. De unde ai avut aceste mijloace?

— Am avut în New York relaţii prieteneşti cu mai mulţi

reprezentanţi ai marii finanţe. Am fost sfătuit de ei cât se poate de bine în privinţa afacerilor mele. Se ştie doar că peste ocean poţi deveni bogat de azi pe mâine.

— Bine, dar înainte să fi cunoscut aceste persoane, te-ai instalat foarte luxos în acea locuinţă.

— Am îndrăznit, tocmai pentru a putea pătrunde în aceste cercuri. Numele „lordului Linston” mă ajuta destul de mult.

— Pentru asta îţi trebuiau mulţi bani, mai cu seamă în America. De unde ţi i-ai procurat?

— Aveam o sumă destul de frumoasă cînd am plecat spre America.

— De unde?

— Din unele afaceri, mai cu seamă din negoţ cu pietre preţioase.

— Ai putea să-mi dai amănunte în privinţa asta?

— Regret, deoarece aş atinge interesele altor persoane.

Şi cu asta se termină interogatoriul inculpatului.

După audierea martorilor, între care şi stewardul care-i procurase lui Gardener un costum, începură dezbaterile juriului.

Dosarul acestei afaceri, care la începutul procesului era, cantitativ şi calitativ, destul de respectabil, pierdu în cursul procesului din importanţa sa. Povestea cu distrugerea vaporului şi uciderea lordului Linston se dovedise ca nefondată. Tot aşa şi învinuirea adusă de lady Linston că Gardener ar fi fost acela care a spart casa de bani. Chestia răscumpărării bijuteriilor părea foarte misterioasă membrilor juriului.

Era evident pentru oricare din membrii juriului că mijloacele cu care inculpatul îşi dusese viaţa la New York erau din averea lordului Linston. Totuşi nu se putea dovedi cu nimic că

Gardener şi-ar fi însuşit din acei bani. Se făceau fel de fel de supoziţii, dezbaterile durând mult timp. Unii membri ai juriului fură de părere să fie supus sixpenceului şi astfel acest delict să fie tratat cu toate rigorile legii. Logica juristică era însă contrarie. Din toate acuzaţiile ce i se aruncau în spinare rămânea în picioare un singur delict: purtarea unui nume fals (substituirea).

De-abia în seara zilei următoare preşedintele citi rezultatul dezbaterilor juriului. Erau şapte voturi pentru delict simplu şi şapte voturi pentru delict dublu. Lipsea încă votul preşedintelui. Aici însă era greutatea. În timpul lungilor dezbateri, preşedintele aprofundase cele două supoziţii, iar acum îi era imposibil să se decidă pentru una din ele. Juriul decise aşadar să se ceară părerea a trei personalităţi din domeniul magistraturii, de la trei universităţi diferite.

După trei zile sosiră răspunsurile celor trei corifei. Unul opină că era vorba de folosirea unui nume fals, cel de-al doilea că ar fi vorba de două delicte, iar al treilea – acesta avea cel mai mare renume, dintre cei trei – că ar fi vorba de un caz rar, unde ambele interpretări n-ar fi greşite, fiecare din punctul de vedere al problemei tratate. Cu alte cuvinte, justiţia nu progresase în această chestiune nici măcar cu un pas.

Se ridică însă un membru al juriului şi spuse că folosise cele trei zile pentru a analiza obiectiv punctul de vedere al celor care combăteau delictul simplu. Preşedintele văzu în asta salvarea din impasul în care fusese băgat.

Discuţiile se lungiră, se interveni şi la alţi jurişti, astfel încât abia în a şaptea zi rezultatul spunea că inculpatul nu putea fi făcut responsabil decât pentru purtarea unui nume fals.

În zilele următoare se dădu sentinţa în procesul lui William Gardener. I se dădu pedeapsa cea mai grea pentru delictul săvârşit de el, şi anume şase săptămâni de închisoare.

Gardener se afla deja de aproape zece săptămâni în arest preventiv; din acestea i se calculară cinci săptămâni, astfel încât ultima săptămână de închisoare trebuia s-o petreacă în City.

Gardener era într-adevăr vesel la gândul că poate sta liniştit o săptămână întreagă. Procesul acesta senzaţional, cu zeci de faţete, îl consumase mult.

*

* *

Când, după o săptămână, Gardener părăsi închisoarea, directorul închisorii îi înmână o mulţime de scrisori. Unele îi erau adresate „*lordului Linston*”, altele *„lordului Linston numit William Gardener”* şi altele lui „*Mr. William Gardener*”. Fireşte, fuseseră toate desfăcute şi iarăşi lipite de către conducerea închisorii. Vreo scrisoare adresată adevăratului lord Linston nu i s-ar fi înmânat, desigur.

Primele scrisori erau de la prietenii săi din Fifth Avenue, scrise în primele stadii ale procesului. Compătimeau cu toţii cursa în care el căzuse.

Una dintre scrisorile adresate lui „Mr. William Gardener” era trimisă de unul dintre cele mai rafinate restaurante din New York, locul de întâlnire al celor din Fifth Avenue şi al străinilor distinşi. Patronul îi oferea lui Gardener, pentru un angajament la acel restaurant, 80.000 de dolari anual. Pentru acest onorariu n-ar fi trebuit să facă altceva decât să se arate acolo de la ora şase seara până la închiderea localului şi să facă puţin onorurile restaurantului.

Această propunere îi surâdea lui Gardener. Într-adevăr, nu mai avea nevoie să muncească pentru bani, totuşi îşi zise că acolo putea să aibă ocazia să-şi facă noi cunoştinţe care ar putea fi valorificate în alte direcţii. 80.000 de dolari anual nu era o sumă de dispreţuit. Aşa că între Crăciun şi Anul Nou, Gardener se instală iar la New York, în frumosul său apartament din Madison Avenue, şi în primele zile ale noului an, intră în noua sa funcţie.

Patronul restaurantului crezuse că William Gardener, care prin procesul său produsese senzaţie în Anglia şi America, va produce senzaţie şi la New York, aşa că restaurantul va fi zilnic arhiplin. Se înşelase însă. Cei ce locuiau în Fifth Avenue se simţeau oarecum ruşinaţi că s-au lăsat păcăliţi de Gardener timp de trei ani. De aceea, îl rugă pe Gardener, după numai trei săptămâni, să renunţe la contract. Gardener, foarte culant, se mulţumi cu salariul pe doar jumătate de an şi renunţă să mai apară în acel restaurant.

După câteva săptămâni, Gardener intră în relaţii comerciale cu un cunoscut rege al minelor de minereu de fier american. Deşi Gardener nu avea decât două milioane de lire avere, faţă de miliardele acestui american, totuşi acesta îl făcu asociat la firma sa. Îşi atrase repede simpatii şi mai cu seamă încrederea asociatului său. Americanul, şi în special miliardarul, apreciază pe aproapele său numai după puterea sa de muncă. Felul său de a trata afacerile întrecea în originalitate pe toţi americanii şi asta asigura o frumoasă reuşită întreprinderii.

Câştigă şi multe simpatii printre femei.

Ce îl determinase pe acest rege al minelor să-l ia pe Gardener ca asociat, deocamdată nu se poate şti. Curios este că soţia sa, o

minunat de frumoasă creolă, îi arăta o mare simpatie lui Gardener, fără ca soţul să fi observat ceva. Din contră, el şi Gardener erau cei mai buni prieteni. Totuşi, deoarece firele acestei noi vieţi a lui Gardener nu sunt încă vizibile, ele rămân să fie date la iveală într-o viitoare istorisire a restului vieţii sale.

SFÂRŞIT